

Mattyasovszky Jenő

Hód és a rémült kísértet

EXPRESSZ KÖNYVEK

BUDAPEST

Társszerző: KULCSÁR ÖDÖN

(c) Kulcsár Ödön, 1989

ISSN 0230-7995 ISBN 963 322 886 7

Kiadja a Népszava Kiadó Vállalat

Felelős kiadó: Kiss Jenő vezérigazgató

Szikra Lapnyomda, Budapest (89-0737)

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

Felelős szerkesztő: B. Csáky Edit

Műszaki vezető: Bősze Lajos

Műszaki szerkesztő: Hödl Mária

Fedélterv: Szlifka Anna

Megjelent 9 A/5 ív terjedelemben Budapest, 1989

Turcsányi izgatottan figyelte a hálót. A százkarú diófa alatt feküdt, mozdulatlanul, moccanás nélkül. Még a lélegzetét is visszafojtotta. - Elülnek - gondolta -, elülnek...

Lassan alkonyodott. Lila felhőcskék vánszorogtak az égbolton, s vonultak dél felé. A pázsit virágai körül szellő kergette, riadt méhek csapongtak. Csend volt. A falu nesze nem ért fel ide, a hegyre. Az országút is lenn szaladt a völgyben, bár látni lehetett a futó autókat, de hangjukat elnyelték a fák.

A hálót erős karókra feszítette, jókora területet kerített be vele, olyan volt, mint egy nagy ketrec. A tetejére terítette a legfinomabb hálót. Szinte nem is látszott. Alája csaléteknek különféle magokat szórt. A madarak csak a zsákmányt látták, s óvatlanul belerepültek a hálóba. És akkor már hiába vergődtek, nem tudták magukat kiszabadítani.

Turcsányi erre várt. Néha órák hosszat is feküdt a fa alatt, hihetetlen türelemmel, mintha ez lett volna az egyedüli munkája. Pedig nem ez volt. Régebben revizorként járta az országot, heteket töltött vidéken, néha még a vasárnapokra sem került haza. Tehette, nőtlen ember volt. Pedig fiatal korában nagyon tetszett a nőknek. Sudár termete, mosolygós szeme, sűrű, fekete, hullámos haja, kicsit szemtelen udvarlása megtette a hatást. Ám múltak az évek. Jókora hasat növesztett, a mosolygós szeme hunyorgóssá vált, a haja ritkult és megöszült. A sors fricskája volt, hogy ekkor lett szerelmes. De a lány csak nevetett rajta, terhes kecskének csúfolta, s szeme előtt csókolózott egy mostani sudár termetű, mosolygós szemű, fekete fiúval. Turcsányi meggyűlölte a nőt. És mert udvarlás közben mindig madárkámnek szólította a meghódítandó szépséget, bosszúból felállította csobánkai kertjében ezt a hálót, s meglehetősen önelégültséggel roppantotta össze a kis madarak fejét. Mindegyiknek női nevet adott, beszélt hozzájuk, amíg kiszedte őket börtönükből.

- Gyere csak szépséges Kati, gyere csak...

Aztán eltemette a madarakat a kert köves-kavicsos talajába, és hosszan nézegette a kis sírokat. Volt már talán száz is, szépen egymás mellett sorakoztak, s megnyugodott.

- Aludjatok, leánykáim...

Elégedetten szedte szét a hálócsapdát, gondosan összehajtogatta, mint a halászok a vizek partján, becipelte a ház teraszára, s elfelejtette az egészet. Furcsa, de valóban így volt, hogy nem gondolt többet sem a madarakra, sem a nőkre. Pár napig. Aztán újra kezdődött az egész. Rendszerint akkor, ha megkívánta, hogy szeressék, hogy becézgesse valamelyik lány, aki megtetszett neki az utcán vagy a hivatalban. Ilyenkor összeszorította fogát, elkomorult, s úgy intézte, lehetőleg a leghamarabb beülhessen az autójába, s indulhasson Csobánkára.

Ezen a napon is így történt.

Meleg volt, a nőkön alig lebbent valami ruha. Turcsányi az irodája ablakából nézte az utcát. Előtte, a járdán elsuhant egy lány, átlátszó selymes blúzt viselt, s valami könnyű szoknyát. Turcsányiban felbukkant valami a múltból: egy Szilvia nevű gimnazista, a kerek, kemény melle, hosszú nyaka, derékig érő haja. Kirohant az utcára, de a lány már eltűnt. Hiába sietett, enyhén kacsázó lépteivel, az egyik saroktól a másikig, nem találta. Mérgeesen, morogva tért vissza az íróasztalához, felemelte és lecsapdosta a dossziékat, néhány perc múltán összecsomagolt, s indult Csobánkára. De mire felállította a hálót, már alkonyodni kezdett.

- Elülnek...

Feltápáskodott, nézte a hálót, kémlelte az eget.

- A fene... Majd holnap...

Megállapította, hogy nem lesz eső az éjszaka. Nem szedte szét a hálóketracet: maradjon, majd hajnalban, amikor élelem után szálldosnak a madarak, s túrheterlen hangon együtt kiabál mind, majd akkor...

Turcsányi kívülről igénytelennek tűnő nyaralója, meglepő luxussal volt berendezve. Bördíványok, fotelek, süppedős szőnyegek, bárpultos sarok, sok ital és kristálypohár, nyugati gyártmányú színes televízió az egyik szobában. A másikban pedig valamilyen bolondos, inkább a nőkre jellemző ötlet szerint, csupa fehérség: a fal, a falakon a fehér tónusú aktok, a szekrény, a dupla ágy, a szőnyegek, a padló kerámiája, a függönyök, az ágytakaró, az ágypárnák... Turcsányi ezt a fehér szobát, maga sem tudta, miért, alig használta. Az éjszakákat is inkább a bördíványon töltötte, plédet húzott magára, s úgy aludt. Rendszerint csak a zakóját vetette le, s meglazította a derékszíját. Sokszor még a cipője is a lábán maradt, s csak hajnaltájban rúgta le. Nem akarta magának bevallani, hogy mindezt lustaságból csinálja így, s ezért kitalált egy elméletet: bármelyik pillanatban menekülnie kell, s akkor nem töltheti az időt öltözködéssel.

A városi kis lakásában másként élt. Szorgos, kispénzü hivatalnok volt, aki reggelenként szinte alázatosan kívánt aznapra jókat még a házfelügyelőnek is. Telve volt mindig panasszal: szidta az emelkedő árakat, fillérékért vitatkozott a közérben, félcigarettaakat szívott, s olyan ápolatlan külsővel jelent meg a lakógyűléseken, hogy mindenki elhúzódott mellőle. A vidéki szállodákban azonban tiszta inget váltott, átöltözött, felhúzta ujjaára az arany pecsétgyűrűt, az étteremben, az éjszakai bárban kirakta az asztalra a Royals cigarettát, s kedélyesen szemlélődött, bőségesen itta a konyakot, amíg hirtelen valami - rendszerint egy női ajkbiggyesztés - el nem vette a kedvét. Akkor fizetett, nagy borraalót adott - úgy csinálta, hogy lehetőleg mindenki lássa -, s felment a szobájába, ahol kínlódott, hogy nem autózhat azonnal Csobánkára, a madaraihoz.

A budapesti szomszédai közül néhányan megsajnálta, kérdezgették tőle: hogyan bírja ezt az állandó utazgatást, egyik városból a másikba. A vállát vonogatta, ilyen ez a szakma... A pestiek nem tudhatták, hogy az utazgatások az utóbbi időkben már nagyon lecsökkentek, néha hónapokig sem küldték Turcsányit sehová. Nyugdíj előtt állt. Az újabb rendelkezéseket már nem nagyon értette, hibás jelentéseket készített, tudomásul vették, hogy alig használható valamire. Nem is pénzügyeket vizsgáltattak vele, hanem kitalálták, foglalkozzék a munkavédelmi előírások megtartásának az ellenőrzésével. Ezt aztán alig kérték számon tőle, lényegében azt csinált, amit akart. Ő pedig úgy gondolta, a legjobb időtöltés a csobánkai nyaralójában múlatni a napokat. Hetenként egyszer-kétszer megjelent a pesti lakásán, aztán töltött néhány órát a munkahelyén, tessék-lássék dolgozott valamit, megitta a kávéját, beköszönt a főnökének és elmondta, hogy majd ezt és azt csinál. A hivatalvezető türelmesen végighallgatta, s jóváhagyólag bólogatott. De azért mindig megkérdezte.

- Mennyi is még a nyugdíjig, Pista bácsi?

Választ nem várt. Mert tudta. Söhajtott is.

- Nehezen múlik az idő, ugye?

Turcsányi szelíd, rejtélyes mosollyal köszönt el, visszasétált a szobájába, s amikor az íróasztalához ült, lapozgatni kezdte az előjegyzési naptárát, s jóízűen nevetve mormogta.

- Szeretnének megszabadulni tőlem a disznók... Később kicsit merengve, gondterhelten azt is hozzátette.

- Nincsen utasításom... Lehetséges, hogy elfelejtettek? Valaki nem felejtette el.

Amikor elhatározta, hogy nem szedi szét a hálóketracet, bement a házába, s gondosan magára zárta az ajtót. Bekapcsolta a mennyezeti ventilátort, jeges italt készített, leült a nagy bőrfotelba, s a távirányítón keresgélgni kezdett a televízió csatornáin. Egyik műsort sem találta megfelelőnek. Legszívesebben valami röhögtető kabarét nézett volna vagy sportot. De az egyik csatorna hangversenyt közvetített, a másikon

egy színdarabot játszottak, a külföldieken meg filmeket vetítettek, de hát ezeknek meg nem értette a szövegét. Az asztalon pornólapok feküdtek, belelapozott, ismerte már mindet, százszor végignézte, mivel újakat nem kapott. Hirtelen üressé vált körülötte minden. Újra végigzongorázta a televízió távirányító gombjait, hátha változott a műsor, de semmi...

- Videózni kellene - mormogta. - Hányszor vehettem volna, de... Holnap, holnap lesz a napja - fogadkozott. - Bemegyek, és kész... Valaki majd elmagyarázza az üzletben, hogyan kell csinálni... Holnap már ki is próbálhatom. Ez a lehetőség megnyugtatta. Az ajtóhoz sétált, kinyitotta, kibámult a sötétségbe. Meredten nézte a hálót, mert úgy érezte, mintha egy madár akadt volna bele.

- Aha, madárkám!

Gyors léptekkel került meg a diófát. A hálóban egy kicsi madár csapdosott a szárnyaival. Turcsányi vigyorogva nézte, hallgatta a csipogását, aztán utána nyúlt. De a madár nyilván a félelem utolsó erőfeszítésével átvergődött a háló nyílásán, s beesett a ketrecbe. Mozdulatlanul feküdt a földön, a sok enivaló között.

- Megdöglöttél?

Ez nem tetszett Turcsányinak, hisz ő szerette volna összeroppantani a fejét. Egy száraz gallyat vett fel a fűről, benyúlt a madárhoz és piszkálgatni kezdte.

Ekkor valaki halkán köhintett.

Turcsányi megmerevedett. Az ijedtségtől, akár a madár. Egy férfi emelkedett fel a szalonnasütő kispadjáról. Fekete nadrágot, fekete rövid ujjú inget viselt.

- Jó setétet!

Közelebb lépett, s a hálóra mutatott.

- Mi a fene ez?

Turcsányi megfordult. Keze a nadrágzsebében matatott, ott, ahol máskor a kis pisztolyát tartotta, ahogyan ő mondta, minden eshetőségre... Az a bizonyos minden eshetőség most itt volt, csak hát a fégyvert kirakta a tévészés előtt az asztalkára...

- Jó estét - mormogta. - Kit keres?

A férfi nevetett.

- Téged, apuskám... Nem ismeresz meg? Nagyon könnyen elfelejtettél... De hát tudod...

Turcsányi megismerte.

- Szervusz...

A férfi nyújtotta a kezét.

- Szervusz... Ha nem haragszol, egy kis beszélgetésre jöttem... Ne félj, alig pár perc... Ha te is úgy akarsz... Van nálad valaki?

Turcsányi kényszeredetten mondta.

- Most még nincs... De jön...

Nem várt senkit, de így biztonságosabbnak tartotta.

- Nő, mi? Mindig ilyen nőcsábász voltál... Nem javulsz meg soha... Akkor siessünk, jó? Gyerünk be!

Turcsányi még egy pillantást vetett a fogoly madárra, kedvetlenül mutatta az utat a vendégének.

- Erre tessék, erre...

A férfi megállt az ajtóban, kilépett cipőjéből, s elismerően pattintott az ujjával.

- Ez igen! Mindig tudtam, hogy te ügyes ember vagy... Óvatosan tette lábát a szőnyegre, puhán, kimérten lépegetett, akár egy macska.

- Apuskám, ez nagyon ügyes!

Ledobta magát az egyik bőrfotelba, kicsit hunyorgatva nézegette a bárpulton álló üvegeket.

- Megkínálhatlak? - kérdezte Turcsányi szürke hangon.

- Persze... Inni még nem felejtettem el... Turcsányi töltött. Konyakot ittak.

- Ettől még melegebb lesz - csóválta a fejét a vendég. - De hát, isten, isten!

Lassan kortyoltak, s addig nem szólaltak meg, amíg a konyak a pohárból el nem fogyott.

- Letelt? - kérdezte Turcsányi, inkább szemrehányóan, mint elégedetten.

A vendég alig lehetett valamivel több negyvenévesnél. Az arcán hosszú heg tanúskodott arról, hogy valamikor nem kis csetepatéban vehetett részt. Karján tetovált szirének úszkáltak. Mosolyogva válaszolt a házigazdának.

- Látom, nem nagyon örülsz neki... Pedig minden véget ér egyszer... Még az életünk is... Tölts még, ha megkérhetlek.

Turcsányi elvette a poharat, s lassan csurgatta bele az italt. S közben megkérdezte. Halkan, bizonytalanul.

- És tőlem mit akarsz?

- Nem tudod?

Turcsányi átnyújtotta a poharat, magának nem töltött.

- Nem, Lajos, nem...

A férfi felállt. Az ujjával megfenyegette Turcsányit.

- Nekem ne mondogasd azt, hogy Lajos... Ha jól tudom, az én nevem Zimt... Vagy már mindent elfelejtettél, Essig?

Turcsányi megtörölte a homlokát. Zimt meg Essig! Fahéj és Ecet! Talán húsz éve már, hogy ezeket a neveket kapták, de ő attól csak Turcsányi István maradt, ez meg Szabó Lajos. Egyébként is őt mindig kicsit sértette, hogy őt Essignek, Ecetnek nevezték.

- Semmit sem felejtettem - mondta alig hallhatóan.

A vendég, Szabó Lajos rá is kérdezett.

- Mit mondtál?

- Azt, hogy nem felejték el semmit - válaszolt most már határozottabb hangon, kicsit mérgesen is Turcsányi.

Szabó újra kortyolt, hátravetette magát a fotelban.

- Ezt nagyon jó hallani, Essig... S mivel nincsen sok időnk, mert valami nőcskét vársz ide, hát adok két percet, amíg kitalálsz, hogy mi az, amit mégis csak elfelejtettél... Ha két perc alatt nem találnád ki, akkor majd én közlöm, s ha akkor sem akarsz emlékezni, akkor majd ez közli veled - s egy revolvért tett

maga elé az asztalra.

A Turcsányi pisztolyát pedig zsebre tette.

Turcsányi a bárpult mögé akart lépni, Szabó azonban nem engedte.

- A gondolkozáshoz nem kell mozogni... Jobban teszed, ha szépen leülsz... Ül le! - ordította.

- Ne kiabálj! Velem te ne kiabálj!

Szabó egyszerűen intézte el a tiltakozást.

- Kuss! - Később hozzátette. - Mindjárt lejár a két perc. - Ezt már nyugodt hangon mondta.

Turcsányi leült. Hangot váltott. Hízalgőően mondta.

- Ne hülyéskedj, őregem... Mi a fenének hülyéskedsz...

A feszültség azonban nem lazult, Szabó a pisztolyával Turcsányira bökött.

- Na, halljam! Miről feledkeztél meg?! Turcsányi a vállát vonogatta.

- Nem tudom, isten bizony, nem tudom, őregem... Hiába töröm a fejemet, nem tudom...

Szabó Turcsányi felé köpött.

- Te szemét!

- Na! Vigyázz magadra! - váratlanul igen keményen hangzott Turcsányi figyelmeztetése.

Szabó mérgesen köpött egyet, s ez el is találta Turcsányit.

- Szemét vagy! Nem emlékszik az úr semmire?! Tartozol nekem néhány ezer dollárral... Ezt felejtetted el!

Turcsányi meglepetést színlelve tárta szét a karját.

- Mivel? Dollárral? Miért tartoznék én neked?

Szabó gúnyosan mosolygott.

- Gondoltam, hogy az úr nem akar emlékezni... De én sem vagyok hülye... Hiába is gondoltad azt, te szemét... Te egy bizonyos úrtól felvettél az én számomra is pénzt... És csak a felét adtad ide akkor... Mert azt hitted, sohasem fogok rájönni... De tévedtél! Tudod, mi a legnagyobb bűn? Ha becsapjuk a haverunkat, aki megbízott bennünk...

- Nem tudom, ki mondta ezt neked - törülgette a homlokát Turcsányi. - Én odaadtam neked, ami járt... Hidd el... Én nem csapom be a barátaimat...

Szabó legyintett.

- Én nem viccelek! Kérem a pénzt, vagy végzek veled. Ennyi! Érted, ennyi!

Turcsányi a gyomrához kapott, összegörnyedt.

- Juj! A gyomrom - nyögte.

Szabó pár pillanatig nézte, aztán harsányan felnevetett.

- Ne komédiázz! Halljam, mi a válaszod!

- Ki kellene mennem - nyögte Turcsányi.

- Nem mégy sehová! Csináld össze magad!

- Valóban görcsöl a gyomrom - lihegte a revizor. - És valóban nem tudom, miről beszélsz...

Szabó felállt, az ablakhoz lépett, elhúzta a függönyt, előtte pár pillanatig kibámult, aztán megnyitotta az ajtót, majd kulcsra zárta. Onnan a bejárattól lőtt Turcsányi felé. De a szőnyegre célzott.

- Én nem viccelek! Az, aki becsapja a barátját, aki nem tartja a titkos megállapodásokat, hanem átveri azt, aki bízott benne... annak halál a büntetése. Hacsak jóvá nem teszi. De most azonnal!

Turcsányit megrémisztette a lövés.

- Nem mondták, hogy az a pénz a tied - dadogta zavartan.

- Hol van?

- Micsoda?

- A pénz. Amit elloptál tőlem! Hol van?

- Hát, az... Az... Már nincsen meg...

- Nincsen? Elköltötted az én pénzemet? Jól értettem?

- Én... Isten bizony, úgy gondoltam... Hidd el, nekem senki nem mondta, hogy... Senki...

Szabó visszaült a fotelba. A revolver csövét Turcsányi mellére irányította.

- Figyelj rám! - kezdte elkomorult arccal. - Azzal, aki a pénzt küldte, én is beszéltem... Aztán bekerültem a síttre... Úgy gondoltad, esetleg megdöglök ott... Vagy elfelejtem... Add ide a pénzt, utána a szemétségedért kapsz tőlem egy jókora frászt, és tíz percet, hogy felkészülj a papírokra vonatkozó gyónásodra. Mert ugye, van még más elszámolnivalónk is...

Turcsányi arca hirtelen megváltozott. Valami átsuhant rajta, ami elsimította a félelem torzításait. A háta mögött, alig karnyújtásnyira egy szilikonos spray állt. A lemezjátszójára fűjt belőle, talán egy hete is van már. Azt kellene elérni. Szabót meg lehetne vele vakítani. Ha csak egy percre is, nyert ügye van...

- Jó... Jó... Én nem akarok vitatkozni veled - mondta lassan, vontatottan, s közben a spray felé húzódott -, de azt hiszem, nem is az a lényeg, hogy becsaptalak-e, hanem hogy megkapd a pénzt... Nem kell ebből olyan nagy ügyet csinálni... Csak egy kis idő kell...

- Azt ne szavald már, hogy a bankban tartod a pénzt! Vedd csak szépen elő a párnád alól...

Turcsányinak már mosolyra is telt az erejéből.

- Nem vagyok én vénasszony.

Azon törte a fejét, hogy egy pillanatra mivel terelhetné el Szabó figyelmét. Ha valaki most kopogtatna, vagy hirtelen szél kerekedne és megzörrentené a zsalugátert... De ehhez csoda kellene... Végül úgy döntött, hogy a zsebkendőjét használja csalinak.

- Nem ragaszkodom ahhoz, hogy a párnád alól... - mondta Szabó. - Ne mozogj, mintha kukac lenne a beledben...

- A zsebkendőm kellene... Benyúlhatok érte?

- Nem.

- De...

- Ha taknyos leszel, sem utállak jobban... Maradj nyugton! Vagy megkötözlek.

- Akkor hogyan adjam oda a pénzt?

Szabó elégedetten mosolygott.

- Na, ugye... Még sincsen a bankban... Szépen felállsz, előveszed a dollárokat, s ide teszed az asztalra... De ne felejtsd el, hogy mit tartok a kezemben...

- Akkor most?

- Igen. Felállni!

Turcsányi lassan emelkedett fel a fotelből, úgy tett, mintha nyújtózni akarna, de egy szempillantás alatt megfordult, elkapta a sprayt, s megnyomta a gombot. A szilikonos olaj nagy erővel csapódott Szabó fejére.

Turcsányi diadalmasan ordított.

Szabó lőtt. Szinte célzás nélkül.

2

Positano az olasz tengerpart legszebb vidéke. Vincenzo Avallót mégis kiverte a verejték, amikor nápolyi lakásán megkapta az üzenetet: várják a Szent Péterről elnevezett kis kápolnában. Valaki bedobta a levélkét az előszoba ajtaján, alig vette észre, amikor hazatért.

- Mit akarnak? És miért Positano?

Nem tudott szabadulni a gondolatától, hogy a barátját, aki ugyanahhoz a társasághoz tartozott, ahová ő, ugyancsak a Szent Péterkápolnába hívták. De nem érkezett meg soha. A keskeny útról lezuhant az autója a szakadékba, a tengerbe. Pedig nagyon jól tudott vezetni. Valamikor autóversenyző is volt. Természetesen, éppen ebben jelölték meg a szerencsétlenség okát: gyorsan hajtott, úgy vélte, neki már mindent szabad, rosszul vette a kanyart, s az autója kiugrott az útról. Vincenzo ezt akkor sem hitte. Nem tudta, de érezte: megölték. S ezen az úton ez nagyon egyszerű. Hirtelen behajt a kanyarok egyikébe egy másik autó, s az, amelyik a tenger oldalán jön, nem tehet semmit. A sziklák peremén futó keskeny út a halál útja.

Vincenzo töprengve mérlegelni kezdte: mi történne, ha nem tenne eleget a hívásnak. Elutazna valahová. És ő meg sem találta a cédulát, hisz már napok óta... Ez a gondolat felvillanyozta. Összekapkodott néhány ruhadarabot, begyömöszölte egy bőröndbe, a kis cédulát visszatette a padlóra, s kisurrant a lakásból. Leliftezett a földszintre, mint egy tolvaj, óvatosan körülnézett a kapuban, s kilépett a sikátorba. Már jó néhány métert ment a macskaköves úton, amikor olyan érzése támadt, hogy követik. Nem nézett hátra. De a szíve a torkában vert, hirtelen szűknek bizonyult az inge nyaka. Kigombolta, nem lassított, gyors léptekkel haladt a Via Roma felé. Amikor azonban az Upim áruházhoz ért, az egyik kirakat előtt megállt. Az üveg szépen kirajzolta a járókelőket. Nem látott gyanús alakot. Úgy döntött, bemegy az áruházba, ha kísérte valaki, nem tudhatja melyik ajtón távozik majd, tehát utána kell jönnie. Ez az áruház Nápolyban meglehetősen szerény méretű. Csupán kétszintes, de aki el akar tűnni a sok ruha között, megteheti. Vincenzo kiválasztott egy olyan helyet, ahonnan szemmel tarthatta a bejáratot. És figyelt. De percekig egyetlen vásárló sem lépte át a küszöböt. Már egészen megnyugodott, s korholta magát, hogy rémeket lát, amikor valaki hátulról megveregette a vállát.

- Jó napot, Vincenzo!

Egy öreg úr volt. Kedves arcú, nagy bajuszú, aranyfogú vénység. Vincenzo megesküdött volna, hogy soha sem látta.

- Jó napot...

- Mit vásárol?

- Csak nézegetek...

- Utazik valahová? - bökött az öreg a bőröndre.

- Nem... Csak... - Vincenzo az öreget méregette, aztán nagyot lélegezve megkérdezte. - Ismerjük mi egymást?

Az öreg nevetett, de nem válaszolt. Vincenzo újra megkérdezte.

- Ismerjük mi egymást?

- Fontos ez? - Az öreg úr tovább nevetett, aztán biccentett, megfordult és eltűnt. Mint valami látomás.

Vincenzo gyorsan keresztet vetett.

- Olyan volt, mint Szent Péter... A kápolnából... Leballagott a lépcsőn, lassan, megfontoltan, mintha azt próbálgatná, beszakad-e alatta a jég. S visszasétált a lakásába.

- Oda kell mennem...

A bőröndből visszarakott mindent a szekrénybe, gondosan eligazgatta a ruhákat. Közben azon járt az esze: mit véthetett, hogy el akarják intézni... Semmit... Semmit... Semmilyen szabályt meg nem szegett, nem járt el a szája, a feladatokat pontosan intézte... Miért akarják mégis a másvilágra küldeni, miért?

Leült az asztalhoz, papírt vett elő, s egy levélbe kezdett. Az anyjának. Az utolsó levél. Szicíliába.

De csak néhány sort írt. Nézegette egy kis ideig, aztán összegyűrte.

- Nem írok... És ha nem is akarnak végezni velem? Nincs okuk rá...

Vincenzo arcán megkeményedtek a ráncocskák. Pár napja ünnepelte harmincötödik születésnapját, akkor még szerencsésnek mondta magát, a sors kegyeltjének. Kapott pénzt eleget, kevéske szolgálatot követeltek érte, támogathatta az anyját és a hat testvérét. Ha hazament látogatóba, úgy dicsekedtek vele, mintha ő lenne a római pápa, vagy legalábbis a maffia vezére. Nem, nem hagyja, hogy jó sorsából kifordítsák. Ehhez még neki is lesz néhány szava...

- A legfontosabb, hogy az autóm rendben legyen... Mert ha a fék... Arra is gondolt, hogy talán nem Sorrento felől kellene az útra térnie, mert akkor ő kerül a több kilométer hosszú szakadékos, kanyargós part szélére... Később azonban kedvetlenül legyintett. Ha le akarják lökni, mindegy... Elöl-hátul egy-egy autó, és kész... Persze ők is kockáztatnak... Elhatározta, hogy lemegy a ház mögötti kis térre, ahol az autója áll, s megvizsgálja, nem tettek-e kárt benne.

Aztán nem mozdult. Minek? Ha valaki piszkálni akarja, azt éjszaka teszi... Majd reggel kell megvizsgálni, s nem hagyni utána egy pillanatra sem őrizetlenül.

Az ablakhoz húzta a fotelt, s bámulta az utcát. Az öregembert kereste. De nem láthatott minden járókelőt, mert az utcácska szűk volt, csak a közeli kanyarban tűntek fel egy-egy pillanatra. Vincenzónak az járt az eszébe, hogy ő tulajdonképpen a családja miatt kötött egyezséget ezzel a társasággal. Hogy pénzt tudjon hazaküldeni. S mi lesz, ha most megölik. Csak azért, mert részt vett egy-két ügyletben.

- Igen, ez az... Kényelmetlenné váltam... Nem akarnak tanút... Pier sem csinált semmi szabálytalant... Csak már sokat tudott... A pénzemet el kellene juttatnom anyámhoz...

Ez a gondolat egészen lekötötte. A pénzét nem tartotta bankban, az volt az elve, ne tudja senki, hogy mennyi a vagyongája. Egy egyszerű kis vasládába zárta a bankókat, a szekrényecskéjének egyik fiókjában. Ő maga készítette el a biztonsági berendezést, amit igen egyszerűen oldott meg. A ládikót a fiók hátsó oldalára csavarozta, s áramot vezetett bele. Ha a fiókot valaki kihúzta, feszültség alá helyezte a

ládikót is. De eddig még senkit sem ütött agyon az áram...

Vincenzo felállt, megnézte, rendesen bezárta-e az ajtaját, elhúzta a függönyt az ablak elé, kikapcsolta az áramot a szekrényecske háta mögött, s kivette a pénzt a ládikóból. Az asztalra tette a bankókötegeket, a vastag aranyláncokat, s a három gyémántköves gyűrűt is. Úgy gondolta, a pénzt feladja az anyjának. Az egészet. Holnap megáll majd egy posta előtt valahol Nápoly környékén, vagy ha lát egy bankot, akkor azzal utaltatja át. Mert elég nagy összeg. Ebből akart rendesebb lakást venni, később valami üzleti tevékenységbe kezdeni. Persze, ő azt hitte, hogy kap még újabb és újabb összegeket... Amikor megszámolta a pénzt, visszahelyezte a ládikóba. Becsukta a fiókot. Az ablakhoz lépett, elhúzta a függönyt s újra az utcát kezdte bámulni. De kételyei is támadtak. És ha még sem akarják meggyilkolni? Azért mert Piert ezen az úton érte szerencsétlenség, még nem bizonyos, hogy... És ha ő ezt a pénzt elküldi az anyjának, akkor sohasem lát belőle viszont egy lírát sem... Becsületesen támogatja a családját. Senki sem állíthatja az ellenkezőjét. Ezzel a pénzzel ő akar gazdálkodni... Biztosat kellene tudnia... De erre nincsen mód. Ha majd holnap újra a lakásában lesz, akkor igen...

Az este is ott találta az ablak előtt. Az utca hangos volt, a szokásos kiabálások, nevetések, éneklés. Motorosok száguldottak, s ha valamiért megálltak, a motorok akkor is püfögtek tovább. Még sohasem zavarta ez a zaj. Most igen.

- Pedig aludnom kellene...

Lefeküdt, de azt érezte, hogy éhes. Újra felkelt, szendvicset talált a hűtőszekrényben, kibontogatta, megette, vörösbort ivott rá. Eloltotta a villanyt, s újra az ágyba bújt. Néhány perc múltán azonban arra figyelt fel, hogy beszélgetnek az ajtaja előtt. Riadtan hallgatta. Nem értette a szavakat. A párnája alól elhúzta a pisztolyát, kibiztosította, s az ajtó felé tartotta.

De aztán egy női kacaj szakította meg a beszélgetést.

Vincenzo mérgesen csapott a levegőbe, megtörölte izzadt homlokát, a revolvvert visszatette a párnája alá.

- Rosaria!

A szomszédja volt a lány. Az anyjával lakott. Pénztárosként dolgozott valamelyik kis zugbankban. A fiukat csak az ajtajáig engedte, a lépcsőfordulóban csókolózott velük, sőt... Igen, néha mást is. Az anyja letörte volna a derekát, ha észreveszi...

- Rosaria! Hogy ez eddig nem jutott eszembe!

Rosariával oldja meg a pénzt. Ad neki egy nagyobb összeget, küldje el az anyjának, de csak holnapután. Majd kitalál valamit, hogy miért akkor lehet csak feladni... És ha szerencsésen visszaérkezik holnap, akkor este visszakéri a pénzt... Ez a gondolat megnyugtatta. Próbált elaludni, de alig-alig szunyókált valamit. Csak reggel tájékán aludt volna már hosszabban, de könyörtelen volt magához, indult fürdeni. Rendbe tette magát, éberem ügyelt a hangokra. Pénzt számolt ki az anyjának, kevesebbet, mint eleinte gondolta, a sok gyanússá válva, mentette fel magát, s amikor hallotta, hogy Rosaria indul a munkába, rányitotta az ajtót.

- Kisasszony!

Rosaria széles arcú, vastag szemöldökű, fekete lány volt, kicsit kövérkés, fehér blúzán átlátszott a melltartója.

- Ah, ah - mosolygott Vincenzóra. - Régen láttam... Vincenzo lekísérte a lépcsőn, s elmagyarázta a lánynak, hogy mit szeretne.

- Ha holnap utalná át, akkor... Pontosan a mamám születésnapjára érkezne meg... El kell utaznom... Tegye meg ezt nekem, Rosaria...

A lány megszámolta a pénzt, s eltette.

- Örülni fog a mamája...

- Megteszi?

- Egy feltétellel - mosolygott a lány. - Egy feltétellel...

- Mi az? - kérdezte kissé megütközve a fiú.

- Ha visszajött, akkor...

- Akkor?

- Elvisz egyszer táncolni. Jó?

Vincenzo elnevette magát. Gálánsán meghajolt.

- Ahogy parancsolja, kisasszony...

Rosaria búcsút intett, két ujját a szájához érintette, s onnan varázsolt puszit a fiú felé.

Vincenzo arca elkomorult. Lassú léptekkel indult az autójához. Kis Fiat kocsit volt. Megsimogatta.

- Erre az útra te vagy a legjobb...

Levette a zakóját, ingujját felgyűrte, elővette a szerszámosládát. Beült a kocsiba és begyújtotta a motort, úgy pöfögött, mint máskor. Aztán kipróbálta a féket. Ezt tartotta a legfontosabbnak. Nem fedezett fel rendellenességet. Mégis úgy határozott, beáll egy szervizbe, s panaszkodni fog a fékre. Így is tett. A szerelő a vállát vonogatta.

- Semmi, uram... Semmi...

Vincenzo megnyugodva hajtott ki Nápolyból. Úgy döntött, Sorrento felé megy. Nem sietett, pontosan délre kellett a kápolnába érnie. Hosszú, szinte egyutcás városkák, új viaduktok, narancsligetek, meztelen sziklák között autózott. Sorrento előtt eltért Amalfi felé, hirtelen bukkant a tengerhez.

- Figyelni! Figyelni! - biztatta magát.

A táj valóban szépséges a turistáknak. A magas hegyek alatt fehér szikrákat szór a kék tenger, a hegyoldalon fehér házak, gazdagságról tanúskodó villák, szállodák. Az autós azonban nem bámészkodhat, nem gyönyörködhet a tájban. Minden kanyar, minden szikla életveszély.

Egy turistabusz haladt Vincenzo előtt, a vezetőjének néha kétszer-háromszor is manővereznie kellett, hogy be tudjon fordulni egy-egy kanyarba... Az is megtörtént, hogy a sofőr kiszállt, s szisszentve állapította meg: pár centi hiányzott csak ahhoz, hogy a hátsó kerekek a levegőben pörögjenek a szakadék felett. Külföldi busz volt, német. Vincenzo nem előzte meg, nem is nagyon tudta volna, örült, hogy a busz legalább előlről védi, s a szembejövő forgalom visszahátrál egy-egy kitérőig. Egy kis Fiat várhatta volna ezt... Viszont a busz mögött már hosszan sorakoztak a személyautók. Ők sem tehettek mást, mint követték a németeket.

Vincenzo arra gondolt, lekanyarodik az egyik bárba és iszik egy cappuccinót. De aztán az órájára nézett.

- Nem tehetem... Mindjárt dél... Itt sokkal lassabban lehet haladni, mint gondoltam...

A Szent Péter-kápolna egy olyan sziklacsúcson áll, amely szinte a tenger fölé nyúlik. A halászkok temploma volt. Az ablakait úgy helyezték el, hogy térdepelve lehet rajtuk kilátni. Viharban a halászkok asszonyai imádkoztak itt férjeikért, s figyelték a háborgó tengert, a kis csónakokat, hajókat. Nem kellett felállniuk, megszakítani az ájtatoskodást.

Vincenzo nem látott autót a kis kápolna előtt. Alig tenyérnyi hely volt a parkolásra. Bekukkantott a templomocskába. Egy szőke nő álldogált az oltár előtt, a képet nézegette és cigarettázott. A kápolnában cigarettázni? Ez aztán gátlástalanság. Bizonyos, hogy vele kell találkoznia. Megállt az ajtóban. A nő megérezhette, hogy valaki nézi, mert lassan megfordult, a cigarettát ledobta a kőpadlóra, s lassan széttaposta.

Vincenzo belépett a kápolnába, előrement az oltárhoz, a nő mellé.

- Itt nem illik dohányozni, asszonyom.

A nő elmosolyodott. Harmincöt-negyven éves lehetett, sötét szemüveget viselt, apró táskát szorongatott a hóna alatt.

- Nincs kiírva - mentegetőzött. - A vonaton, a hivatalokban mindenütt táblát tesznek ki, itt nem látok sehol...

Vincenzo, aki minden este fohászkozott istenhez, s ha valami nagy dologba kezdett, keresztet vetett, a vallással kapcsolatosan nem ismerte a tréfát. Igazi szicíliai volt. Olyan, aki a csaláshoz, a gyilkoláshoz, s más bűnök elkövetéséhez is isten segítségét kéri. Mérgesen végigmérte a nőt, de nem szólt. Lehajolt, felvette az eltaposott cigarettát, a dohányt összeseperte a tenyerében, megfordult, s kivitte a kápolnából. Kitérta a tenyerét, a szél szórta szét az illetlenség jeleit, felkapta és belefújta a tengerbe.

Vincenzo kint maradt, a kőkorlátra támaszkodva a sziklák alatt vergődő fehér habos nagy vizet bámulta. Nem volt kétsége, hogy ezzel a nővel kell találkoznia. Már megnyugodott, nem akarják meggyilkolni. Valami feladatot kap.

Talán negyedórát is könyökölt a korláton, de a nő nem jött ki utána.

- Mi van.

Megfordult és visszament a kápolnába.

A szőke nő az oltár előtt térdelt. Egészen meghajolva. Homloka a szőnyeggel bontott lépcsőt érintette. Mozdulatlan volt. Mint aki nem él. Vincenzo arcát eltorzította a rémület.

- Ez meghalt? Az előbb még...

Állt az ajtóban, káprázott a szeme, mert erős sugárban ömlött a fény a kápolnába. Hunyorogva bámulta a szőkeséget, a hajkoronát szinte fellobbantotta a nap. Mintha izzott volna.

De amikor Vincenzo megszokta ezt a fény és árnyék szabdalta látványt, lassan megnyugodott. A nő ugyanis meg-megmoccant. A lépcsőre terített térképet vizsgálgatta, arra hajolt, kicsike nagyítót tartott a kezében, azon keresztül olvasta a betűket, helységneveket. Amikor észrevette, hogy Vincenzo az ajtóban áll, nem hagyta abba a vizsgálódást. Csak később intett a bejárat felé. Nem szólt, csak intett, hogy jöjjön közelebb a férfi.

Vincenzo mélyet lélegzett, a rémületét kifújta a levegőbe. A szőke nő mellé sétált. S nézte ő is a térképet. Onnan, a magasból nem látott semmit. A nő az ujjával intett csendet, s közben mosolygott. Vincenzo bólintott, kényszeredetten nevetgélt.

Hallgattak. A nő később kimért mozdulatokkal, összehajtogatta a térképet. Feltápázkodott a térdeplézből, önkéntelenül is a cigarettája után nyúlt, de mozdulata félbe maradt, mert eszébe jutott, hogy Vincenzo milyen komolyan rőtta meg alig egy negyedórája.

S közben valaki megállt a kápolna ajtajában.

Öregember volt, hatalmas kalapban, jól szabott fekete csíkos öltönyben. Fehér botra támaszkodott. Mint a vakok. Az arcát eltakarta a kalap karimája, az árnyék furcsa sötét ábrákat festett rá.

Mögötte még egy öreg állt.

Vincenzónak önkéntelenül is kiszaladt a száján.

- A Szent Péter...

Valóban az a kis vénség volt, aki megszólította az áruházban. A fehérbotos öregember elindult az oltár felé. Vincenzo két lépés után már megállapította magában.

- Ez nem vak...

Magabiztosan, egyenesen, és nem a vakokra jellemző kicsit hátradőlő, merev tartással jött. Mögötte a kis szakállas.

- Jó napot...

- Jó napot, uram - fogadta a köszönést Vincenzo.

Egy harmadik férfi is feltűnt az ajtóban. Bepillantott a kápolnába, s mint aki rendben talál mindent, megfordult, intett valakinek, s ő is előrejött az oltárhoz. Ötven év körüli, magas, barna férfi volt.

A fehérbotos megfogta Vincenzo karját. S mint aki már régen ismeri, lágy, szinte daloló, szertartásszerű hangon mondta.

- Nézd, Vincenzo, ez a te feleséged... - mutatott a szőke nőre. Aztán a nő karja után nyúlt.

- Ez meg a te férjed...

Sem Vincenzo, sem a nő nem szólt. Csak egymásra meredtek.

- A többit - folytatta a fehérbotos - majd Marco elmondja.

A barna férfi könnyedén meghajította magát. Jelezte, ő Marco.

A fehér botos, mint aki már mást nem is akar mondani, megfordult s indult ki a kápolnából. Két lépés után megtorpant. Feljebb tolta fején a kalapot, s lehajolt az egyik ablakhoz. S kinézett a tengerre. Aztán felegyenesedett, a kalapját újra az arcára húzta. Az ajtóból köszönt vissza.

- Jó napot... - S még hozzátette. - Marcóra hallgassatok... Ő képviseli a... - Nem mondta meg, hogy kit. - Nem szeretnék panaszt hallani rólatok... Sok szerencsét!

A kis szakállas is kalapot emelt.

Nézték, amíg el nem tűntek. Marco szólalt meg először.

- Ismeritek egymást? - kérdezte. A nő a fejét rázta.

- Most látom először...

Vincenzo nehezen tért magához döbbenetéből.

- Úgy mondta... Ez az úr... Hogy... A feleségem?

Marco nevetett.

- Igen... Bár nem volt valami fényes esküvő...

A szőke nő Vincenzót bámulta. Aztán könnyed mozdulattal nyújtotta a kezét.

- Lisa.

Vincenzo a teljes nevét mondta, kicsit félénken fogta meg a nő kezét.

- Nem kell tőlem félni - simította hátra a haját Lisa.

- Nem félek... - felelt halkán Vincenzo. Marcóhoz fordult. - Micsoda marhaság ez?

A férfi nem türtőztette magát, hangosan nevetett, hogy visszhangzott a kápolna.

Vincenzo megvárta, amíg lecsillapodik.

- Tudhatom, hogy mi ez? - kérdezte újra.

Marco a szemét törülgette. Bólintott.

- Persze... Mindent elmondok. De nem itt.

- Hol?

- Türelmetlen fickó vagy, Vincenzo... Nemhogy örülnél a szép Lisának...

Vincenzo Lisára nézett. A nő biztatóan mosolygott. Marco átfogta a derekát, de Lisa eltolta magától a kezét.

- Na! A férjem előtt!

Vincenzo sértőnek találta ezt a játékot. Az arca elkomorult, s kimondta, amit gondolt.

- Lehet, hogy ez valakinek jó játék, de nekem nem! - Kezét az inge alá dugta.

A barna férfi arcáról is eltűnt a mosoly.

- Ne hamarkodj el semmit - mondta nyugodt hangon. - Húzd ki a kezedet... Még el talál sülni az a micsoda...

Lisa a táskájában kotorászott. S mintha csak véletlen lenne, ő is előhúzott egy kis pisztolyt. Aztán visszadobta.

Marco ezt a műveletet is nyugodtan szemlélte. Az oltárhoz lépett, megigazította a terítőt, felnézett a Szent Pétert ábrázoló képre. Aztán a zsebébe nyúlt, s egy kulcsot vett elő. Átadta Lisának.

- Ez a ti szobátok kulcsa... Sorrento, Grand Hotel Flóra... Nem szóltok senkihez a recepcióban, szépen felsétáltok. Százkettes... Megvártok, és ott mindent megbeszélünk... Rendben?

Vincenzo a kulcsot nézte. Valamikor már járt ebben a szállodában. Nagyon jól emlékszik rá. Akkor is kapott egy kulcsot. Felment, de a szobában nem kereste meg senki. Viszont alig egyórai várakozás után egy borítékot csúsztattak be az ajtó alatt. Egy csekk volt benne. És egy sor. Csak ennyi: Jó mulatást!

- Rendben - válaszolt Lisa.

Marco újra meghajolt, s gyors léptekkel elhagyta a kápolnát. Amikor eltűnt, Lisa felnevetett, majd Vincenzóhoz fordult.

- Ne vágjon ilyen savanyú képet, mert azt hiszem, hogy nem is fogad el feleségének! Na! Olyan nagy tragédiának tartja, hogy együtt fogunk dolgozni?

- Nem, csak... Ilyen gyorsan még...

- Még nem nősült... Ezt akarta mondani? Már Vincenzo is mosolygott.

- Hol a kocsija? - kérdezte.

- Nekem nincs... Idehoztak... A magáé?

Vincenzo kibökött az út felé.

- Ott áll... Elég kicsi...
- De elférünk ketten?
- El...
- Akkor menjünk! Vincenzo intett.
- Várjon még!

Tulajdonképpen ő sem tudta, hogy mire kell még várni, de érezte, hogy ha hagyja a nőt parancsolgatni, akkor ebben az együttesben neki nem lesz szava sohasem.

Lisa megállt. Kicsit nyafogva mondta.

- Szeretnék már rágyújtani...
- Mindjárt... Csak... Úgy találom helyesnek, ha egy kicsit még várunk.

Lisa nem ellenkezett. A fiút méregette. Csinosnak találta, nem lesz rossz vele megjelenni. Feleség... De az ágy ebben nincsen benne, barátocskám! Az utolsó szót hangosan mondta.

- Tessék? - kérdezte Vincenzo.

Lisa megismételte.

- Barátocskám! Ezt mondtam. Barátocskám!
- Aha...
- Mehetünk már?

Vincenzo széles mozdulattal tessékelte az ajtó felé a nőt. Beszálltak a kis kocsiba.

- Rám bizza magát ezen a ronda úton? - kérdezte Vincenzo.
- Mit csinálhatnék? Bennünket már csak ásó-kapa...

A kis kocsi kigurult az útra. Mindjárt az első kanyarból vissza kellett tolatnia, mert egy busz jött velük szembe.

- Így sohasem jutunk Sorrentóba - dűnnyögött Vincenzo.
- Talán nem érsz rá? - Szinte ökéntelenül tért át a tegezésre.
- Tulajdonképpen ráérek, de szeretek túl lenni a dolgokon... A totojázást nem nekem találták ki.

Csak később gondolt arra Vincenzo, hogy nincs is bővében az időnek, hisz estére Nápolyba kellene érnie. Meg kell akadályoznia, hogy Rosaria feladja a pénzt az anyjának.

De ezen az úton valóban nem lehetett sietni.

- Hajóval - mutatott a tengerre - hamarabb odaérnénk... Lisa nem a tengert nézte, az utat figyelte, s percenként felkiáltott.
- Vigyázz! Jön valami! Óvatosabban!

Egyszer majdnem behajtottak az egyik éles kanyar közepén egy sziklába vajt kis üzletbe. A tulajdonos megszokhatta már, hogy az autók pár centire állnak meg a kirakat üvege előtt, fel sem nézett. De Vincenzo lihegve dőlt hátra az ülésen.

- Majdnem bementünk vásárolni...

- Le kellene állni valahol - magyarázta a lány. - Pihened kellene...

Hangos dudaszó biztatta a kis autót indulásra. De előtte és a háta mögött is hosszú sorban pöfögtek az autók.

- Meg sem tudunk moccanni... Vincenzo kiszállt, intett előre, intett hátra.

- Türelem! - kiabálta.

A közeli autók megpróbálták helyet szorítani a kis kocsinak. Ebből általános mozgás következett.

- Grazie - köszönte meg Vincenzo, visszaült a helyére, s lassan indult. Előbb hátra tolatott, aztán újból előre. A szakadék szélén haladtak. Lisa úgy érezte, mozog alattuk az egész part. Pedig csak a tenger hullámozott lenn a mélyben.

Ráhajtottak egy viaduktra. Olyan volt, mint egy óriás százlábú. Csakhogy az egyik lába hús, a másik meg száz méter is lehetett, s a többi is változó magasságú volt, ahogyan a sziklák és a tenger meghatározták. A "százlábú" hátán vette észre Vincenzo, hogy követik az futóját. Egy hatalmas, fekete Ford. Akárhányszor a visszapillantó tükörbe nézett, mindig annak a kocsinak az orrát látta. A viadukt közepe táján már alig választotta el a két autót egymástól egy méter.

- Ha az a Ford megpöccint bennünket - mutatott izgatottan a tükörre Vincenzo.

- Tessék?

- Mondom, ha az az autó... Az a fekete...

A lány elszólta magát.

- Ismerősök...

- A maga ismerősei?

- Igen... - De ezt már nagyon bizonytalan hangon mondta Lisa, mint aki valamilyen titkot takargat.

- Nézze, le akarnak lökni az útról...

A fekete autó krómozott orr-rácsát már csak néhány centi választotta el Vincenzo kocsijától.

- Menjen gyorsabban - kérte izgatottan Lisa, aki csak most értette meg, micsoda veszélyben vannak.
- Gázt, mert...

Vincenzo gyorsított. Amennyire lehetett.

Kicsit lemaradt a fekete autó, viszont egy szemben jövővel majdnem összeütköztek. Ordította is a vezetője, de lehúzódott egészen a korlátig, hogy Vincenzóék el tudjanak mellette menni. A nagy, fekete autó már nem fért el.

- Most megszökhetünk - nézegetett hátra Lisa. - Még ott vacakolnak... Gyorsítson, az isten áldja meg...

Vincenzo megfogadta a tanácsot. Nyomta a gázpedált. Sűrűn nézegetett a visszapillantó tükörbe. A fekete autót azonban nem látta. S amikor elhagyták a tengerpartot, az első városka főterén Vincenzo valóban megállította az autót.

- Nyújtózzunk egyet!

Lisa is megkönnyebbülten szállt ki.

- Ebből elég volt... Nem iszunk valamit? - kérdezte.

A fiú vállat vont.

- Ihatunk.

Betértek egy kis bárba. Lisa le akart ülni, de Vincenzo a karjánál fogva visszatartotta. Az egyik asztalka mellett a kápolnai vak férfi terpeszkedett.

- Gyerünk Sorrentóba...

Lisa nyögött valamit, s fordult Vincenzo után. Alig mentek azonban néhány lépést, amikor hirtelen, jóformán azt sem lehetett tudni, honnan, három rendőrautó fékezett a bár előtt. Egyenruhás rendőrök ugráltak ki belőlük. Kezükből revolvert szorítottak. Két rendőr az ajtónál maradt, a többi berontott a kis üzletbe. Mindez hangtalanul történt, vezényszó sem csattant, szusszanás sem hallatszott.

Vincenzo újra megmarkolta Lisa karját, s maga után húzta.

- Siessünk!

Hamar elérték az autót. Beleültek. Vincenzo indított. A gyújtás nem akart működni, háromszor-négyszer is meg kellett próbálnia.

- A fene!

Lisa nyugtatta a fiút.

- Ne idegeskedjen... Csak nyugodtan... Sikerülni fog...

S valóban bekapcsolt a motor, Vincenzo néhányszor beletaposott a gázpedálba, aztán indította el a kocsit. De még mielőtt kiértek volna az útra, az egyik rendőr leintette őket. Vincenzo megállt. Semmi értelmé nem lett volna menekülni. A kis autót játszva utolérhették volna. És miért is menekülnének?

A rendőr kezében revolver volt. Benézett a kocsiba.

- Hová? - kérdezte.

- Sorrentóba - válaszolt halkán Vincenzo.

- Van valami papírjuk?

Vincenzo az autó kesztyűtartójában kotorászott. Nejlonzacskóba csavart igazolványt nyújtott ki az ablakon.

- Tessék...

A rendőr kibontotta, az egyiket a kezébe vette, de csak egy pillantást vethetett rá, mert a társa rászólt.

- Gyere már!

A rendőr a hangra felrezzent és gyorsan visszaadta az iratokat, tisztelgett, valamit motyogott, s indult vissza a bár ajtajához.

Ekkor azonban egy nagy fekete autó lassított a téren. Nem szállt ki belőle senki. Néhány pillanatig állt, aztán lassan tovább gördült.

A rendőrök hosszan néztek utána.

Sára azután, hogy a lövéseket hallotta, még néhány percig izgatottan topogott a sötétben az autó mellett, aztán elindult föl a hegyre, a "kövér disznó" háza felé. Tudni akarta, nem esett-e baja Lajosnak.

Szabó Lajos tulajdonképpen kölcsönkapta Sárát. Az egyik cellatársától. Mielőtt a "vigyorgóba", vagyis a szabadulócéllába került volna, a rabtársa, akit nem tudni miért, Hélának neveztek a többiek, félrevonta, leültette az ágya szélére, s eluttogta neki, hogy együtt élt egy lánnyal, akinek nem tudott pénzt hagyni, amikor lefoglák. Jó lenne, ha Szabó megkeresné, és segítene rajta. Nem örökre, csak amíg ő nem térhet vissza. Még három évet kell erre várni. S ha Szabó megígéri, hogy három év után visszaadja, akkor ő elárulja azt a szöveget, amiről a lány tudni fogja, hogy ő küldte.

- Hány éves? - kérdezte Szabó.

- Huszonkettő...

Szabó hümmögött, mert nem hitte, hogy Hélának, aki legalább ötvenéves volt, de itt a börtönben hatvannak is gondolta volna az ember, ilyen fiatal szeretője lett volna.

- Huszonkettő?

- Annyi...

Akkor másban van a hiba, gondolta Szabó.

- És nagyon ronda?

- Nem... - mondta csendesesen Héla, de mivel látta, hogy bizonyítékkal is kell szolgálnia, noteszából elővette, és megmutatta a már jócskán összegyűrődött fényképét. - Ez az...

Szabó a viláosság felé tartotta a képet. A lány valóban nem látszott csúnyának. Pisze orrú, rövidre vágott hajú, kedves szemű gyereklány nevetett a képen.

- Hát... És az alakja?

Héla megsokallta a kérdezősködést.

- Kötünk üzletet vagy nem? - kérdezte szinte durván.

- Nyugalom - intette Szabó. - Még egy kérdésem van. Vagyis kettő.

Héla elvette a fényképet, visszatette a noteszába.

- Mondjad!

- Az első... Sánta? Vagy van valami hibája?

Héla a fejét rázta.

- Nem sánta... Hibája pedig csak az, hogy...

- Hogy?

- Nagyon szereti a pénzt... Azért vagyok itt... Szabó legyintett.

- Az nem hiba... Mert gondolom, meg is keresi, nem?

- Arra gondolsz, hogy kurva?

- Nem az?

Héla nagyot sóhajtott.

- Amíg velem volt, nem engedtem... De most... Azért is szeretném, ha te elvállalnád... Homályos

dolgokat ír nekem... S attól félek, hogy...

Szabó kis, gúnyos mosollyal nézte az elkomorult férfit.

- Majd én... Én kézbe veszem...

- És mi a második kérdés?

- Ja! A második... Hát figyelj rám, Héla... Mi lesz akkor, ha mire kijössz, ez a csaj nem akar visszamenni hozzád? Mi?

Héla felszisszent.

- Akkor kényszerítéd!

- És ha nem tudom?

- Te? Te ne tudnád? Ez a feltételem. Érted? Visszaadod a lányt! Ragaszkodom hozzá. Nekem nincsen senkim, csak ő... És ímia is kell. Minden héten egy levelet. Nem havonként, vagy ahogyan eszébe jut, mint most... Ha kikerülök... Az a tervem, ezt meg is mondhatod neki, mert már írtam többször is, elveszem feleségül...

Szabó bólogatott. Tetszett neki az ajánlat, mert így lenne kihez mennie. A saját feleségére nem számíthat. A lány befogadná, ez biztos. Lenne lakása, azonnal nőhöz is jutna. De ez a Héla egy örült. Ha kikerül innen, a lányt vissza kellene adni, bár ki tudja, mi lesz még addig?! Három év!

- Rendben...

Héla megkönnyebbülten felnevetett.

- Akkor jó... Tudod, szabadultt innen más is, de én rád vártam... Benned bíztam... Tudja a fene miért, de úgy gondolom, te nem csapsz be, és a lánynak is jó dolga lesz melletted...

- Ezt szavatolom.

Héla azonban még egy feltételt mondott.

- Van még kikötésem.

- Halljam!

- Ez csak most jutott eszembe.

- Nyögd ki!

- Nem csinálhatsz neki gyereket.

Szabó Lajos harsányan felnevetett.

- Akar a fene! Na látod, ebben biztos lehetsz! Kell a fenének a gyerek!

- És ha a lány?

Szabó élesen kérdezte.

- Miért? Ennyire hülye?

Héla nem válaszolt. Felállt, a zárkafelelőshöz ment.

- Géza, gyere egy pillanatra.

Géza régebben erdész volt, de a puskáját rosszul használta. Lelőtt egy férfit, aki a feleségét kerülgette.

- Mi van?

Héla az ágyhoz húzta. Halkan magyarázta.

- Lajos megígért nekem valamit. Szeretném, ha te is tudnád.

- És mi az a valami?

Héla nagyot nyelt.

- Az nem tartozik rád... Csak az, hogy megígért. Itt, a sitten. És most majd mindjárt mondja, hogy...

Szabó Lajos ismerte a büntető törvényeket. Azonnal folytatta is a mondatot.

- Igen... És úgy is lesz... Ahogyan megbeszéltük.

- Úgy legyen - dörmögte az erdész, s visszament a saját ágyához.

Héla és Szabó pedig még sokáig püsmögtek az ágy szélére ülve. Ébresztő után Szabó már nem ment munkára. Összekészítette a holmiját, lehúzta az ágyát, a lepedőbe bekötötte a pokrócot, a fehérneműt, s várta, hogy szólítsák. Az ő barátságosan intett neki.

- Na, Szabó, mehet vigyorgni...

A szabadulózárka kis hotelszobához hasonlított. Még függöny is lógott az ablakon, kicsike szőnyeg lapult az ágy előtt, mosdó, tükör... De a WC-kagyló még ott éktelenkedett a sarokban. Az asztalon újságok hevertek.

Szabó Lajos négy évet töltött a börtönben. Rablásért. De nem háborgott. Mert ő valóban a börtönbe menekült...

Még egyszer látta Hélát. Amikor a civil ruhájáért ment. Az ősz hajú rab a raktár mellett állt a falnál. Olyan bánatosan nézett utána, hogy Szabó megsajnálta. Visszafordult.

- Minden rendben lesz! Ne majrézz!

S valóban, a lány befogadta. És azon sem csodálkozott, hogy Szabó megtiltotta neki, hogy férfiakat fogadjon.

- Ennek vége, érted?

- És miből élünk?

- Azt bízd rám!

- És az a fiú, akinél dolgoztam?

- A stricid? Majd megmutatod nekem... És majd én beszélek vele.

Sára nem bánta, hogy így alakul az élete. Úgy látszott, hogy Szabónak van pénze, pár nap múltán egy Opel is szerzett valahonnan. Azt állította, hogy a börtön előtt leállította, s most indította újra. Másnap pedig azt közölte, elköltöznék ebből "a szar szutyokból". Kőbányán, egy új lakótelepen vett egy kis lakást.

- Megfelelő?

- Az... Nagyon is az...

Sára berendezkedett, felhagyott a régi életével.

- Olyan a sorom, mint egy nagyságos asszonynak - mondogatta nevetve.

Hízott egy kicsit, amikor Szabó észrevette, ráordított.

- A hájat töpörtyűnek sem szeretem, nem pedig rajtad!

És elkezdődött a koplalás. Nem számígtattak különféle pontokat, nem tartottak kúrákat. Szabó egyszerűen nem adott enni a lánynak.

- Csak úgy fogyhatsz, ha nem zabálsz!

Délutánonként, vagy amikor Szabónak kedve tartotta, beültek az autóba, elhajtottak Gödöllő felé, alkalmas helyen megálltak, s kezdődött a kocogás. Szabó ezt elsősorban nem a lány miatt csinálta. Saját magát akarta megfelelő erőben tartani. Otthon, a lakásban súlyokat is emelgetett, fekvőtámaszokat csinált, s úgy püfölte a bőrzsákot, mintha olimpiára készülne.

Sára tiszteletteljesen nézte. Azt mondogatta magában.

- Igazi férfi...

Zokszó nélkül teljesítette a parancsait. Akkor azonban a csodálkozástól tátva maradt a szája, amikor Szabó a Három Grácia nevű eszpresszóban rámutatott az egyik asztalnál magányosan cigarettázó nőre.

- Jól nézd meg azt a csajt... Tetszik neked?

- Hát...

- Le kell vele feküdnöd.

Csak percek múltán kérdezte meg.

- Mit kell nekem? Mit mondtál?

- Jól hallottad - suttogta Szabó. - Le kell vele feküdnöd.

- Úgy érted, hogy...

- Úgy.

- De én nem vagyok...

- Majd leszel.

- Még sohasem... Az intézetben is... Engem ilyenből kihagytak a lányok...

Szabó felemelte a mutatóujját.

- Sok a szöveg.

- És Héla?

- Ez nő... Ha nem vetted volna észre... Csak a férfiak... Ez nő.

Sára könnyörgve nézett Szabóra.

- Nem szeretném...

Szabó hajthatatlan maradt. Halkan már az utasításokat sorolta.

- Odamégy, rámosolyogsz, tüzet kérsz... Én akkor már nem leszek itt... Ha lehet, leülsz az asztalához... A táskádba már tettem pénzt... Te hívod meg valamire... Mondd azt, hogy a szívességet akarod viszonzni... Barátkozz össze vele... De egy félóra után állj fel és indulj... Ha ő nem kérdezi meg, hogy találkozhattok-e vagy valami ilyesmit... Akkor te hívd meg holnapra valahová... Érted?

- Értem, de...

- Mondtam már, de nincsen! És még valami - figyelmeztette Szabó a lányt. - Szépen beszélj! És szidd a férfiakat... Kinn várlak a kocsiban!

Felállt, kezét nyújtott a lánynak. Annyira megszorította az ujjait, hogy Sára felszisszent.

- Nekünk ez nagyon fontos - mondta mosolyogva Szabó. - Nagyon, nagyon fontos. Ha eltolod, agyonütlek...

Sára visszaruskadt a székbe. Tudta ő, hogy van ilyen. Az állami intézetben, ahol nevelkedett, a lányok nem sokat teketóriáztak, akinek nem volt fiúja, választott lányt, de ő mindig kimaradt. Lehetséges, hogy azért is, mert az egyik tejhordó fiú hamar szemet vetett rá, s ha csak tehette, vele volt. Aztán Héla, aki az utcáról vitte fel magához néhány hetes csövezés után, felöltöztette, kisasszonyt csinált belőle. És később az utcán a férfiak... És most Szabó... De lány sohasem. Nem is tudja, hogyan kell...

A táskájába nyúlt a cigarettájáért. Megdöbbenve észlelte, hogy üres a doboz. Nincs egyetlen cigarettája sem. Hogyan kérjen hát tüzet? A markában gyűrögette az üres dobozt, aztán beleejtette a hamutálcába. A kiszemelt nő a távoli sarokból, éppen odanézett. És felmutatta a saját dobozát.

Sára pár pillanatig meredten nézte, aztán elmosolyodott. Felállt és a nő asztalához sétált. A nő kipöckölt egy cigarettát, s Sára felé nyújtotta.

- Parancsoljon... Látom, elfogyott...

Sára hümmögött, elvette a cigarettát, elfogadta a tüzet is. Miközben nagyokat szippantott, a nő arcát figyelte.

- Legalább negyvenéves... - állapította meg. Kozmetikus készíthette ki, a szemhéja szépen festett, enyhe kékes, az alapozója is jó, szemöldöke szabályosan szedett, de az arca azért már ráncoska.

- Üljön le - kínálta helytel a nő.

Sára lehuppant a székre, megigazította a haját, kicsit meredten mosolygott, látszott rajta, hogy nem nagyon tetszik neki ez a helyzet. Mondani akarta, hogy szeretné viszonzni a szívességet, de a nő megelőzte.

- Iszik valamit?

Sára lassan magához tért.

- Csak akkor, ha az én vendégem lesz...

A nő orrcimpája megremegett, s furesa hangon, szinte rekedten mondta.

- Nem bánom... Martini?

Sára bólintott, bár kicsit ijedten, mert nem tudta, hogy mennyi pénzt hagyott nála Szabó.

A nő rendelte meg az italt. Aztán átnyújtotta a kezét az asztal fölé.

- Magda vagyok... Egyébként orvos...

Sára nyelt egyet. Ő is mondta a nevét. Foglalkozását nem. De az orvosnő nem is nagyon firtatta.

- Egyedül élsz? - kérdezte tegezésre váltva.

- Én? - Sára időt akart nyerni, mert erre a kérdésre nem készítette fel Szabó.

- Te.

- Nem... Van egy férfi, aki...

- Aha...

- És te? - kérdezett gyorsan vissza Sára.

- Én egyedül. - Az orvosnő merően nézte Sárát. - Én nem szeretem a férfiakat...

Sára, mint mentő szalmaszálba, ebbe kapaszkodott bele.

- Én sem... Én sem...

Az orvosnő elmosolyodott.

- Akkor jó.

Hozták az italt. Sára még nem gondolt fizetésre, de az orvosnő már a pincérnő kezébe nyomta a pénzt.

- A többi a magáé...

Sára látta, hogy elég sok pénz van az orvosnő tárcájában. És csak most tűnt fel neki, hogy vastag aranylánc lóg a nyakában, gyémántgyűrűk csillognak az ujjain, a fülbevalója is gyémánt. És megértette, miért kell neki lefeküdnie ezzel a nővel. Kortyolt az italból.

- Abban állapotunk meg - mondta vontatottan -, hogy én fizetek...

Az orvosnő is ivott, közben Sárát nézegette.

- A következőt - legyintett, s szinte minden átmenet nélkül ugyanezen a hangon folytatta. - Szép emlőid vannak...

Így mondta, emlőid.

Sára önkéntelenül is a melléhez kapott.

- Igen - dadogta. Még sohasem udvarolt neki nő. És még sohasem mondták, hogy neki emlői vannak.

Elnyomkodta a cigarettát. Lassan felállt. Úgy, mintha egy férfi ülne vele szemben. Hogy lássa a combját. Ezt már tudta.

- Mennem kell - mosolygott az orvosnőre. - De adós maradtam... Majd lekvitteljük.

- Holnap - bólintott az orvosnő. - Itt, de egy kicsit korábban... És sok mindent kell megbeszelnünk...

Az orvosnő nem állt fel, kezet sem nyújtott, csak intett.

- Isten veled... Sára...

Sára az ajtó felé indult. Még egyszer visszamosolygott a orvosnőre.

Szabó megdicsérte Sárát.

- Na, látod... Nem olyan boszorkányság ez... Holnap majd idejövünk... Otthon elmesélem, hogy ez az egész mire való...

Sára nem szólt. Minek is? Úgy is az lesz, amit Lajos határoz.

Nem Kőbánya felé indultak. A Duna-parton hajtottak végig az Árpád hídig, onnan Aquincum felé. Szentendre előtt kanyarodtak le a főútról. Csobánka. Sára nem kérdezte, hogy hová mennek, tudta a választ, mert mindig ez volt: egy illetőhöz...

- Maradj itt a kocsiban - utasította Szabó, amikor megálltak. -Én majd jövök. Csak felmegyek ehhez a kövér disznóhoz.

Sára nyugodtan ült a kocsiban. Várta Szabót. Gondolkodott. És akkor lőttek. Talán háromszor is.

Megijedt. Féltette Lajost. Már megszokta, hogy nincsen pénzes gondja, hogy szép az otthonuk. Pár perc után, hogy bizonyosságot kapjon, megindult a "kövér disznó" háza felé, fel a hegyre.

A kaput nyitva találta. S a ház ajtaját is. Csak néhány pillanatig habozott, aztán óvatosan belépett a szobába.

- Jó estét...

Nem látott senkit. Még egyszer köszönt.

- Jó estét... Senki sem válaszolt.

Kicsit sírósra vált, remegő hangon szólt újra.

- Lajos... Lajos... Itt vagy Lajos?

Még néhány lépést tett előre. S ekkor meglátta a kanapé háta mögött a meredt szemmel plafonra bámuló Turcsányit. Felsikített. Aztán a szája elé kapta a kezét. Mintha hasba vágták volna, összegörnyedve kuporodott le az egyik fotelba.

- Nyugalom...

Szabó Lajos lépett ki a fehér szoba ajtaja mögül.

- Mi a fenének jöttél fel?! Mondtam, hogy maradj a kocsinál...

Szabó a lányhoz ment, megsimogatta a haját, s Turcsányira mutatott.

- Meg akart ölni a disznó... Ha nem lövöm le, már nem élek...

Sára némán bámulta a halottat. Aztán sími kezdett.

- Ne bögj! Inkább segíts! - Az ajtó felé intett a fejével. - Először is zárd be az ajtót... Fordítsd rá a kulcsot...

Szabó felhúzta a kesztyűjét. Lehajolt, felemelte Turcsányi fejét. Mormogott valamit és lezárta a szemét.

- El kellene ásni... Vajon idelátnak a szomszédok?

Nem várt választ a kérdésre. Nézte, hogy a lány visszabotorkál a fotelhoz. Aztán a bárpulthoz lépett, konyakot öntött egy pohárba.

- Idd meg! És szedd össze magad!

Sára lehajtotta a konyakot.

- Kérsz még?

A lány nemet intett.

Szabó újra Turcsányira nézett.

- Nem ássuk el - mondta határozottan. - Meglátnák a szomszédok... Gyere, fogd meg a lábát, bevisszük a másik szobába.

Becipelték a hálószobába, befektették a fehér ágyba. Szabó gondosan betakarta. Aztán kijöttek.

- Fel kell gyújtani a házat... Várj itt!

Kióvatoskodott a kertbe. Emlékezett rá, hogy egy benzineskannát látott a szerszámok mellett.

Felemelte, meglötyögtette.

- Jó, ez elég lesz... Azt kell hogy higgyék, rágyújtott az ágyban és elaludt...

Sára egészen kicsire összekuporodva szipogott a fotelban.

- El kell küldenem Sárát - gondolta Szabó. - Ketten sokan vagyunk itt...

A benzineskannát bevitte a hálósobába, letette az ágy mellé.

- Ide figyelj! - szólt ki Sárának. - Te most szépen visszamégy az autóhoz. Beleülsz, és nem mozdulsz onnan, amíg én nem jövök. Érted? És ne félj! Elég messze van ide, nyugodtan várhatsz... És egyébként is te nem csináltál semmit... Indulj!

A lány még nem tért teljesen magához, reszketve tartotta vissza a zokogást. De felállt, és lassan kibotorkált az ajtón.

Szabó meg akarta találni a dollárokat. Gyorsan dolgozott. Kirámolta a szekrényeket, megkopogtatta a hátukat, kiborította a fiókokat, felhasogatta a foteleket, a kanapét, megvizsgálta a fehér szobában még a képeket is. Nem találta meg a pénzt. Pedig tudta, hogy itt van valahol. Talán a pincében? Vagy a kertben elásva?

A keresés hosszú időt vett igénybe. Szabó rá-rápillantott az órájára, s egyre idegesebben szívta a fogát.

- Hajnalodik... Lassan hajnalodik...

Úgy döntött, hogy gondosan bezárja a ház ajtaját, s még a sötétben lemegy az autóhoz, s elhajtanak. Mert nem valószínű, hogy egy nap alatt felfedezik a hullát. És holnap éjjel újra idejön. Nem hagyhat itt ennyi pénzt! Ha holnap sem jár sikerrel, akkor felgyújtja a házat... Sem Turcsányi, sem a ház nem szalad el... És közben átvizsgálhatja Turcsányi városi lakását is. Mert lehet, hogy odarejtette a pénzt... Igen, ez így helyes.

Ivott még konyakot, gondosan letörülte a poharat, a kilincset, s bezárta a ház ajtaját, a kulcsot zsebre tette, s kiosont a kertből. Még sötét volt.

Már jócskán elhaladt Turcsányi villájától, amikor észrevette, hogy valaki baktat felfelé az úton. De hiába meresztgette a szemét, nem ismerte fel, ki az. Visszament Sárához, s elindultak Budapest felé. Egyetlen szót sem váltottak egész úton.

Szabót nagyon dühítette, hogy nem találta meg a remélt dollárköteget. Türelmetlenségében úgy határozott, hogy még aznap, déltájban kiautózik Csobánkára, majd óvatos lesz. Kevésbé hitt abban, hogy a pénzt Turcsányi a pesti lakásában rejtette volna el.

- Nem, nem... Annak a nyaralóban kell lennie... A pincében, kertben valahol... Azt pedig csak világosban találhatja meg.

Megparancsolta Sárának, hogy menjen el a doktornőhöz az eszpresszóba, de most se maradjon sokáig vele.

- Ne hagyjál egyedül... - tiltakozott Sára, aki eddig még nem látott halottat, s megborzongott a félelemtől, ha Turcsányi meredt arca előbukkant valahonnan a semmiből. - Ne hagyjál egyedül...

- Estére itt leszek - nyugtatta meg Szabó. Sára megkockáztatta a kérdést.

- Mit akarsz te ettől a nőtől?

- Majd... Majd elmondom, ha itt lesz az ideje... Te csak csináld azt, amit én mondok.

Szabó az Omszki-tónál leállította az autóját. Sokáig ült benne, figyelte a forgalmat. Már elmúlt dél,

vakítóan sütött a nap, sokan feküdtek a parton, barnulni akartak. Szabó kis kalapot nyomott a fejébe, kis táskáját felemelte a mellette levő ülésről, s kiszállt. Bezárta az autót, végigsétált a tó partján, s egy alkalmas időben elindult gyalog Pomáz felé. Úgy gondolta, ő elrejtőzhet bármi adódik, de az autóval nehezebb. Pár száz métert ment még csak, amikor már sokallani kezdte a távolságot. Messze van Csobánka! Miért ne hagyhatná az autót Pomázon? Visszafordult. Beült az autóba, s indult Pomázra. Alig járt valaki az utcán. Persze, aki teheti, a hűvösre húzódik. Ez jó, nagyon jó - biztatta magát. - Erre nem is számítottam.

Pomázon nehezen talált árnyas helyet az autónak, végül is beállt egy rossz kerítés mellé, az egyik füves-gazos utcába. Aztán gyors léptekkel elindult a hegy felé. Letért az országútról, kis ösvényeket választott, poros földutakon lábalt a célja felé. Kicsit meg is lepődött, hogy milyen hamar meglátta a házat. Hosszabb gyaloglásra volt elkészülve. Amikor a ház közelébe ért, elrejtőzött az egyik bokor mögé. Várt. Mozog-e valaki az udvaron, jön-e valaki az úton. De semmi. Óvatosan előbújt, az éjszaka szerzett kulccsal kinyitotta a kaput, s be is zárta. A ház falához húzódott, hallgatózott. Az udvaron is csend volt, a házban is. A kifeszített hálóban egy madár lógott, de már nem élt.

Szabó elégedett volt.

Besurrant a házba, egyenesen a fehér szobába. Turcsányi úgy feküdt ott, ahogyan hagyták. A szobák padlóján szerteszét heverték a fiókokból kiborogott papírok, zoknik, gyertyák, különféle kacatok. Az egyik csomó tetején egy szétszóródott pakli kártya, legfelül a makk ász téli figurája melengette kezét a tűznél. Szabó maga sem tudta, miért, felmarkolt a kártyákból, kesztyűs kezével megkeverte, s az asztalra osztott hármat. Mind a három hetes volt.

- Huszonegy.

Szabó ezt jelnek vélte. Tehát jól spekulál. A dollár mégis itt rejtőzik valahol... Újra meg kell vizsgálnia mindent. De előbb az udvart. Amíg ilyen hőség van.

Kiment a kertbe. Leguggolt, bár a kerítés sűrű bokrai elfedték volna a szomszédok vagy az arra tevedő járókelők pillantásai elől. Hová tehetette Turcsányi a pénzt?

Szabó tekintete vissza-visszatért a háléhoz. Talán annak a közepén lesz? Szétrántotta a hálófalat, de ahová nézett, mindenütt csak madáreledelt látott. Kicsike ásó volt a diófa alá támasztva, kinyúlt érte, s azzal söpörte el a sok magot. De gyanús helyet nem talált. Bele-belebökött a talajba, hátha puha valahol, kifordult néhány kövecske, más semmi. Otthagyta a hálós udvarkát, a kert végébe ment, ahol a madársírok voltak. Hosszan nézegette. Meg is számolta a kis dombocskákat. Kis ideig tűnődött, aztán azt suttogetta.

- Igen! Itt lesz! Ezek közül az egyikben!

A kis ásót belenyomta a szélsőbe. Kifordította. De csak egy madárka. Szárnya színes nejlonszalaggal volt összekötve. Feje szétroncsolva. Szabó a mellette levő dombocskát is kifordította. Ugyanaz. Még hárommal megpróbálkozott. Aztán abbahagyta. Leült a fűre.

- Valami rendszert - mondogatta magának. - Turcsányi sem véletlenül helyezte az egyikbe, ha itt van a pénz... Márpedig itt van.

Több változatot is felállított magának. Legvalószínűbbnek találta, hogy a középső sírban van. Vagy a hetedikben, vagy a tizedikben, vagy a tizenharmadikban, esetleg a huszonegyedikben... Huszonöt is jó. A harminchárom is. De utána már csak az ötvenedik. Ám az is lehet, hogy valamelyik sírocskát megjelölte valamivel. Tehát előbb azt kell megvizsgálni.

Felállt, s alaposan végignézte újra a kis temetőt. Mindegyik sír fejéhez egy kövecskét helyezett Turcsányi. Különféle méretűek voltak, olyanok, amilyeneket találhatott, de mind kicsi volt. Az egyik sírt azonban betonlapocskára fedte. Szabó elmosolyodott.

- Ez az.

Még azt is megszámlálta, hogy hányadik a sír. A huszonnyolcadik volt. Ez meg miféle szám?

Lepiszkálta a betonlapocskát a kis dombról. Óvatosan belemélyesztette a kis lapátot. De mielőtt kifordította volna, megnyitotta valaki a kaput.

Szabó legörnyedt a bokor mögé.

Felberregett a kapucsengő.

Kétszer-háromszor.

Valaki be is kiáltott.

- Jó napot! Turcsányi úr!

Újabb csengetés. Szaggatott, éles, mintha morzejeleket adtak volna le.

- Turcsányi úr! Jó napot! Én vagyok! Meghoztam, amit rendelt! Alszik?

Fiatalabb férfihang volt. Újra próbálkozott a kapuval.

Szabó ijedten látta, hogy a kapu, amit ő kulcsra zárt, lassan enged, s kitér.

Szabó a bokor mögé guggolva, mozdulatlanul várta, amíg Turcsányi látogatója eltűnik a nyaralóban. A következő pillanatban azonban áttörte magát a bokros kerítésen, keresztüllendült a palánkon, s beszaladt az erdőbe. Onnan nézett vissza, látta-e valaki, kijött-e már a férfi, de semmit sem észlelt. Gyors léptekkel ment, szinte szaladt az ösvényen. Csak a fáluban, Pomázon lassított. Ott ráérősen, bámészkodva sétált a kocsijáig. S visszahajtott Budapestig. Figyelte, találkozik-e útközben szirénázó rendőrautókkal, de csendes nyári délután képét mutatta a vidék.

Amikor a lakásba ért, Sárát szinte meztelenül, bugyiban találta, folyt róla a víz.

- Dögmeleg van itt... - Sohasem érdeklődött Szabó útjairól, most mégis megkérdezte. - Strandon voltál?

A férfi válaszra sem méltatta. Levetette magát a rekamiéra.

- Húzd le a cipőmet! És hozzál valami hideget! Sört!

Sára letérdelt, s lehúzta Szabó cipőjét.

- A zoknit is! - Később hozzátette. - Ez az átka a panellakásoknak... És hidd el, nem hiába mondják, hogy a sitten hűvösön ül a szegény madár, mert ott valóban nincs ilyen meleg... Lehet, hogy a vastag falak miatt. Hány óra?

Sára két üveg sörrel tért vissza. Az egyiket Szabó kezébe nyomta.

- Ez jó hideg... Csak vigyázz, a torkod...

- Ne féltsd te az én torkomat! - Le sem vette szájáról az üveget, amíg ki nem itta a sört. - Na, ez jól esett... Legalább ennyi öröme legyen az embernek!

Sára csak óvatosan kortyolgatott. Szabó nézte egy rövidke ideig, aztán kivette a kezéből az üveget.

- Hozzál magadnak másikat!

Sára nem merte bevallani, hogy nincsen több, csak hümmögött valami olyasmit, hogy ő nem is szomjas.

Szabó lényegében nem járt eredménytelenül Turcsányinál, de nagyon bosszantotta, hogy mégsem

tudta elhozni a pénzt. Megtaláltam - gondolta -, az enyém lehetett volna, ha nem jön az az átkozott pasas. Mert a pénz abban is kis madársírban van. Ez biztos.

Sára párnát adott Szabó feje alá.

- Nem akarsz egy kicsit aludni? Szabó elfogadta a párnát.

- Veled mi van? - kérdezte a lányt.

- Semmi.

- Mi van a növel?

- Találkozunk ma hétkor... Alig egy óra múltán... Te parancsoltad.

- Rendben.

- Csak azt nem tudom, hogy mit mondjak, meg hogy minek ez az egész?

Szabó felült, az órájára nézett.

- Eredj fürdeni... Majd elkísérlek a presszóba...

Sára továbbra is a rekamié mellett álldogált. Látszott, nem ezt a választ várta. Szabó is észrevette.

- Na, mi van? Azt mondtam, menj fürdeni... - Aztán enyhültebb hangon hozzátette. - Láttad, mennyi aranya van? Nahát... Nem tesz benned kárt...

Sára elfogadta a választ. Mert valóban gazdagnak látszott az orvosnő. És miért ne az övék legyen a pénz?

Bement a fürdőszobába, megengedte a vizet, s belebámult a tükörbe. Tegnap óta, ha egyedül volt, rendszerint valahonnan a semmiből, mintha varázslat lenne, előbújt Turcsányi merev arca. Most is kirajzolódott a tükörben. Legszívesebben sikított volna, de szája elé kapta a kezét. Ha meghallaná Lajos... Beleharapott a tenyerébe, Turcsányi arca eltűnt.

- Minek is kellett nekem felmenni oda?!

Lezuhanyozott, s ahogyan szokott, meztelenül kiment a fürdőszobából a szekrényhez, hogy fehérneműt válogasson. Szabó akkor már aludt.

Ez adta az ötletet Sárának, hogy nem megy el a találkára. Ő nem szereti az ilyesmit. Majd azt mondja, hogy a nő meggondolhatta magát, mert nem jött el.

Felöltözött, lassan kisurrant a lakásból, bezárta maga után az ajtót. Felszállt az egyik buszra, elment az Örs vezér teréig, végigböngészte volna az összes üzletet, de már a cipőrészelegben megszólalt a hangszóró: köszönik a vásárlást, záróra. Metróval levitette magát a körútig, kicsit tévovázott, merre menjen, aztán elindult tovább az Astoria felé. Nézegette az kirakatokat, az egyik cukrászda előtt még sorba is állt fagyaltért. Csupa kiwit kért. A fagyalt egészen a Párizsi udvarig tartott. Úgy gondolta, átmegy a passzázson, s a következő utcában is van egy jó fagyaltos, vesz még egy tölcsérrel, aztán hazamegy. Addigra talán felébred Szabó is. Bár a sör rendszerint hosszú alvásra kényszerítette. Mondogatta is a fiú.

- Ha akarsz tőlem valamit, ne igyunk sört, mert attól elalszom...

Sára nem jutott el a fagyaltoshoz.

A Párizsi udvar eszpresszójának kitett székei mellett haladt el, amikor valaki a nevéen szólította. Lassan megfordult.

Az egyik asztalnál Szabó ült. Az orvosnővel.

Sára zavartan, ijedten álldogált, arcát előntötte a belső forróság. De hamar összeszedte magát.

Szabó intett neki.

- Gyere, Sárrika, gyere!

Sohasem hívta Sárrikának.

- A Sára, az jó kancánév - mondogatta. - Nálunk a faluban minden kancát így neveztek.

Az orvosnő is mosolygott, mindkét kezével invitálta. Ujjain aranygyűrűk csillogtak.

Sára közéjük telepedett. Az üres poharakon le tudta mérni, hogy már régebben ülnek az asztal mellett.

Megjelent a pincér. Az orvosnő anélkül, hogy megkérdezte volna, Sárára mutatott.

- Egy Martinit, de jéggel.

Szabó nagyon kedves volt Sárához. Megsimogatta a haját, az arcát. Aztán az orvosnőhöz fordult.

- Ne haragudjon rá... Tudja, még sohasem... Érti, ugye?

Úgy vette le a kezét Sáráról, hogy véletlenül beleakadt a lány ruhájának felső részébe, s kikapcsolt egy patentot, így jobban lehetett látni a mellét.

Az orvosnő rámeredt. Sára zavartan egymásba nyomta a kapcsokat.

- Én voltam ott - dadogta a lány. - Csak... Lehet, hogy még nem érkeztél meg, és én...

- Nem érdekes - krákgotta az orvosnő. - Nem érdekes... A férjed - mutatott Szabóra -, nem ellenzi a dolgot...

- Ti ismeritek egymást? - kérdezte csodálkozva Sára.

- Butácska kérdés - hadarta Szabó. - Látod, hogy itt ülünk...

- Ma ismerkedtünk meg - válaszolt az orvosnő. - Ő jött oda helyetted... Aztán erre sétáltunk... És közben megbeszéltünk mindent. Tudom, hogy egy kicsit gátlásos vagy... De ez majd elmúlik...

- Biztosítottam a hölgyet - vette át a szót Szabó -, hogy neked ő nagyon tetszik, s áradoztál róla, hogy milyen szép és... Mindent elmondtam neki... Csak azt, amit te is... És én - tápázkodott fel a székből - nem is akarok zavarni... Hagylak benneteket magatokra... És ha... Nyugodtan gyertek ki hozzánk... Hívd meg a hölgyet, Sárrika. Nem kell az ilyesmit szégyellni. Szabó szertartásosan kezét csókolt az orvosnőnek.

- Van otthon valami innivaló? - kérdezte Sárát. - Vagy vigyek haza, mire jöttök?

- Jó... Hozzál - nyögte Sára, mert érezte, hogy az orvosnő keze az asztal alatt a combjára csúszik.

Szabó elégedetten távozott. De azt is megfogadta magában, hogy Sára ezt azért nem viszi el szárazon. Milyen jó, hogy tudja, merre szokott sétálgatni a lány... És ez a kis hülye, éppen erre jött... Elhatározta: valóban visz haza italt, megéri a befektetés. S ha a két nő megjelenik, akkor majd meglátja, mit tegyen. Egy biztos, így pénzt lehet szerezni. És még Csobánkán is ott a dollár. Bár egyhamar nem mehet érte, viszont senki más nem tudja a rejtekhelyet, csak ő. Gondolt arra, hogy elszalad Turcsányi pesti lakására, de aztán elvetette ezt a tervet. Először is a pénz Csobánkán van, nincs mit keresni a lakásban. Másodszor, ha az a pasas kihívta a rendőrséget, akkor a hekusok elmennek a lakásra is. Ez biztos. Semmi értelme a kockáztatásnak. Majd ha kicsit csitulnak a hullámok, kiutazik a nyaralóba, és elveszi azt, ami az övé... Nem ölte volna meg azt a piszok Turcsányit, ha az nem manipulál... Mert abban biztos, ha Turcsányi eléri a revolverét, akkor most ő fekédné valamelyik hullaházban...

A Mézesmackóban vásárolt pezsgőt, vodkát, dobozos sört, a híd lábánál beült egy taxiba, s

hazavitette magát. A ház előtt kiszállt, fizetett, s amikor a taxi már elindult, akkor nézett fel lakásuk ablakára. Meglepetten látta, hogy a szobában égnek a lámpák.

- Már hazaértek volna?

Ezt lehetetlennek tartotta. Önkéntelen mozdulattal megtapintotta zsebében a revolverét, s lassan indult a lépcsőház ajtaja felé. Néhány lépés után megtorpant. Arra gondolt, hogy nem megy fel. Elbújik valahol a bokrok mögé és megleszi, ki volt a látogatója. Visszafordult, tétován kereste az alkalmas helyet. Talált is egy padot, amit részben takartak a bokrok poros, szürke levelei. Odahúzódott. És várt. Nézte az ablakot és a bejárati ajtót. A szobában továbbra is világított a lámpa, a lépcsőházból gyerekek rohantak ki, aztán vissza, s újra ki a parkba.

- És ha én hagytam égve a lámpát? - merült fel Szabóban. Igyekezett visszagondolni, mit tett, amikor elszaladt hazulról, mert valóban szaladt. Amikor a lány elment, felrezzent az ajtócsapásra. Az ablakhoz lépett, s látta, hogy Sára nem a találka helye felé igyekszik. Először úgy gondolta, hogy utána szalad, aztán inkább a nőhöz sietett.

- Nem, nem emlékszem, hogy eloltottam volna... - mormogta magában. - Nem emlékszem... Felmegyek.

Kilépett a bokrok mögül, s gyors léptekkel a házba ment. Fel a lépcsőn a lakásig. Egyik kezében a csomagot tartotta, a másikkal a pisztolyt szorongatta a zsebében. Nem találkozott senkivel.

Az ajtó zárva volt. A csomagot letette a küszöb elé, a fal mellé, óvatosan bedugta a zárba a kulcsot, s csendesen benyitott a lakásba. Kibiztosította a fegyvert, maga elé tartva, készen a lövésre, besurrant a szobába. Ott azonban már sötét volt.

Szabó leguggolt, az egyik fotel fedezékéből vizsgálta a sötétszürke homályban sejlő ismerős bútorokat. Senki sem mozdult. De mintha a szekrény többször is reccsent volna.

- Aha! Észrevette, hogy jövök, eloltotta a villanyt, és... Oldalról közelítette meg a szekrényt. Közben az olvasólámpát is a kezébe vette, úgy gondolta, azzal világít rá a látogatóra. De nem találta meg a zsinóron a kapcsolót, visszatette a helyére. Lassan nyúlt a szekrény ajtaja felé. Aztán hirtelen mozdulattal kirántotta.

- Mars ki!

De nem mozdult senki.

Szabó szeme már hozzászokott a homályhoz, látta ő is, hogy csak a ruhák lógnak a szekrényben. Megtörülte a homlokát, a villanykapcsolóhoz lépett. Ebben a pillanatban valaki nagyot vágott a kezére. Aztán a tarkójára.

4

Bana Dénes ezredes, az elhárítás parancsnoka komolyan foglalkozott azzal a gondolattal, hogy megvált a posztjától. Amióta az anyósa meghalt, a felesége számon akarja tartani minden percét. Reggel arról faggatja, mikor jön haza, a hivatalában többször felhívja, panaszkodik, hogy egyedül van, beszámol arról, hogy mit mondott a szomszédasszony, részletesen elmondja, hogy ki kell cserélni a tükröt a fürdőszobában, megkérdezi, melegítheti-e a vacsorát, s sértődötten jár-kei a szobákban, ha az ezredes később ér haza, mint ahogyan ígéri.

- Így nem lehet dolgozni...

A helyettes. Pintér Béla alezredes vigasztalagta.

- Majd megváltozik Ildikó... Most még nagyon egyedül érzi magát... Érthető, nincsen senki, akihez napközben szólhatna...

- És később lesz?

- Hát...

- Én leszek... Mert addig csinálja, amíg...

Az alezredes, mint aki felfedezte a spanyolviaszt, örömmel mondta.

- Van egy ötletem!

- Halljam!

- Szerezni kell Ildikónak egy barátnőt. Bana Dénes csalódottan nézte a helyettesét.

- Erre már én is gondoltam, de Ildi nem akar barátkozni senkivel. Pedig felsoroltam már az összes nőt, akit valaha is ismertem... Egyik sem kell, ennek az a hibája, a másinak meg az... Én már tehetetlen vagyok. Sajnálom is. Őszintén sajnálom. Én sem bírnám ki otthon, egyedül.

Az alezredes a tárgyalóasztalon hivalkodó faragott cigarettadobozba nyúlt, kivett egy cigarettát, megnyomkodta a dohányt, s rágyújtott.

- Ki kellene valamit találni... Valamit ki kellene találni.

Bana csak legyintett. Arcára a szomorú megadás ráncai vésődtek.

- Egy biztos - mormogta -, így nem lehet dolgozni. Ezen a helyen nem.

- Beszéljek Ildikóval?

Az ezredes enyhe mosollyal válaszolt.

- Nem vagyok én dedós... És rád egyébként sem hallgatna. Mindig úgy beszél rólad, mintha valami kisfiú volnál... A fene érti ezt.

Pintér Béla értette. Valamikor, nagyon régen, ő is udvarolni akart Ildinek. De a lány akkor is csak így szólította.

- Béluska, hozza ide... Béluska...

És férjhez ment Banához. Azt nem hallotta sohasem, hogy azt mondta volna az ezredesnek: Déneske... Ildi szemében igazi férfi Bana volt. Pintér Béla pedig egy kedves kölyök. És most is az. Hiába múltak az évek.

- Majd lesz valahogyan - mondta az ezredes, de nem sok meggyőződés csendült ki a szavából. - Majd... Igazad van, majd megváltozik...

Az ezredes leült az íróasztalához, beleolvasott egy-egy iratba, félretolta, s újabbat vett elő. Aztán összeszedte az egészset, szépen egyberakta, s újra olvasni kezdett. Pintér tanácstalanul álldogált. Később kihúzott egy széket a tárgyalóasztal alól, s leült. Bana az iratok fölött ránézett, s szintelen hangon mondta.

- Foglalj helyet... A postában semmi...

- Az jó.

- Persze... Foglalkozhatunk ügyeinkkel.

Ezek az ügyek azonban már nem Ildi asszonnyal voltak kapcsolatosak.

- Van valami? - kérdezte az ezredes. Pintér bólintott.
- Van. Meggyilkolták az egyik ismerősünket...
- Nofene! Kicsodát?
- Turcsányi urat. A rendőrségi iratok között találtam rá. Ott az áll, hogy betörés, rablás...
- Emlékszem erre az úrra - bólogatott az ezredes. - Tudják, ki volt a tettes?

Pintér Béla a fejével intett nemet.

- Nem hiszem, mert akkor annak az úrnak a nevét is megtaláltam volna a jelentésben. De nincsen olyan titok, amire egyszer...

- Jó, jó... Ki foglalkozik az ügyvel?
- Beleznay elvtárs Balassa főhadnagyot jelölte ki.
- Oh, a kedves barátunk... A nagy kombinátor, ahogyan a tizenkét székről szóló mese emlegeti.

Pintér Béla a főhadnagy védelmére kelt.

- Lehet, hogy egy kicsit zűrös a fiú, de eddig még minden feladatot megoldott...
- Persze. Szerencséje volt.

Az alezredes tudta, hogy Bana Dénes is nagyra becsüli a fiatal elhárítót, csak azt nem szereti, hogy sokszor saját szakállára is dolgozik, eltér a megbeszélte tervektől, parancsoktól, s bár mindig kiderül, hogy valóban rugalmasnak kellett lennie, önállóan határozni és gyorsan cselekedni, de mégis kicsit megbízhatatlannak számított ezek miatt. Bana is féltette, hogy egyszer rosszul kombinál, valamit nagyon elront, s akkor nem lehet majd az eredményt tudomásul véve megbocsátani neki...

- Az egyik legtehetségesebb emberünk - mondta meggyőződéssel az alezredes, s mélyet szippantott a cigaretta füstjéből.

- Meg a legfegyelmetlenebb. Szólj Beleznaynak, Béla, ha megtud valamit ez a kölyök, szeretném én is hallani.

- Értettem.

Bana az öklére támasztotta a fejét, s valahová a messziségbe nézett.

- Ez a Turcsányi úr évekkkel ezelőtt vállalt valamit... Ugye?
- Igen... Magnak hagytuk... De semmi...
- Mit mond Beleznay, milyen gyakran léptünk vele kapcsolatba?
- Ezt nem kérdeztem.

- Mert nagyon furcsának találom, hogy egy rendőrségi jelentésben kell rábukkannunk a halálára... Ha mindenkit így tartunk szemmel, akkor nem Ildi miatt kell a nyugdíjazásomat kérni...

Pintér most Beleznay őrnagyot, a felderítés parancsnokát vette védelmébe.

- Igazad van, Dénes, bár... Leálltunk róla, mert évek alatt semmi... Beleznay megbeszélte velem, hogy csak amolyan rutinmegfigyelést végzünk...

- Akkor téged fogunk menesztetni - nevetett Bana. Aztán komolyra fordította a szót. - Lehetséges, hogy valaki felfedte a velünk tartott kapcsolatát... A régiiek közül... És ez a büntetés... Meg kellett volna védenünk.

Az ezredes felállt, az ablakhoz sétált, nézte a Dunát. Pintér új cigarettára gyújtott. Bana nem nézett hátra, mégis rászólt.

- Ne bagózz annyit! Délutánra már egy értelmes szót nem tudsz mondani, csak krákogsz... Olyan lehet a tüdőd, mint...

Az alezredes régi, fiatalkori barátságban volt a főnökével. Ezért merte így folytatni.

- Mint a tied, Dénes...

Az ezredes megfordult, apró, meleg fények csillantak a szemében.

- Persze... A fene ezt a rohadt bagót... Csak tudnám, mi jó van ebben? Te tudod?

- A nikotin - felelte tárgyilagos hangon az alezredes.

Bana Dénes visszatért az asztalához. Lenyomta a készülék gombját, s kiszólt a titkárnőjének.

- Ha az épületben található Beleznay elvtárs, hívja be hozzám! - Leült, s az alezredesnek magyarázta.
- Nem mehetek el szó nélkül az eset mellett... Nem annyira az izgat, hogy azt a megboldogult Turcsányi urat nem tartottuk megfelelően szemmel, hanem inkább az, hogy azt nem derítettük eddig fel, aki meggyilkolta... Vagy, akik meggyilkolták... Nyilvánvaló, hogy az a régi társaság beküldött valakit az országba... Nem így gondold?

Pintér vállat vont.

- Lehet, hogy így volt. De az is lehet, hogy nem. Valahol Csobánkán a víkendházában gyilkolták meg. Az is lehet, hogy csak egyszerű rablás... Sok víkendházba betörnek, elviszik az értékes holmit...

- Nyáron?

- Nyáron kevésbé... Inkább télen... De minden megeshet. Pintér elhallgatott. Villogni kezdett az ezredes asztali készüléke.

- Igen - mondta Bana.

- Megtaláltam Beleznay őrnagy elvtársat - hallatszott a titkárnő hangja. - Elindult az ezredes elvtársához.

- Küldje majd be.

- Lehordod? - kérdezte Pintér Béla. - Nagyon lelkiismeretes, rendes ember.

- Olyan lettél, mint egy jóságos pap bácsi... Öregszel, Béla, öregszel...

- Ez igaz - hagyta jóvá az alezredes. - Az évek múlnak, mint a percek...

- Ne folytasd! Találj már valami más idézetet, ezt hallom tőled száz éve...

Beleznay őrnagy kopogott az ajtón, de nem várt engedélyre, belépett a szobába. Feszesen állt, rezdületlenül.

- Ezredes elvtárs...

- Elég! - szólt közbe Bana, bár imponált neki az őrnagy katonás viselkedése. Hiába akasztotta meg a jelentkezését minden alkalommal már évek óta, az őrnagy mindig így kezdte. - Jöjjön őrnagy elvtárs, üljön le. Tessék, üljön le. Ne keresse magát. Gyűjtson rá.

- Köszönöm, de...

- Ne haragudjon. Persze... Nem dohányzik... De itt mindenki úgy füstöl, mint az Etna... Számoljon be

nekem a Turcsányi-ügyről...

Beleznay felállt, az ezredes felé fordult.

- Ezredes elvtárs, jelentem...

Bana Dénes a mutatóujjával koppintott az asztalon.

- Mondtam már, hogy üljön le... És hagyjuk most a formaságokat. Azt szeretném tudni, hogyan történhetett ez a dolog... Egy megtért báránkánkat meggyilkolták, ha jól értesültem...

Az őrnagy leült, megsimította, a rövidre vágott haját, az arca is elvörösödött.

- Igen... Turcsányit Csobánkán valaki lelőtte... Három golyót kapott a szerencsétlen. Egyet a gyomrába, egyet a májába... És a halálos lövés pontosan a szíve közepébe... A revolver...

- Ne, nem vagyok kíváncsi most, hogy ilyen meg olyan kaliberű, gyártmányú... Nekem a történetet mondja, a feltételezést, és legfőképpen a tényeket. Ismerik a gyilkost?

Beleznay kissé bizonytalanul bólintott.

Pintér alezredes tágra nyitotta szemét, a parancsnok kicsit felemelkedett a székéből.

- Ki tette?

- Egy nő.

- Egy nő?

- Igen...

- És ki az a nő?

Bana még egyszer feltette a kérdést.

- Ki az a nő?

- Még nem ismerjük, ezredes elvtárs.

- Hát akkor?

- Azt pontosan tudjuk, hogy egy nő volt. Ezt a helyszínelők állapították meg. A labor is közölte. Még az életkorát is.

Bana felállt, széket vont Beleznay mellé.

- Volt szeretője ennek a Turcsányinak? - kérdezte.

Pintér látta, hogy az őrnagy nem tud felelni, gyorsan ő válaszolt.

- Még most vizsgálják... Tegnap történt... Nem lehet egy perc alatt mindent megtudni...

Bana kicsit mérgesen szólt az alezredesre.

- Pap bácsi...

Pintér heherészett.

- Azt sem tudom, hogy meg vagyok-e keresztelve...

- Vagy már leszedték rólad a keresztvizet - replikázott az ezredes, aztán Beleznayhoz fordult. - Már bocsánat ezért az olcsó viccért... Megtorlás lehetett? Mit gondolsz?

- Ennek nagy százalékban ellentmond, hogy nő volt a tettes... A feltételezett tettes - javította ki magát

az őrmagy.

Bana legyintett.

- Ma már a nők... A legkegyetlenebb terroristák... Mindent szeretnék tudni erről a Turcsányiról. Hallom, hogy Balassa főhadnagyot állította az ügyre...

- Igen.

- Ne felejtse el ellenőrizni... De egyébként... Hagyja, menjen a saját esze meg az orra után...

Bana újra Pintérhez fordult.

- Tulajdonképpen nem tudom, hogy miért, de valami azt súgja, ezt a gyilkosságot nem szerelemféléstől követték el...

- Úgy gondolod, hogy ez valaminek a láncszeme?

- Lehet... - Az ezredes újra Beleznayhoz fordult. - Itt lógatja a lábát most ez a főhadnagy?

Az őrmagy nem kérdezte meg, ki az az "ez".

- Igen.

- Hívassa fel... Jöjjön ide!

Beleznay felállt, katonásan megfordult, s kiment a szobából.

- Ha valaki megtudta, felfedte, hogy ez a Turcsányi már nekünk ígérkezett, akkor az többet is tud... Ez is nagyon komoly veszély - mondta elgondolkozva az ezredes. - Mindenkit meg kell vizsgálni, aki kapcsolatba lehetett ezzel a Turcsányi úrral. Az összekötőjétől kezdve... Tudod, ahogyan szoktuk... Valahol találunk egy elvarratlan szálat. Alkalmas erre ez a fiú?

Pintér bólintott, új cigarettára gyújtott, krákogva válaszolt.

- Igen... A legkeményebb diót is feltöri... Ne kételkedj benne, Dénes.

Az ezredes visszaült az asztalához.

- Már bocsanat, hogy ezt mondom - fordult újra az alezredes felé -, de jobban szeretném, ha mégis valaki féltékenységből...

Az alezredes sűrű füstbe burkolózott. Nyitott tenyerével hajtotta el a fehér füstöt az arca elől.

- Már kértelek, dobd el azt a bagót - szólt rá az ezredes. Aztán hozzátette. - Isten bizony, kedvem lenne nekem is rágyújtani... De látod, hogy fegyelmezem magam...

Pintér elismerően nézte. Nem sokáig. Mert Bana Dénes szórakozottan cigarettát vett elő, s rágyújtott. Csak amikor már szippantott, akkor nevetett fel.

- Bűnbe viszi az embert!

Beleznay és Balassa főhadnagy együtt tértek vissza. Az ezredes leültette őket. Eloltotta a cigarettáját, intett a helyettesének is, fejezze be a dohányzást.

- Az őrmagy elvtárs nem dohányzik, végül mégis nikotinmérgezést kap miattunk... Főhadnagy elvtárs, tudja, mit akarok kérdezni?

A fiatal tiszt felállt. Mosolyogva válaszolt.

- Ezredes elvtárs jelentem, tudom.

- Akkor üljön le, és ne pattogjon... Halljam a választ.

A főhadnagy leült, fészkelődött a széken, aztán otthonosan keresztbe tette a lábát. Beleznay szigorúan nézett rá. Látszott rajta, legszívesebben megbökné: viselkedjen rendesen!

- A válasz, ezredes elvtárs, az, hogy nem.

- Nem?

- Teljesen lehetetlen, ezredes elvtárs.

- Ezt tudja, vagy csak...

- Vagy csak... De nagyon erős vagy csak...

- És a második kérdésemet is tudja?

- Igen, ezredes elvtárs.

- A válasz?

- Erre határozott igen...

Beleznay őrmagy hol az ezredesre nézett, hol a főhadnagra. Először kissé megdöbbenve, aztán már enyhülten. Mosolygott is. Észrevette ezt Bana is.

- És őrmagy elvtárs? Önnek mi a válasza erre a két kérdésre?

Beleznay nagy lélegzetet vett.

- Egyikre sem lehet válaszolni, ezredes elvtárs.

Bana felnevetett.

- Kár volt megkérdeznem, mert tudtam a válaszát... De fejezzük be a játékot... Miért nem hiszi az első változatot, főhadnagy elvtárs?

Balassa széttárta a karját.

- Minden ellenem szól, ezredes elvtárs. Csak egyszer voltam kinn a helyszínen. Megnéztem a hullát. Nem az ágyban ölték meg. Ez biztos. És egy nő... Akármilyen erős is... Viszont a Labor csak női nyomokat talált.

- Talán két nő volt? - vélte az alezredes.

- Csak egy nő. Ez biztos. Még a labor szerint is.

- Tehát - szögezte le az ezredes - a vagy csak az érvényes... Gondolja... És ebből véli bizonyosnak, hogy olyan gyilkosság történt, ami bennünket érdekelhet. Igaz?

- A főhadnagy bólintott. De egy rejtélyes mosoly villant az arcán. Bana figyelmét ez nem kerülte el. Nem kérdezett rá. Csak ezt mondta.

- Alapos munkát várok... És persze eredményt is. Pintér még hozzátette a szokásos mondatot.

- A világ szeme rajtad, Balassa!

Pintér alezredest szerették a beosztottjai. Úgy nevezték egymás között, hogy "apuka". Gyakran nem viselkedett katonásan, bár mindenki tudta róla, hogy nagyszerűen lő. Még akkor is tízest, ha nem néz oda. Ha a csillagok felé löne - mondták róla -, a golyó akkor is addig keringene le-fel, jobbra-balra, amíg bele nem vágódna a körök közepébe. S ha ritkán valamelyik akcóban fegyvert kellett használni, s az alezredes is ott volt, intett, hogy majd ő lő. Eddig még mindig odatalált, ahová kellett. Mint valami

vadnyugati cowboy. Ha kérdezték, mi a titka, nevetve válaszolt.

- Akkor kell elsütni a pisztolyt, amikor a csöve oda mutat, ahová kell... Ennyi az egész...

Úgy bánt a beosztottjaival, mintha valóban a fiai lennének. Ismerte az erényeiket, a rossz oldalait. Ha valaki hibázott, nem ordított vele, leült mellé, s elmondatta elejétől végéig, hogy mi történt. S amikor a kritikus pontra értek, feltartotta az ujját.

- Na látod, itt toltad el...

Amikor beszámolt Banának az esetekről, mindig hozzátette.

- Csak az hibázik, aki dolgozik.

Persze, az ezredesnek is volt erre válasza.

- Nálunk az is hibázik, aki nem dolgozik...

Ezt talán többféleképpen is lehetett érteni. De erre már Pintér nem szólt. Bana ezt a nagy jószágot annak tulajdonította, hogy az alezredes nőtlen. Nyugodtan éldegél a kis lakásában, nem idegesíti az asszony.

- Béla, te a szerencse fia vagy - szokta neki mondogatni. Mivel ezzel az alezredes nem értett egyet, csak hümmögött.

Egyetlenegyszer volt csak életében szerencséje, az is gyerekkorában. A történetet mindenki ismerte, ha fehér asztalnál üldögéltek, a fiatal tisztok mégis mindig elmondatták vele.

- Hogy is volt az alezredes elvtárs, amikor a betoncsőben... Pintér jószágon mosolygott ilyenkor, tudta, csak azért kéri, hogy mondja el újra és újra, mert azt hiszik, neki ez jó. Szabadkozott, aztán mégis elmesélte. Kismaroson nyaralt az egyik rokonánál, amikor a gát mögül, a zsilipen keresztül visszaengedték a Dunába az árvíz maradványát. Egy nagy, nyolcvan centi átmérőjű betoncsővön keresztül zúdult ki a víz. A cső előtt méteres örvény keletkezett, ebbe ugráltak bele a gyerekek. Ha megfeszítették a testüket, forgatta őket a víz. Beleugrott ő is. Az örvény azonban egy-kettőre belökte a csőbe. Hiába kapaszkodott a cső peremébe, a víz erősebb volt. A hat méter hosszú utat pillanatok alatt tette meg. A bőr ugyan jócskán lehorzsolódott a karjáról, lábáról, térdéről, más baja nem esett. Ezt tartotta szerencséjének az alezredes. Mert, ha a sodrás a betoncsőhöz csapja a fejét, akkor...

- Látjátok, én is csöveztem... Azért mondom, hogy a csöves is ember...

Egyedül Balassa főhadnagy volt, aki kételkedve ingatta a fejét, amikor az alezredes befejezte a történetet. Pintér ezt észrevette, de sohasem kérdezte meg, hogy miért hitetlenkedik a főhadnagy.

Most is ez jutott eszébe, amikor Balassa az ajtó felé indult. Utána is szólt.

- Kövesd, Balassa a régi elvedet, semmit el nem hinni, amíg meg nem bizonyosodtál...

A főhadnagy kis, huncut mosollyal válaszolt.

- Értettem, alezredes elvtárs.

Beleznay őrnagy még maradt. Engedélyt kért, hogy más ügyekről is tájékoztassa főnökeit.

Bana bólintott, hallgatja. Közben az íróasztalán fekvő aktákat, telexeket olvasgatta. Egy-egy közbevetett kérdéséből azonban látszott: figyel arra, amit az őrnagy mond.

A titkárnöje újabb mappát hozott be, letette főnöke elé az asztalra. Bana azt is lapozgatni kezdte. Az egyik telexet félretolta, az íróasztala fiókjából kivett egy kis könyvecskét, keresgélt benne valamit, aztán újra a telexre nézett.

- Állj! - mondta hirtelen Beleznaynak. Az őrnagy elhallgatott. Jóformán még a szót sem mondta ki teljesen.

Bana maga elé tartotta a telexlapot. Halkan, mégis parancsszónak megfelelő határozottsággal mondta.

- Azonnal hívják vissza a főhadnagyot!

5

Vincenzo Sorrentóban nem hitte volna, hogy ilyen könnyen, jóformán minden vizsgálat nélkül jutnak át a magyar határon. A Grand Hotel Flóra narancsfákkal teleültetett kertjére néző szobájában minden ijesztőbbnek tűnt.

- Nem szívesen megyek a vasfüggöny mögé - mondta Marcónak, aki szinte megfjethetetlen módon, hamarabb érkezett meg a szállodába, mint ők. S rájuk is ripakodott.

- Hol jártatok eddig?

Vincenzo dadogott valamit, hogy a bárban, a rendőrök meg a fekete Ford... Marco azonban, mintha semmit sem értene abból, amit a fiú gagyog, leintette.

- Elég. Zárd be az ajtót!

Aztán elmagyarázta a feladatot, persze csak azt a részt, ami Vincenzóra és Lisára tartozott. Újra megerősítette a házastársi kapcsolatot, siker esetére hatalmas összeget ajánlott, s utána megint több hónapos pihenőt. Marco nem mondta, hogy kinek a nevében beszél, csak úgy emlegette az irányítójukat, hogy "Ő". Ő azt üzeni, ő azt ígéri, ő azzal fenyegetőzik, ő sok szerencsét kíván. S elárulta, hogy együtt, hármasban hajtják majd végre az akciót. Magyarországon.

- Nem szívesen megyek a vasfüggöny mögé.

Marco Lisát nézte, úgy válaszolt.

- Nem is szívességet kér tőled senki. Aláírtál, nem? S ráadásul meg is fizetnek.

Vincenzo valóban aláírt. Még Sziciliában. Akkor ott pénzt kapott, kis földcskét vásárolt rajta, aztán tette azt, amit parancsoltak. Kísért már csempészeket a hegyekben, szolgált álmatrózként egy értékes csomagot szállító hajón, volt kereskedelmi küldöttség tagja az egyik arab országban, sőt egyszer kellékes is egy hevenyészett operatársulat külföldi turnéján. De még sohasem járt a "túloldalon".

Lisa ezt nem mondhatta el magáról. Már négyszer utazott Magyarországra, jól ismerte Budapestet. Jugoszláviában született, egy Újvidék melletti faluban, ezért is beszélt jól magyarul. Olasz férfihez ment feleségül, aki gazdag volt és öreg. Néhány hónap alatt, valami csoda segítségével, megözvegyült. A rokonok azonban elperelték tőle a vagyont. Aztán véletlenül megismerkedett egy csupa mosoly, elegáns férfival, aki elvitte pár napra Capri legszebb szállodájába. Azt mondta, övé az az illatszergyár, ami most a sziget kolostorának épületében működik. Ha akar, részesülhet a haszonból... És Lisa akart. De néhány dologban segítenie kellett a férfinak, aztán egy másiknak is. Lakást kapott a cégtől Nápolyban, s pénzt is. Néha fényképeznie kellett, de nemcsak tájakat, inkább iratokat, akkor, amikor vendége, vagy az, aki őt magához invitálta, már aludt... Vagyis, amikor már Lisa az illatszergyár hatásos szereivel elaltatta... Az az úr, akitől az utolsó ilyen akciójához a parancsot és a szert kapta, nem volt más, mint Marco.

- Én már voltam Magyarországon - mondta Vincenzónak. - Ne félj, nem lesz semmi baj...

Vincenzo kilépett a fehér korlátú kis erkélyre, a narancsfákat nézegette, a mozdulatlan vízű uszodát. Marco rászisszent.

- Azonnal gyere be! Nem kell mutogatni magadat... Vincenzo visszaült a helyére.
- Figyelnek bennünket? - kérdezte halkán. Aztán hozzátette.
- A doktor urat követhették a rendőrök, nem?

Marco nem volt doktor, Vincenzo azonban megszokta, hogy legalábbis doktor Itáliában az, aki úr. Marco nem helyesbített, de gúnyosan megjegyezte.

- A doktor urat nem követték, de a doktor úr követett titeket... És te csak hallgass rám. Értetted?

Vincenzo megadóan bólintott. Eszerint Marco ült hátul a fekete Fordban, csak lehúzódott az ülésre.

- Szeretnék kérdezni valamit - fordult Marco felé. Lisa azonban közbeszólt.
- Szeretném tudni pontosan, mikor indulunk. És hány napra. Nekem úgy kell készülnöm.

Marco szétbontott egy kis csomagot. Útleveleket vett ki belőle.

- Tessék, ez a tietek... Ez meg az autó papírja...
- Milyen autó? - kérdezte Vincenzo.

- Amivel utaztok... A szállodával szemben van egy benzinkút, ott parkol. Szép sötétszürke. Egy híres játékról nevezték el. De lehet, hogy az áramlatról. Golf. - A kis asztalhoz lépett, rátette a táskáját, kinyitotta, s egy borítékot dobott Vincenzo ölébe. - Ez is a tietek... Valami pénz... És kaptok három napot, hogy megszokjátok ezt a szép házasetet... Találkozunk szombaton este 8 órakor Rómában. A pályaudvaron fogok sétálni.

Vincenzo bólintott, de Lisa megkérdezte.

- És ha nem találjuk meg?

Marco nevetett.

- Megtaláltok...

Marco búcsút intett, s otthagya őket a szállodai szobában. Vincenzo kérdően nézett Lisára.

- Maga tudja, hogy mit kell majd csinálnunk? Lisa a fejét rázta.
- Nem...
- És így is vállalja?
- Tehetünk mást?

Vincenzo hosszan nézte a nőt, aztán belelapozott az útlevelébe. Meglepődve szisszent fel.

- A saját nevemre állították ki! Felkapta az asztról a Lisáét is.
- Na, nézze... Itt már hivatalosan is a feleségem... Lisa nem csodálkozott.
- Mondták, nem? Azzal kezdték, hogy házasok vagyunk... Miért kell ezen meglepődni? - Vincenzo elé állt. Szorosan a lábához. A térdük összeért. - Jobb, ha tudomásul veszed, hogy a feleséged vagyok. És nem cirkuszolunk ezzel a magázással... Nem tetszem neked?

Az éjszakát még Sorrentóban töltötték. Csak az egyik ágyat bontották meg. Reggel Lisa nyújtózkodva kérdezte.

- Lehet szebb helyen az ember nászéjszakája, mint Sorrentóban? Csak a szerenád hiányzott... - Aztán nevetve mondta. - Bár az is volt. Te mindig ilyen mérgesen horkolsz?

Vincenzo nem találta felhőtlennek a helyzetüket. Lisával meg volt elégedve, de a titokzatos küldetésük nyomasztotta. Nem szűnt tegnap óta a nyugtalansága. Ezért sem erőszakolta, hogy menjenek vissza még az este Nápolyba, hogy elkérhesse a pénzt Rosariától. Küldje csak el a mamának...

Lisa rábeszélte Vincenzót, hogy sétáljanak egyet Sorrentóban, mielőtt elindulnak Nápolyba, hogy felkészüljenek az útra.

- Legyen ez a nászajándék, jó?

Vincenzo kedvetlenül bólintott.

- Jó.

A sétának azonban célja volt. Elgyalogoltak a főtérrre, s Lisa behúzta maga után Vincenzót abba az üzletbe, ahol az intarziagyár termékeit mutatják be és árusítják. Minden kis zenélődobozt felnyitott, meghallgatta a muzsikát. Addig keresgélt, amíg a városról elnevezett szerenád dala fel nem csendült.

- Ez az. Ezt megveszem.

Járkáltak még a sikátorokban, megálltak a konflisállomásnál, nézegették a lovakat. Pár lépésre, Tasso szobránál azonban Vincenzo észrevette, hogy egy fehér kosztümbe öltözött, szemüveges nő őket fényképezi. S akkor felrémlett benne, hogy látta ezt a nőt az üzletben is, és amikor az ékszerész kirakatát nézték, és... Hisz ez egészen a szállodától követte őket!

Vincenzo gyorsan határozott.

Megfogta Lisa kezét és a nő felé húzta. Közben valamit nagy hangon beszélt, széles mozdulatokkal magyarázni kezdett. Amikor a fényképező nő mellé értek, egyetlen mozdulattal leütötte a gépet a járdára, sőt, mintha véletlenül történt volna, bele is rúgott. Aztán ijedt bocsánatkérésekkel szaladt a gép után, s miközben felemelte, ügyes mozdulatokkal kiszedte belőle a kazettát, s már újra összezárva fordult vissza vele a meredten álló tulajdonoshoz.

- Bocsánat, ezer bocsánat... Ha kára történt... Megfizetem... Nagyon sajnálom, asszonyom...

A nő arca rezdületlen maradt. A gépet belecsúsztatta a táskájába. Megfordult, s visszament a lovakhoz. Lisa korholta Vincenzót.

- Csinálsz itt a feltűnést, miért nem vigyáztál jobban?

- Majd megmagyarázom... De most azonnal induljunk Nápolyba. S nagyon kérlek, hogy a kocsiban ne szólj egyetlen szót sem... Érted? Egyetlen szót sem!

Lisa arcán látszott, hogy nem érti a tilalmat, de megtartotta az utasítást, egész úton hallgatott. Amikor Nápolyban kiszálltak az autóból, Vincenzo csak a találkozásuk időpontját közölte vele.

- Ha lehet ne késs, mert Róma messze van!

Az indulásig Vincenzo átvizsgálta az autót. Arra gyanakodott, hogy valahová beépítettek egy kis mikrofont, esetleg a rádiót alakították át általa nemkívánatos módon. De semmit sem talált. Így aztán már nem tiltotta a beszédet Lisának, aki különféle történetekkel szórakoztatta is a hosszú autózás alatt. Leginkább az maradt meg benne, amit Lisa arról mesélt, hogyan fogták le a fiúk a tengerparton alig tizenhat éves korában, s bár kettőt-hármat alapos rúgásokkal elintézt, mégis bekövetkezett az, ami a sors könyvében meg volt írva.

- Feljelentted őket?

- Minek? Jobb tippet adtak a lányok... Összeszedtem a fiúktól egy csomó pénzt... Nem akartak börtönbe kerülni...

Vincenzo azért érdeklődött különösképpen az eset iránt, mert kamaszkorában ők is tervezettek ilyesmit, de sohasem merték megtenni. Nem is annyira a csendőröktől féltek, hanem Saccura úrtól, akitől a faluban még a lányok férjhezmeneteléhez is engedélyt kellett kérni. Egyszer egy palermói el akart szöktetni egy falubeli lányt. Saccura utánuk küldte a legényeit, s a fiút szabályszerűen lefejezték, a holttestét behurcolták a Grotta della Navicellába, s bár a csendőrök is tudtak az ügyről, mindenki úgy tett, mintha semmi sem történt volna. Talán egy hét is elmúlt, amikor Saccura úr felrendelte a papot a hajó alakú barlangba, s eltemettette a fiút. Ezért aztán a kamaszalmok maradtak fojtott kívánságnak. Pedig mennyi szép lány él Szicíliában! Szűz Mária óvja őket!

Rómában találkoztak Marcóval. Több mint egy óra hosszat váratott magára, de egy szóval sem mentette a késését. Megállt a Velence felé induló vonat utolsó kocsjánál. Vincenzo első pillanatban azt hitte, fel akar szállni. De csak az alsó lépcsőre lépett fel, onnan nézett körül, s amikor meglátta Vincenzóékat, mint egy hadvezér intett nekik, hogy menjenek ki a jegyváltó csarnokba.

- Rendben van minden?

- Igen. - Bár Vincenzo el akarta mondani a sorrentói fényképezést, de elhallgatta, mert a kazettát a nápolyi lakásán hagyta. - Rendben.

- Jó... Keressetek szállodát... Holnap Velencében találkozunk... És ne haragudjatok, de stílusosan, a San Marcón... Érjete oda délután hatra. Jó mulatást!

Másnap Velencében sem tartott hosszabb ideig a beszélgetés. És nem Budapestre irányította őket Marco, hanem Zágrábon át Pécsre. Felíratta velük, hogy a Hunyor Szállodába menjenek, és ott várják meg, amíg ő nem jelentkezik.

- Eltelhet néhány nap is! - mondta búcsúzóul.

Lisa és Vincenzo még mindig nem tudtak semmit küldetésük céljáról. Ez inkább Vincenzót idegesítette, Lisa nyugodtan cigarettázgatott az autóban akkor is, amikor a magyar határőrök bevitték az útleveleiket az irodába.

- Miért vették el az útlevelet? - kérdezte fojtott hangon Vincenzo. - Valami gyanús lehet nekik...

Lisa fölényesen mosolygott.

- Ugyan! Ez itt így szokás. Majd kihozzák.

S valóban így is történt. Pár perc múltán visszakapták az útleveleket, a vámos nem vizsgált semmit, intett, mehetnek.

6

A KADEWE Nyugat-Berlin legnagyobb áruháza.

Marco a földszinten ténfergett, megszagolgotott jóformán már minden parfümöt, végigjárta a kis illatszeres boxokat, rámosolygott az árusító lányokra, de mindig vissza-visszatért a főbejáratához. Kétszer is megállt a hatalmas üvegajtóban, s úgy tett, mintha az Európa-center tetején forgó Mercedes-emblémát figyelné. Aztán újra eltűnt a sok parfümreklám között, majd a lifthez ment, mintha ő is az emeletekre szeretne feljutni. De nem a liftet figyelte, hanem a bejáratot.

Az áruházban halk zene szólt, valahonnan jótékony hűvös fuvallatok indultak, s suhantak végig a pultok között.

- Még öt percet várok - határozta el Marco. - Csak öt percet.

Nem kellett annyit várnia. Vékony, egyenes tartású idős úr jelent meg a bejáratnál. Fején szalmakalap volt, hosszúra nőtt szemöldöke alól acélkék szemének hideg fénye csillant. Ingének felső részét nem gombolta be, hosszú, eres, barna nyakán hatalmas ádámcsutka szaladgált. Nadrágját széles bőrv fogta össze, egyik kezének ujjait a hasánál ebbe akasztotta. Csak közelről lehetett észrevenni, hogy az egyik lábát fából faragták... Nem nézett Marcóra, belépett az éppen kinyíló liftbe.

Marco arcán elégedett mosoly suhant át. Lassan az egyik mozgólépcsőhöz sétált, s ezen jutott emeletről emeletre, egészen a hatodikig. Ez az áruház élelmiszerrészlege. Alig hihetően nagy terület, hatalmas árubőség, pultok, boxok, büfék, kóstolók. Az egyik lift mellett térkép, mi hol található az emeleten. Ezt a térképet nézegette a sovány, idős, féllábú férfi, amikor Marco újból megpillantotta. Mellé állt. Bámulta ő is a térképet. Aztán megfordult, s bement a százféle kávé árúsító boxba. Kiválasztott egy doboz etióp kávé, a pénztárhoz vitte és fizetett. A féllábú ezt végignézte. Ő is vásárolt egy etióp kávé, de más csomagolásban. Mind a ketten a lejáratú lépcsőhöz mentek, ahol különféle szatyrokat árúsítottak. Ugyanazt a szatyrot választották. Aztán látszólag elszakadtak egymástól. De talán negyedóra sem telt el, amikor egymás mellé telepedtek az egyik bár pultjánál. Lábukhoz tették a kávécsomagokat. Marco tonikot ivott, a sánta férfi valami zöldes folyadékot, amibe citromot csavartak. Marco gyorsan felhőrpintette az italát, aztán felemelte a földről a szatyrot, és határozott léptekkel indult a lifthez. Kisietett az áruházból, s mint akinek sürgős dolga van, az autók között áttáncolt a túloldalra, s eltűnt az Európa-center belsejében. Körüljárta a télikertet, felment a galériára, leült a söröző egyik fonott székébe, kényelmesen hátradőlt, s mosolyogva figyelte a hatalmas pálmákat, s hallgatta a szökőkutak csobbanásait.

Már megitta a sörét, sőt fizetett is, amikor belekukkantott a szatyorba. Valamit kivett belőle, és zsebre gyúrte. Rendelt még egy üveg sört, miközben kortyolgatta, az órájára nézett. Megtörölte a száját, felállt, s kisétált az utcára.

A repülőjegye csak másnapra szólt. Schönefeld-Budapest. Szállodája is az NDK fővárosában várta, a Hotel Stadt Berlin. Lakhatott volna Nyugat-Berlinben is, de aki az útját tervezte, így látta jónak. Marco pedig nem sokat törte ezen a fejét. Útlevele rendben, tehát majd felül az S-Bahnra, és tíz perc múlva már a Friedrich strasse-i állomáson szállhat át arra a szerelvényre, amely elrepíti az Alexanderplatzra. Budapestre Berlin keleti részéből megérkezni biztonságosabb... Legalábbis így gondolta.

Nézegette a kirakatokat, a Bilka áruházba is bement, csokoládét vett, fehérét, mert azt szerette.

- Nem mázolja feketére az embert - mondogatta.

Amíg az S-Bahnra várt a Zoo nevű megállóban, a csokoládét rágcsálta, nézegette az utasokat, a nagy csomagokat. Ő csak a szatyrot szorongatta, benne fehérlett a kávédoboz.

- Minek nekem ez a kávé?

Szívesen odaajándékozta volna valakinek, de nem merte megkockáztatni. Még azt hinnék, hogy valamit rejteget a kávészemek között.

A szerelvény valóban rövid idő alatt érte el a Friedrich strassei állomást. Az utasok siettek az útlelvizsgálathoz. Marco is beállt az egyik sor végére, csak később vette észre a táblát, amely egy másik sorba irányította az "andere", a más, nem NDK állampolgárságú utasokat. Gyorsabban vert a szíve, amikor átnyújtotta az útlevét, pedig tudta, hogy nincsen benne semmi hiba. Talán egy perc sem telt el, s máris beütötte a határőr a pecsétet. A vámos előtt elsétált, s a következő ajtón már kijutott az S-Bahn NDK oldalán lévő állomására. A jegyváltást egy vállrandítással intézte el. Nem volt aprója, sem bankjegye. Csak csekkje.

Eddig még sohasem járt Berlinnek ezen az oldalán. Az Alexen meg akarta kérdezni, hogy melyik a szállodája, de szükségtelen volt. Ott magasodott előtte harmincnál is több emelete.

A hatalmas szálloda recepcióján elintézte a formáságokat, megkapta a kulcsát. A 24. emeletre kellett fellifteznie, a hatos szobába. Kinyitotta az ajtót, körülnézett a folyosón, aztán belépett. Nyár volt, még nem kellett villanyt gyűjtania. Egyenesen az ablakhoz ment. Az áruházat látta, a tv-tornyot, a Mária-templomot. S messzebb az Európa-centert. Tetején megvilágítva forgott a kékes fényű embléma.

Marco bólintott.

- Úgy látszik, minden rendben. Eddig minden rendben.

Még mindig szorította a szatyor fülét. Ránézett, aztán az ágyra hajította. A fürdőszobába ment, felkattintotta a villanyt, leült a kád szélére, s elővette a papirost, amit a KADEWE-ben cserélt. Óvatosan széthajtogatta.

És meglepetten meredt a rövid vázlatra. Alig látható, vékony vonal - kék -, s egy elmosódott felirat: stég... S onnan nyíl mutatott valahová, messze.

7

Szabó kábulata nem tartott sokáig. De mire újra kirajzolódtak szemei előtt a tárgyak körvonalai, már egyedül volt a szobában. Fel akart tápázkodni, hogy az ablakhoz menjen, legalább egy pillanatra látni szerette volna a támadóját, de csak az egyik fotelig tudta vonszolni magát. Aztán újra szédülni kezdett, erőtlenül hanyatlott a szőnyegre. A szemét is behunyta. Egy rémült gondolat szaladt végig az agyán.

- Megölt... Meghalok...

Mélyet lélegzett. S kibuggyant a száján.

- Nem!

Arra eszmélt, hogy valaki az arcát ütögeti.

Az orvosnő volt.

Sára ijedten hajolt föléje.

- Láttam, láttam - ezt hajtogatta. Amikor Szabó kinyitotta a szemét, még hozzátette. - Turcsányi volt... Turcsányi.

Szabó talán nem is hallotta. Pedig egyre tisztábban érkeztek hozzá a hangok, s élesebben is látott. Először a sárgás fényt sugárzó villanyégőre nézett, aztán az orvosnő szenttelen arcát látta, végül már mindent. A szekrényt, a képet a falon, Sárát, aki egy víztől csöpögő törülközőt nyújtott a doktornőnek.

- Mi történt magával?

- Semmi - rázta meg a fejét Szabó. Később hozzátette. - Elestem...

Sára szinte eszelősen ismételte.

- Turcsányi volt... Láttam... Jött ki a házból...

- Pihenjen - mondotta a doktornő. - Az sem baj, ha alszik.

- Turcsányi volt... Igaz, hogy Turcsányi volt?

Szabó nem válaszolt.

- Turcsányi... Hidd el, Lajos... Én láttam.

Szabó mosolyt erőltetett magára.

- A kísértete, mi?

Ebben a pillanatban nagyot csattant az ég. Mind a hárman az ablakra néztek. Aztán még egy villám cikázott végig a sötét felhők között, s a dörrenéssel egyidejűleg, hirtelen szakadni kezdett az eső.

Az orvosnő visszanyomta a felülni készülő Szabót az ágyra.

- Maga aludjon...

Szabó újra behunyta a szemét. Valóban, jó lenne elaludni. Erre gondolt, de mintha varázslat történt volna, a messziségből Turcsányi lépett eléje.

- Eredj innen - dadogta Szabó.

Turcsányi azonban leült az ágya szélére, s halkan nevetgélve, kuncogva nézte.

- Küldjétek el! - Erőlködve mondta a szavakat Szabó. Turcsányi tovább kuncogott. A fehér, méz színű markában egy madarat szorongatott, azt nyújtotta Szabó felé.

- Huszonhét - suttogta. - Huszonhét. Szabót hányinger kerülgette. Turcsányi visszacsúszott a semmibe.

Az orvosnő halk, határozott hangon, hosszan magyarázott valamit Sárának. Olyan volt, mint a motorberregés.

Szabó elaludt. Amikor felébredt, egyik nő sem volt a szobában. A zuhany hangja azonban elárulta, hogy fürdenek. Ruháik szétdobálva feküdtek a fotelokon, a padlón is.

Szabó feje teljesen kitisztult, s egy pillanat alatt újra végigjárt az összes szobában. A világosság a szobában, a szekrény reccsenése, az ütés, még Turcsányi látogatására is emlékezett. Lassan felkelt, a nők éppen csak a cipőjét húzták le, amikor lefektették. A szekrényhez lépett, kinyitotta, a ruhák közé túrt, mintha a támadóját keresné. Még mondta is.

- Gyere ki...

De ez már nem hangzott parancsként. Inkább kérésként. Sára nyitott be a szobába. Csak a vállára vetett egy törülközőt, meztelen volt.

- Felkeltél? Jobban vagy?

- Semmi bajom.

Sára összeszedte a ruhákat, s kiszaladt vele a fürdőszobába.

Szabó az ablaknál állt, nézte a sötét utcát, a kis teret, amikor a két nő visszajött a szobába.

- Jót tett az alvás, ugye? - kérdezte az orvosnő, akinek az arca meglepően nyugodtnak látszott, szinte ránc nélkülinek. - Szépen fejbe kólintották.

Leültek, Sára töltött konyakot, ittak.

- Ki volt az? Valami betörő lehetett, maga meglepte...

Sára a fejét rázta.

- Nem... Turcsányi volt - erősgette. - Én láttam. Turcsányi volt.

- Ő kicsoda? - kérdezte az orvosnő.

- Hát... Egy ismerősünk... - mondta Sára bizonytalan hangon, mert Szabó mérgesen szisszent rá.

Aztán gyorsan témát is váltott. A televízió tetejéről felemelt egy vaskos aranyláncot.

- Nézd, Lajoska, ezt kaptam Magdától... Szép?

Szabó a tenyerében méregette, de csak ímmel-ámmal, látszott, most nem nagyon érdekli a lánc. Valóban egyetlen kérdés foglalkoztatta, ki üthette le. Amíg a nők be nem jöttek a szobába, egy bizonyosságot szerzett. Profi nem lehetett az illető, mert akkor nem gyújtotta volna fel a villanyt, hisz így is az egész utca láthatta, hogy van valaki a lakásban. Bár az is lehet, hogy tudatosan tette, hogy őt távol tartsa. De ennek kevés a valószínűsége.

- Ha nem az volt, akit Sára mond, akkor ki lehetett? - kérdezte az orvosnő.

Szabó vállat vont. Visszaadta az aranyat Sárának, aki apró puszit adott az orvosnőnek.

- Köszönöm... Még egyszer köszönöm, Magdika...

Az orvosnő visszacsucsorított, s látható elégedettséggel nézte a lányt, ahogyan visszatette az aranyláncot a televízió tetején fehérülő üvegtálcába.

- Ami az enyém - mondta szinte elérzékenyülve -, az a barátnőmé is.

Szabó máskor nagyon elégedett lett volna ezzel az eredménnyel, de most nem ezt tartotta a legfontosabbnak. Nyugalansága egyre erősödött. Fel is ugrott, az ablakhoz ment, utána visszaült a fotelba, újra inni akart, de csak a szájához emelte a poharat.

A zsebére tapintott. Kétszer, háromszor is. Aztán az ágyra nézett, a padlóra. Felállt, elmozdította a fotelokat, benézett az ágy alá.

- Egy pillanat! Csak egy pillanatra álljatok fel! - kérte a nőket.

Megnézte azokat a fotelokat is, amiben ők ültek, aztán intett. - Foglaljatok helyet!

- Mit keresel? - kérdezte Sára.

Szabó a lányra nézett. Szigorúan, mosoly nélkül.

- Eltettetek valamit?

- Mit?

Szabó még egyszer megkérdezte ugyanazt.

- Eltettetek valamit?

Sára zavartan nézett az orvosnőre. Magda nyugodtan ült, mintha a kérdést sem hallotta volna. Szabó másképpen kérdezett.

- Találatok valamit itt a szobában, a földön vagy a kezemben?

- Nem... Nem tudom, mire gondolsz?

Az orvosnő felállt. A táskája az ágyneműtartón volt. Elvette. Körülményesen kinyitotta. Belenyúlt. Egy revolvert emelt ki belőle. A csövét Szabóra irányította. Halkan megkérdezte.

- Erre gondolt?

Szabó lassan felemelte a kezét.

Balassa főhadnagy bosszankodva ment vissza a főnökeihez.

- Mi a fenét akarnak már megint? - dohogott magában. - Nem hagynak dolgozni. Ugráltatják az embert - mormogta, bár azt biztosan tudta, hogy nem társalogni hívják.

Benyitott a parancsnokaihoz, s megállt az ajtóban.

Bana intett, hogy jöjjön közelebb. Amikor az íróasztal elé ért, kezébe nyomott egy telexlapot. A főhadnagy belenézett, s elmosolyodott.

- Távozhatok? - kérdezte.

Bana Beleznay őrmagyhoz fordult.

- Őrmagy elvtárs, Hód munkához lát... Kapcsolat a megszokott módon.

- Értettem - mondta katonásan Beleznay.

A főhadnagy zsebregyúrte a telexet, megfordult, és ki akart menni a szobából. Az ezredes azonban utánaszólt.

- Állj!

A főhadnagy megtorpant, lassan visszafordult. Most az ezredes mosolygott.

- A telexet adja vissza, kedves barátom...

Balassa a zsebébe nyúlt, de mielőtt visszanyújtotta volna a papirlapot, még egyszer elolvasta.

- Tessék...

- Helyes. Most már távozhat.

Balassa újra megfordult. Pintér alezredes biztató mosolyát vitte magával. A titkárnő az előszobában megkérdezte.

- Nem akar egy kávét? Van egy fölös kávém, Péterke...

A főhadnagy nem szerette a kávét. Keserűnek találta és feketének. De nem akarta visszautasítani a kínálást.

- Nagyon köszönöm...

Amíg nyelte a forró folyadékot, grimaszokat vágott.

- És ezért az emberek még pénzt is adnak - motyogta.

- Mit mond, Péterke, mit mondott?

- Semmit... Vagyishogy... A pénz az oka mindennek...

- Igaz, igaz...

Balassa főhadnagy visszament a szobájába, magára zárta az ajtót, leült az íróasztala elé, papírt vett elő, s ráírta a telex szövegét. Nem az egészet. Csak egy nevet. A papírt a fiókba tette, felállt, s a fotelba vetette magát.

- Nézzük, miből élünk!

Egy könyvet vett le a polcról, megkereste az újságcsíkot, amit jelnek tett: eddig már olvasta, s kényelmesen elhelyezkedett. Az órájára nézett.

- Még sok időm van!

Gyorsan lapozott, szinte lehetetlennek is tűnt, hogy minden betűt, minden sort elolvasott volna. Rövidke idő múltán azonban lelassult a lapozás, majd abba is maradt. A könyv a főhadnagy ölében pihent, ő pedig meredten nézett valahová a falra, vagy talán azon túl is. Aztán csak annyit mondott.

- Hát persze...

A telefon után nyúlt, a menyasszonyát tárcsázta.

- Kati?... Jó, jó... Katika?... Az a helyzet... Nem akarok átvágni... De valóban az a helyzet, hogy... Az a múltkor volt... De utána én mondtam el neked... Most komolyan... Semmiféle sánta kutya! Végig sem engedted mondani! Ha nem hagysz beszélni, leteszem a kagylót... ÉN? Én nem vagyok ideges, csak... Jól tudod, Kati... Katika... Igaz, nem éppen örömmel velem, de... Ilyen fiút úgysem találász... Nem vagyok beképzelt majom, csak jól ismerem magamat... Csak néhány nap... Mondjuk, három... Vagy esetleg négy... Az a múltkor volt... És az sem volt egy hónap... Pontosán huszonöt nap... Hát az nem egy hónap... De most... Nem lehet... Nem csinálhatja más... Azt merd megtenni, akkor nem ismerlek többé! Engem ne járass le a főnöknél! Végül is... Szeretlek, de... Jó, lesz hivatalos eljegyzés is, esküvő is, de... Most be kell fejeznünk a beszélgetést... Igyekszem, minél hamarabb... Szervusz! Szia!

Balassa főhadnagy megtörölte a homlokát.

- Esküszöm - mormogta -, ez a legnehezebb ebben a szolgálatban! - Aztán még hozzátette. - Szegény lány...

Újra belelapozott a könyvbe, néhány oldalt olvasott. Szerencse, hogy nem volt ott senki, aki megkérdezte volna: mi van a könyvben, miről szól? Nem tudott volna, válaszolni.

Kiment az utcára. Beleült a kocsijába, s gyorsan indított.

- Benzint kell vennem...

Az első utcasaroknál egy férfi integetett neki, álljon meg. A járdához irányította az autót, s kinyitotta az ajtót.

- Méltóztassék beszélni!

- Azt hittem, sohasem jön... Már el akartam menni...

- Mindenkinek van főnöke.

- Ez igaz.

A férfi már betöltötte az ötvenedik évét. Félrefésült frizurát viselt, s kis bajuszt. Balassának Hitlert juttatta az eszébe, így is nevezte magában: kis Hitler. Télen-nyáron ballonkabátot viselt, a legújabb divat szerint. Viszont kalapot nem hordott.

- Mi újság, Kormos úr?

- Jön valaki...

- Kicsoda?

- Azt nem tudom... Csak kaptam ezt a lapot...

- Mutassa... Szép... Ez melyik város itt a hátán?

- Amalfi... Pontosán nem tudom, hol van... Olasz, az biztos...

- Nem lényeges... Ha jól értem, ez azt jelenti, hogy Kormos úr holnap tartózkodjék otthon... Igaz?

- Igaz. Ennyi az egész, de...
- De?
- Semmi... Azt akartam mondani, remélem, nem lesz semmi baj...
- Reméljük. A kulcsok magánál vannak? Kormos bólintott.
- Helyes - mondta Balassa. - Tehát végeztünk. Vagy van más is?
- Nincsen... Vagyis...

Balassa főhadnagy a repülőtér felé irányította az autóját. Ráhajtott a gyorsforgalmi útra, arra gondolt, majd a parkolóban beszélnek tovább, onnan Kormos is visszajöhet a városba autóbusszal.

- Mi az a vagyis?
- Tulajdonképpen...
- Nyögje már ki, Kormos úr.
- Csak annyi, hogy... Tetszik tudni... Meg kellett volna látogatnom Turcsányit... De...
- Nem volt otthon?
- De, otthon volt. Bár ne lett volna...
- Miért?
- Mert...

A főhadnagy figyelmesen szemlélte az utat. S mintha csak mellékesen érdekelné, szenvtelenül, tompa hangon megkérdezte.

- Maga ölte meg?
- Nem... Isten ments! Még kérdezni se tessék ilyet!
- Hát kicsoda?
- Azt én nem tudom...
- De sejti... Igaz?

Kormos nem válaszolt. Balassa sem kérdezett többet. Rohantak a repülőtér felé. Amikor a Ferihegy 1-eshez értek, Balassa megállt.

- Én a 2-eshez megyek... Maga itt szálljon ki... Tudja, honnan indul a busz?
- Igen...

- Akkor isten áldja, Kormos úr... És nem kell izgulnia, amíg engem lát... Egyébként is... Lehetséges, hogy már holnap találkozunk...

A ballonkabátos férfi kikászálódott, megsimogatta a haját, s elindult a várócsarnok felé.

- Mint ahogyan a krimikben!

Szabó zavartan nézegette, aztán leengedte a kezét.

- Ne vacakoljon! Az istenit neki...

Sára döbbenetesen nézett hol az egyikre, hol a másikra. Ő ugyanis egy pillanatra sem gondolta komolyan, hogy Magdi fegyvert fogott Lajosra. S el sem hitte volna a fiújáról, hogy az ennyire mulya.

Amikor az orvosnő abbahagyta a nevetést, átnyújtotta a revolvért Szabónak.

- Magának nem tiszta a lelkiismerete... Ezt azért...

Szabó mentegetőzött.

- Miért? Mit csinálhattam volna?

A fegyverügyet ennyiben hagyták. Sára újra bizonygatni kezdte, hogy ő Turcsányit látta kiosonni a házból.

- Miért ne lehetett volna az a bizonyos Turcsányi? - kérdezte az orvosnő.

- Mert... Mert ő már meghalt - válaszolt kelleetlenül Szabó.

- Pedig ő volt - erősítette újra Sára.

- Csak két megoldás adódik - mosolygott az orvosnő. - Az egyik az, hogy van egy ikertestvére, a másik az, hogy idejár kísértetni az az úr...

Szabó durván válaszolt.

- Hagyja a francba ezt a kísértetet! Ikertestvére pedig nincsen... És te se fantáziálj! - fordult Sárahoz.
- Hülye tyúk...

Percekig hallgattak. Ezalatt Szabó összeszedte magát, kedveskedve fordult az orvosnőhöz.

- Inkább beszéljünk arról, hogy... Meg volt elégedve?

Az orvosnő azonban komoly maradt.

- Ami Sárát illeti... Hát majd belejön... De én semmiféle zúrt nem szeretek... És mivel itt maguknál már mindjárt az első esetben...

- Véletlenül... Ki tehet arról, hogy betörték ide...

- Mindegy. Én nem kockáztathatok. Ha Sára úgy gondolja, akkor feljön hozzám... De én magával nem akarok többet találkozni... És ide sem jövök.

Szabó, akinek alapjában nagyon optimista természete volt, minden rosszban azonnal talált valami jót is, s hajlamos volt arra, hogy a rosszabbik résszel ne foglalkozzon, csak a számára kedvezőre gondoljon, most is azonnal belekapaszkodott az egyetlen olyan mondatba, ami terveinek továbbra is talaja maradhatott.

- Megértem - bólogatott. - Nagyon is megértem... Természetesen én nem tiltom meg Sárának, hogy felmenjen magához... Csak beszéljék meg előre... Vagyis én is szeretnék tudni róla... Ne féljen, nem akarom magukat zavarni.

Sára szótlanul hallgatta végig az alkudozást. Őt levette a lábáról az aranylánc, s mivel sem különösképpen nem tetszett neki, sem különösképpen nem bánta az ügyet, amikor Szabó megkérdezte tőle, hogy rendben van-e így, azt felelte, igen.

Az orvosnő megfogta Sára kezét, megszorította, de nem engedte el.

- Jól van, szívem... Nem fogsz bennem csalódní. - S megcsókolta a lány kezét, aztán az arcát.

Sára lekísérte az orvosnőt az utcára, néhány percet még beszélgettek. Szabó figyelte őket az ablakból. Amikor a lány visszajött, egyenesen a konyhába ment.

- Főzök neked kávé! Azt mondta Magdi, hogy azt még idd meg!

- Főzzél, de aztán...

Szabó úgy tervezte, hogy azonnal autóba ülnek, s kiszaladnak újra Csobánkára. Éjszaka biztosan nem őrzik a házat, Turcsányit már el is vihették onnan. Ha lehet, beoson a kertbe, elhozza a dollárokat, biztosabb az, ha nála van. És a bizonyosság is. Ha ez a Sára annyira állítja... De hát ez marhaság!

A kávé gyorsan elkészült, Szabó felhajtotta.

- Na, ülj csak le - szólt a lánynak. - Most még egyszer szépen mondd el, hogy mit láttál. De ne fantáziálj! Csak azt mondd, amit láttál. Érted?

Sára leült, kicsit félve nézett Szabóra.

- Nem haragszol meg rám?

- Nem.

- És dühös sem leszel?

- Nem. De kezd már el!

- Én... De biztosan kiabálni fogsz...

Szabó egyre türelmetlenebbé vált.

- Ne ezzel törődj! Mondj el mindent!

- Hol kezdjem?

- Mivel jöttetek ide? Busszal, taxival? Sára a fejét rázta.

- Nem, egyikkel sem... Magdinak van autója. Azzal.

Szabó hitetlenkedve nézett rá.

- Nem láttam az autót. Hol szálltatok ki?

- A sarkon túl, a kis pavilon mellett... Onnan gyalog jöttünk. És amikor... De ne légy mérges! Mert amikor befordultunk az utcánkba, akkor láttam, hogy kísétált az ajtón...

- Kicsoda?

- Hát... Turcsányi...

Szabó hátradőlt a fotelban.

- Turcsányi halott - ennyit mondott, de kutatva nézte Sárát. Miért makacskodik? Vajon miért makacskodik ez a lány? Turcsányit nem láthatta. De már az első pillanattól ezt állítja.

- Aztán feljöttünk... Te ott feküdtél... Próbáltunk élesztetni...

- Ez minden?

- Nem, mert... Utána... Erőszakoskodott Magdi, hogy mi azért... Te ettől nem leszel rosszabbul...

Muszáj volt.

- Engem most nem ez érdekel... Az ajtó kulcsra volt zárva?

- Az ajtó? Nem tudom.

- Próbálj visszagondolni. Ez azért lenne fontos - magyarázta Szabó -, mert aki egyszer ide bejött, bejöhet másodszer is. Ha van kulcsa. - S akaratlanul az is eszébe jutott, hogy a kísértetnek nem kell kulcs. Hangosan azonban ezt mondta. - Ez a rohadt kövér disznó...

Sára értette, hogy Turcsányira gondol. Félve kérdezte.

- Lehet, hogy mégis?

- A fenét! Valaki hasonlít rá, ha már ennyire erősgeted...

És ebben a pillanatban felugrott. Az arca elhalványult, szeme valahová, messzire meredt. Nehezen lélegzett, hallani lehetett, hogyan áramlik a levegő, sípólva, hörögve a tüdejébe.

- Mi történt? - rémült meg Sára.

A férfi nem válaszolt. Lassan lehiggadt, arca visszakapta a színét, megszűnt a hörögés is, leült. Aztán ezt mondta.

- Valaki disznólkodik velem... Sára még mindig rémülten nézte.

- Valaki - mondta újra nyomatékkal Szabó - disznólkodik velem... De...

Nem folytatta. Felállt. Hatalmas elszántság tükröződött az arcán. Felvette a zakóját, zsebébe süllyesztette a revolvert, s indult ki a szobából. Az ajtóból visszafordult.

- Kérek egy kesztyűt. Gyorsan! Adj egy kesztyűt!

Sára a szekrényfiókban turkált, de mire kesztyűt talált, Szabó már ott állt mellette.

- Na, add már ide!

Kirohant a lakásból, bevágta maga mögött az ajtót.

- A rohadt fenébe!

Autóba ült, idegességében szünet nélkül beszélt.

- Valamelyik disznó... Míg én a börtönben rohadtam... Ezek itt élték világukat... Most meg... Na, majd adok én nektek!

Az óvatossággal alig törődve Csobánkán állította le az autót. A hegy alatt, az út szélén. Eloltotta a lámpákat, s indult fel a házhoz.

Csend volt.

Szabó néhány percre az egyik bokor mögé húzódott. A házat figyelte. Az ablakok mögül nem szűrődött ki fény, az udvari lámpa sem világított.

- Talán nincsen itt senki.

Felhúzta a kesztyűt, revolverét az egyik nadrágzsebébe tette, az elemlámpái a másikba. A kerítéshez osont. Bemászott a kertbe. Hosszabb ideig maradt guggolva, és fülelt. De semmi gyanúsat nem észlelt. Megkerülte a nagy diófát, a kis sírhantokhoz lopakodott

Nem kellett a lámpa világa ahhoz, hogy lássa, az általa megjelölt dombocskát valaki széjjelhányta. És a többit is. A halott madarak úgy feküdtek a gödröcskék mellett, mintha visszakívánoznának

nyugvóhelyükre. Egyiknek a lába, másiknak a feje, szárnya lógott le a kifordított földcsomóról.

Szabó leroskadt a különös temető szélén. Bokrok takarták még a csillagok elől is. De fojtott szuszogása, keserű nyögése végiggördült az udvaron.

- Megloptak...

Valaki villanyt gyújtott a házban. Pár percre világosság támadt.

S Szabó látta, hogy Turcsányi kibámul az ajtón, aztán eloltja a lámpát, kilép az előtérbe, gyors mozdulatokkal kulcsra zárja az ajtót, valamit matat még, s elindul a kapu felé.

Mégis igazat mondott Sára?

De hát...

Szabó szédülni kezdett, elöntötte a hideg verejték.

- Kísértet... - dadogta, s öntudatlanul keresztet vetett. A kísértet, mintha ettől megijedt volna, eltűnt.

Szabó lassan tért magához. Bámulta a kaput, ahol Turcsányit elnyelte a sötétség, aztán a házat, a fénytelen ablakokat. Hirtelen azt érezte, mintha valaki állna mögötte. Lassan megfordult, de nem látott senkit.

- Képzeldöm...

Erőt vett magán, felállt, lélegzet-visszafojtva figyelt egy kis ideig, hátha hall, lát valakit, de újra csendes volt már minden.

- A frász ebbe a kövér disznóba...

Valami belső kényszer azt parancsolta, hogy menjen a házhoz. Hátha mégis ég benn valami lámpa, s talán még Turcsányit is megpillanthatja. Előrehajolva elsurrant a háló mellett, fellépett a tornácra, lassan megnyitotta az ajtót. De hiába nyomta le a kilincset. A zár nem engedett. Vállával akarta benyomni az ajtót. Ekkor vette észre, hogy a záron pecsét is van. A rendőrség...

De akkor hogyan jött ki ezen Turcsányi?

- Istenverte ügy...

Az ablakokhoz óvatoskodott, szeretett volna belátni a szobába. De semmi. Csak sötétség. Még csak nem is sejtelmes sötét, hanem sűrű feketeség.

Szabó arra gondolt, bemászik az egyik ablakon. Az nincsen lepecsételve. Betöri az üveget, benyúl s kinyitja a zárat, és kész is. Ennél mi sem egyszerűbb.

A középső ablakot választotta. A kesztyűs öklére rácsavarta még a zsebkendőjét is. Megnézte, hová fog ütni, s felemelte a kezét.

Valaki köhintett.

Szabó megdermedt. Aztán lassan megfordult. De nem látott senkit. És a köhintés sem ismétlődött. De már nem merte betörni az ablakot.

Lecsavarta kezéről a zsebkendőt, előhúzta a revolverét. Alig tudta magát visszatartani, hogy ne kezdjen lövöldözni vaktában, bele a sötétbe.

Kimászott a kerítésen. Szinte minden lépés után megállt, figyelt, így ért le az autójához.

- El innen! - gondolta. - El a fenébe.

Megkerülte az autót, kinyitotta az ajtót, lezuhant az ülésre, a revolvért maga mellé dobta, s gyújtást adott a motornak. Amikor a lámpát bekapcsolta, a hátsó ülésen felemelkedett valaki.

Szabó a tükörből meredt rá.

Turcsányi volt.

Szabó annyira megijedt, hogy még a szemét is behunyta. Úgy érezte, minden elsüllyed valami nagy feketeségben.

A férfi a hátsó ülésről előrenyúlt, elvette a revolvért, egészen közel hajolt Szabó arcához. Pár pillanatig nézte, aztán visszahúzódott, dörmögött valamit, kinyitotta az autó ajtaját és kilépett. Bevágta az ajtót. A csattanásra Szabó a volánra dőlt, mintha valaki lelőtte volna, s csak később, percek múltán emelkedett fel lassan, óvatosan. Körülnézett. A fák sötét tömegét látta, s a fényszórók szülte árnyzoronyeket. Turcsányi eltűnt. Biztonságból a hátsó üléseket is megvizsgálta. Semmi. Talán csak képzelte az egészet.

- Nehéz napom volt ma... Nem csoda, ha kísértetet látok... Megtörülte a homlokát, az izzadt tenyerét, s indított. Bal kézzel fogta a volánt, a jobbal a mellette levő ülésen kaparászott. A revolverét kereste. Nem találta. S hirtelen gázt adott, s a rossz, köves úton száguldani kezdett. Mintha valaki üldöznék. Recsegték a gumik, ugrált az autó. De Szabó nem törődött vele.

- Elvitte a revolveremet...

A fák rohantak előle, a fényszóró hajtotta őket, mint a csikós a vágató ménest. Szabó menekült. Turcsányi elől. A kísértet elől.

Amikor berobogott Pomázra, egy autó jött vele szemben. Kék fényű lámpa villogott a tetején. Rendőrség. Szabó nem lassított, elsuhant mellette. Csak néhány pillanat múltán döbbsent rá, hogy kihívta maga ellen a sorsot. De akkor már késő volt. A rendőrök megfordultak.

Szabó behajtott az egyik sötét ház elé.

A rendőrautó fékezett, az út szélére gördült, s megállt.

Szabó megpróbált úrrá lenni az izgalmán. Mélyeket lélegzett, megigazította a haját, megdörzsölte az arcát.

Az egyik rendőr elemlámpával világított rá. Aztán a hátsó ülésekre.

- Jó estét. Az igazolványokat kérem. Személyi, forgalmi... Itt lakik? - mutatott a házra a rendőr.

- Nem... Csak... Megálltam....

- Miért?

- Gondoltam, megvárom magukat.

- Jól tette. Ezek szerint tudja, hogy...

- Tudom. Mennyi?

- A sebesség, vagy a pénz?

- A pénz...

- Előbb ebbe a kis csőbe szíveskedjék belefűjni...

Szabó fűjt. De nem terhelte meg a szondát.

- Nem ittam - magyarázta. - Sietek haza...

A rendőr kiselőadásba kezdett a gyorshajtásról. Szabó hallgatta, de belül minden idegszála feszült volt, alig tudta palástolni remegését. Amikor kifizette a büntetést, a nyugtát összegyúrta, s maga mögé hajította az ülésre.

- A fene...

A rendőrök visszaszálltak az autóba, s eldörögtek Csobánka felé. Szabó nézte őket, amíg el nem tűntek. A falu határánál, a kanyarból azonban újabb autó bukkant elő. De ez szabályosan közlekedett, szinte megfontoltan, lassan. Szabó megvárta, amíg elhalad mellette. Kicsit lehúzódott az ülésre, éppen hogy csak kilátott az ablakon.

Az autóban Turcsányi ült.

De ebben az autóban?

10

Vincenzo nem tudta, mit csináljon a napjaival Pécsen. Végigrohanták már a várost, nézelődtek, de beleuntak. Később megtalálták saját magukat, órákat töltöttek az ágyban, aztán ebbe is belefáradtak. Vincenzo egymás után bontotta fel a borosüvegeket, Lisa aludt, haját mosott, százszor kifestette a száját, manikűrözött, szemöldökének ívét igazgatta, közben kérlelte Vincenzót, találjon ki valamit, menjenek valahová, mert megbolondul a nagy semmittevéstől.

Egyik este elhatározták, hogy kirándulnak. Felautóztak a hegyre, az állatkertbe akartak menni.

- Nézzük meg a majmokat! - lelkesült fel Lisa.

Az állatkert azonban már zárva volt, csak a kapuig jutottak.

Ez még inkább kedvetlenné tette őket, szó nélkül gurultak vissza a városba. Az egyik útelágazásnál látták a táblát: nyíl mutatott Budapest felé.

- Holnap - mondta Vincenzo - elutazunk Budapestre...

- Budapestre?

- Igen... Mi a fenét várunk itt?

- Baj lesz belőle... Meglátod, baj lesz... Az a parancs, hogy itt várjuk meg Marcót.

- Ma is elmehettünk volna... A kutya sem keresett... Elindulunk reggel, estére már itthon is vagyunk... Na?

Lisa nem válaszolt.

Vincenzónak a lehetőség felcsillanásától is megjavult a kedélye.

- Igen, Budapest... Még sohasem voltam Budapesten... Holnap megyünk! Marcót meg üsse meg a guta!

A szálloda halljában, a terasz hatalmas üvegajtaja előtt Marco ült. A szoba kulcsát pörgette az ujjai között, mint egy művész.

Természetesen nem mentek oda, nem is köszöntötték, jóformán rá sem néztek. Vincenzo olaszul, hangosan kérte a recepcióban a kulcsot. A számát mondta. Lisa segített neki, megismételte magyarul. A portás megköszönte, s nyújtotta a kulcsot. Már a lépcsőn tartottak, amikor a portás utánuk szól.

- Bocsánat, asszonyom, egy levél! Egy levél érkezett önöknek.

Lisa ment vissza a levélért, amit egy bőrmappában nyújtott át neki a portás. A szőke nő átvette a mappát, kinyitotta, megnézte a címzést, aztán mosolyogva visszaadta.

- Ez nem a mienk, uram... Nem nekünk szól a levél... Egy emelettel feljebb...

A portás zavartan, dadogva kért bocsánatot.

- Sajnálom, igen sajnálom... Elnéztem... Bocsánatot kérek...

Lisa rámosolygott, aztán indultak fel a lépcsőn.

- Milyen levél volt? - kérdezte Vincenzo.

- Levél... Amilyen egy levél... A szobaszám egyezett, csak az emelet nem...

- Itt van... - Vincenzo nem mondta ki Marco nevét.

- Nem vagyok vak.

- A holnapi kirándulás pedig...

A szobában előkészültek Marco fogadására. Kiöblítették a poharakat, Lisa tálcára rakta őket, Vincenzo új borosüveget bontott.

- Remélem, ez jó lesz... Hasonlít a mi borainkra...

Ezt már azután mondta, hogy töltött magának egy pohárral, s kortyolt a vörösborból.

Eltelt tíz perc. Aztán még tíz. Marco nem kopogtatott.

- Nem vett észre bennünket? - kérdezte Lisa.

- Az lehetetlen!

- Hát akkor?

- Nem tudom... Majd jön... Ha akar... Ha pedig nem, akkor nem.

Vincenzo ledőlt a díványra, lábát felrakta a karfára, feje alá gyömöszölte a díspárnát. Lisa tanácstalanul nézte, aztán bement a fürdőszobába, valamit maszatolt az arcán. Később kiszólt.

- Vacsorázni sem megyünk?

Választ nem kapott, még egyszer megkérdezte.

- Vacsora?

Vincenzo feltápáskodott, nagyot nyújtózott, s a fürdőszoba ajtajába állt.

- Enni kell... Akár itt van Marco, akár nincs.

Kezénél fogva kihúzta Lisát a fürdőszobából, a mosdóhoz lépett, s meglucskolta az arcát. Ekkor kopogtattak.

Vincenzo törülközőt nyomkodott az arcára, s várt. Újra kopogtak.

Lisa indult volna ajtót nyitni, de Vincenzo nemet intett. Visszament a szobába, a zakója zsebében keresgélt.

- A kocsiban hagytam a pisztolyt - mondta mérgesen, s intett a lánynak, nyithatja az ajtót.

Marco volt. És még valaki. Valaki, aki nagyon hasonlított Hitlerre. Csak magasabb volt.

Marco mutatta a férfinak, hogy menjen be előtte a szobába, aztán ő is belépett, bezárta az ajtót.

- Jó estét... Jó estét, asszonyom...

Kezet fogtak. Vincenzo olasz szokás szerint, hangos ovációval köszöntötte Marcót.

- Csendesen, uram... Csendesen!

A Hitler-kinézetű férfi is bemutatkozott. Aztán levetette a ballonkabátját, a karjára fektette, s hol Lisára, hol Vincenzóra bámulgatva álldogált.

- Ez az úr a barátunk - mondta egyszerűen Marco. Aztán még hozzátette. - Nagyon régi barátunk. Ő a Kümmel...

- Üdvözlöm, Kümmel úr - biccentett feléje Lisa.

Kümmel is mosolygott. De látszott rajta, hogy keveset ért a beszédből, inkább csak sejti, hogy mit mond Marco. Aztán ki is nyögte.

- Alig beszélek olaszul... Ha talán németül...

Marco tudott németül, de Vincenzo nem.

- Majd én fordítok magának - ajánlkozott Marco. - Bár van itt valaki, aki magyarul is... Igaz, Lisa?

Lisa magyarul szólalt meg.

- Én nem messze innen születtem... Legyünk jó barátok... Nyugodtan mondja, amit akar, én majd... Isten hozta!

Kümmel hálálkodott Lisának.

- Tudja, én kicsit tudok olaszul is, amit kell, megértem, csak rosszul beszélek... Az iskolában németet tanultam, meg a rokonaim... És az eddigi pályám... De nagyon örülök, hogy maga magyar.

- Nem, nem vagyok itteni magyar - tiltakozott Lisa. - Félreértett. Valóban itt születtem a közelben, de nem Magyarországon. Jugoszláviában.

- Ahá!

Közben Marco Vincenzóval beszélt, gyorsan, szinte lélegzetvétel nélkül. Körbejárta a szobát, megnézte a lámpákat, a rádiót, kihúzogatta az elektromos vezetékeket, megvizsgálta az asztal lapját, elhúzta a függönyt, kiment az erkélyre, leakasztotta a képeket a falról, beletúrt a virágok cserepébe.

- Azt hiszem, semmi - mondta végül. Vincenzo bólogatott.

- Én is megcsinálom minden nap. De semmi gyanús.

Marco bólogatott, de azért azt mondta.

- Semmi sem biztos... A mai technikával... A múltkorában átnéztem egy katalógust a poloskákra... Ha hiszed, ha nem, leejtenek itt valahol egy gombostűt, és kész... Csak akkor találd meg, ha belelépsz... Van ellenszere ennek is... De az annyi lira, hogy olyan sok nincs is a világon.

Vincenzo megkérdezte.

- Ki ez? - fejével Kümmel felé bökött. - Megbízható?

Marco nevetve mondta.

- Ez Kümmel... Vagyis Kőménymag...

- Köménymag?

Marco heherészett.

- Mi csak úgy hívjuk otthon őket, hogy a fűszeresek... De nagyon komoly szervezet. Segítenek nekünk. Ne félj, minden rendben.

Az asztal köré ültek, Lisa bort töltött.

- A szerencsés találkozásra - emelte poharát Marco. - És a sikerre...

Aztán Marco megkérdezte.

- Merre jártatok?

- A hegyekben - válaszolt Vincenzo. - Már nagyon untuk itt magunkat. Kirándultunk.

Marco bólintott. De semmivel sem mentette, hogy megvárakoztatta őket. Mintha mellékes dolgot mondana, csak odabökte.

- Holnap kezdődik a munka.

Vincenzo éppen tölteni akart, de visszatette az asztalra az üveget.

- És... Ha nem titok... Mi az?

Marco tettette magát, hogy nem hallotta jól a kérdést.

- Tessék? - kérdezte. Húzni akarta az időt, élvezni a többiek feszültségét.

- A munkáról... Ha már szabad tudni, mi a feladat?

Marco bekapcsolta a rádiót, a televíziót, felerősítette a hangot, egyszeriben olyan zaj keletkezett, mintha legalább tízen beszélnének egyszerre. Lisa be is fogta a fülét, az arca is eltorzult.

- Nyugalom - mondta Marco. - Nyugalom... Ez kell... Az óvatosság soha sem árt.

Kümmel ült legközelebb a televízióhoz. A gombhoz nyúlt, csavart rajta, kicsit halkította.

- Talán ennyi is elég... Nem halljuk a saját szavunkat sem...

- Hajoljatok közelebb - intett Marco.

Valamit mondott németül Kümmelnek, aki Lisára mutatott.

- Majd Lisa...

Lisa viszont csak ennyit tolmácsolt.

- Azt mondja Marco, hogy... Egy magyar szólásmondás talán jobban kifejezi... Vagyis aki kíváncsi, hamar megöregszik...

Semmit sem árult el Marco. Éppen ezért nagyon furcsán hangzott, amikor saját gondolatai következtetését fennhangon is közölte.

- Csak a végső esetben robbantunk... A robbanóanyag?

A kérdésre Kümmel felelt.

- Nem gond... Holnapra megszerezünk...

Marco széttárta a kezét, mint aki azt akarja mutatni, ennyi az egész, vagyis nincsen semmi probléma.

Vincenzo kevésbé szerette, mindig gyanúsnak találta a nagyon sima ügyeket. Ő úgy gondolta, hogy

mindenért nagyon meg kell küszködni. Akár Szicíliában a termésért. Nem szólt, de alaposan szemügyre vette Marcót és Kümmelt is. És megmagyarázhatatlan érzés uralkodott el rajta. Jó lenne beleülni az autóba, és gyorsan, nagyon gyorsan visszautazni Olaszországba.

Marco úgy gondolta, nem szabad a munka helyszínén időzni. Csak oda kell menni, el kell végezni, és gyorsan eljönni. Hiába lenne kényelmesebb egy közeli szállodában aludni, ez műhiba volna. Bejelentkezés, vacsora, találkozás a szobalányokkal, mindenki emlékezne rájuk. Jobb így. Maradnak a pécsi szállodában, s ha minden simán lebonyolódott, akkor gyanú nélkül kиаutóznak az országból.

Kümmel nagyokat bólogatott, amikor ezt Marco előadta. Vincenzo csak azt kérdezte, ismerik-e eléggé a helyszínt.

- Persze... Már mindent tudunk, pontosan. Ez profi munka lesz - felelte Marco, aztán egy hirtelen támadt ötlettel, lekapta a szállodai szoba asztaláról a terítőt, a háta mögé dobta az ágyra. - Na, tessék figyelni!

Az asztal lapjára loccsintott a borból, belemártotta az ujját, s térképet rajzolt.

- Ez itt a város... Innen indulunk... Erre... Ha valaki utunkat állná, kis zizzenés, egy kis kábító lövedék, mint a vadászok... Érthető?

- Igen... Si, si...

Marco fölényesen mosolygott. Tenyerével szétsimította a borból készült térképet.

- Ennyi legyen elég.

Kümmel az asztalra mutatott. S németül mondta Marcónak.

- Ez nagyon jó... Ezt még nem láttam. Így nem marad nyoma. Jobb, mintha papírra...

Marco legyintett.

- Nem nagy dolog. Papírt pedig... - nevetve folytatta. - Papírt másra használunk... És csak arra... Én ezt már megtanultam. A mi szakmánk legveszélyesebb ellenfele a papír.

- Ez igaz...

Marco tovább beszélt.

- Tudod, hogy az egyik legjobb emberünk hogyan intézte el saját magát? Felírkálta, hogy mikor mennyi pénzt kapott. És hiába tépte szét a papírt, s tüntette el, mégis baj lett belőle.

- Hogyan? Megtalálták?

- Nem. Egy könyvet használt alátétnek. A könyvet a térdére rakta, arra a papírt, s úgy számolt... A könyv az asztalán maradt. És a toll nyoma is. Nagyító, kis színezőpor, és a rendőrség már kérdezhetett is...

Kümmel megsimogatta a haját, a kis bajuszát is.

- Bizony, nagyon kell vigyázni.

Vincenzo nem értette a történetet, Marco csak odabökte neki.

- Aureliót meséltem el.

- Szegény fiú - ezt Lisa mondta. - Olyan volt, mint az atlétaszobor. Amelyik dobja a diszkoszt.

- Tehát holnap konkrétan mit csinálunk? - kérdezte Vincenzo.

Marco, mintha nem is hallotta volna a kérdést, félrevonta Kümmelt.

- Ne haragudjon - mondta neki bizalmas hangon -, nem szeretem a külsejét...

- Kinek a külsejét?

- A magáét... Nagyon feltűnő... Nem figyelmeztették még erre?

Kümmel meglepetten nézte Marcót.

- Nem... De mi kifogása van?

Marco a fejét csóválta.

- Egy magunkfaján ne legyen semmi feltűnő. Önnek meg Hitler-fizurája van, a bajusz is... Az emberek emlékezhetnek magára... Minek ez a cirkusz?

Kümmel vállat vont.

- Így alakult... Eddig még nem volt velem bajom... Hitlerről meg igazán keveset tudok... Nem akarom őt majmolni, de mindenki azt mondja, jól áll nekem ez...

Marco kurtán válaszolt.

- De nekem nem.

- Tehát?

- Mi tehát? - Marco hangja keményre változott. - Változtassa meg! Amíg ilyen a külseje, én nem dolgozom magával.

Kümmel zavartan tátogott, de értelmes hangot nem tudott kipréselni magából. Marco, mint aki ezt a témát befejezte, visszaült az asztalhoz. Intett Lisának, hogy hozza vissza az abroszt. Mutatta, hogy terítse le.

- A konkrét dolog pedig az - válaszolt Vincenzónak -, hogy vacsoráztok, s holnap reggel újra bementek a városba, pénzt váltasz be, idegenvezetőt kérsz a szállodától, vagy mit tudom honnan, s végigvezetted magadat a városon... Csodálkozol mindenben, bólogatsz, mintha a Szent Péter bazilikában lennél... Ennyi a feladat... Közben néhány szemérmes csókot adsz Lisának, és ha észreveszik, kicsit szégyenkezel... Érted?

Vincenzo kedvetlenül hallgatta.

- Értem... De azt hittem, holnap már dolgozunk.

Marco belefújta a füstöt Vincenzo arcába.

- Ez már munka... S miért mondod, hogy érted, ha... - Legyintett. Lisához fordult. - Lehet itt valahol jó cappuccinót inni?

- A kávé tűrhető... De a cappuccino itt nem annyira szokás... Vagyis adnak tejszínt a kávéhoz, de... Nem az igazi... Ha akarja, csinálok én magának.

Kümmel is visszaült az asztalhoz.

- Gondolja - kérdezte Marcót -, hogy esetleg fésüljem hátra a hajam? A bajuszt pedig levághatom... Csakhogy egyetlen igazolvánnyal sem fog stimmelni a képem... Megállít valahol egy rendőr, s már visz is...

- Ha holnap reggelig megoldja ezt az átváltozást, folytatjuk magával a dolgot. Ha nem, akkor utazhat Budapestre. Az igazolvány pedig a maga dolga.

Kümmel mérgesen mondta.

- Szólhatott volna hamarabb is... Egész nap együtt voltunk. Marco behunyta a szemét, s nagyot ásított.

- Nézze uram, kedves uram - magyarázta most már kedvesebben -, miért szoltam volna? Eddig nagyon jó volt így. Láttak engem magával. Azt felelhetik a kérdésre - ha lesz ilyen kérdés -, igen, láttuk egy ilyen meg olyan frizurás férfival... Ha ez ma valakiben gyanút keltett, holnap engem úgy keresnek, hogy egy ilyen meg olyan frizurás férfit kell valahol felfedezni, s akkor megtalálnak engem is... Ezért hagytam... És még mondok valamit, hogy érthetőbb legyen. Maga uram, holnap reggel, ugyanilyen frizurával jelenik meg a szálloda halljában... Vagy már hajnalban elutazik... De innen ilyen hitleresen kell elmennie... Viszont délelőtt 10-kor már ne így jelenjen meg a tv-torony parkolójában, mert akkor... Én nem fogom magát megismerni... És most menjen, maga vacsorázik elsőként. Jó étvágyat. És szép álmokat. Pénze van?

Kümmel bólintott, s lassan felállt. Úgy kullogott ki a szobából, mintha valami nagy bűnt követett volna el.

Marco hosszan hallgatott, szívta a cigarettát, köhécselt is.

- A te feladatod - mondta később Vincenzónak -, hogy szemmel tartsd ezt az embert.

Vincenzo bólintott. Lisa megkérdezte.

- Gyanús?

Marco a fejét rázta.

- Nem... Semmi baj vele, csak...

- Csak?

- Mondom, hogy semmi... Mi hárman régen ismerjük egymást... Vele csak tegnap éjszaka találkoztam először.

Vincenzót megint olyan érzés szállta meg, hogy az lenne a helyes, ha azonnal visszautazna Olaszországba. Fel is állt, néhány gyors lépést tett az ajtó felé, aztán visszaült a helyére.

- Megkérdezhetem, hogy van-e valami biztosítéka erről az emberről?

Marco gúnyosan nézett rá.

- Máris tele a nadrágod? Nézd meg Lisát, milyen nyugodt. Ő bízik bennem...

Vincenzo nagyot nyelt.

- Én is bízom, uram, de nem szeretnék...

- Ki szeretne? - nevetett Marco. - A fickó megbízható...

- Ezt honnan tudjuk?

- Ez viszont nem tartozik rátok...

Vincenzo elhallgatott. Marco érezte, hogy valamit mondania kell, akár rájuk tartozik, akár nem, mert ezt a feszültséget fel kell oldania, hisz így nem lehet majd dolgozni. Megróttá saját magát, amiért belekezdett ebbe az egész szövegbe. Megint a régi hibája... A beszéd. Mert nemcsak a papír nagy ellensége az ilyen munkát végzőknek, hanem a szó is... Intett a társainak, hogy hajoljanak közelebb.

- Az egész kérést csak azért mondtam, mert százszázalékosan senkiben sem lehet megbízni... Értitek? Egyébként megbízható helyről kaptam Kümmel nevét. Már mondtam, hogy tagja egy olyan szervezetnek,

ami sokszor segített már rajtunk... Ennyi elég?

Vincenzo bólintott.

- Elég...

- És még valami. Nélküle nem tudjuk megcsinálni azt, amiért idejöttünk... Tehát nem lenne jó, ha azt éreznéd, hogy bizalmatlanok vagyunk iránta... Értitek?

- Igen...

- De azért, Vincenzo, te csak kísérd figyelemmel... Ennyi az egész... A saját biztonságunk miatt... És nem kell beroccsantani.

Vincenzo hangjából érződött, hogy kicsit sértve érzi magát.

- Nem ijedtem meg, csak... Valamit azért nekünk is tudnunk kell - tette hozzá magyarázatként.

- Jó, jó - veregette meg a vállát Marco. - Nincs semmi baj. Holnap csináljatok úgy, ahogyan mondtam... Este kilenc órakor pedig veletek találkozom majd a tv-toronynál...

- Kilenckor?

- Igen. Kilenckor. - Nevetve még hozzátette. - Nem reggel, este... És most ti menjetek vacsorázni. És nem ismerjük egymást. Majd megyek én is.

Felállt, előkaparta a zsebéből a szobája kulcsát, mutatóujjával a feje mellett a plafon felé bökött, mintha kalapja szélét akarná megérinteni.

- Csao...

Lisa köszönt.

- Jó éjszakát...

Marco néhány pillanatig topogott az ajtó előtt, aztán visszafordult.

- Vincenzo, fiam, ha nincs elég benzined... Reggel tankolj! Nehogy este!

Vincenzo bólintott.

- Úgy lesz, uram...

Amikor Marco bezárta maga után az ajtót, Vincenzo Lisához fordult.

- Te tudod, hogy mi a feladatunk?

- Melyik?

- Ami miatt idejöttünk. Lisa a fejét rázta.

- Nem...

Vincenzo az ablakhoz ment, s hosszan bámult ki a csillagos égre. Nápolyra gondolt, Sorrentóra, Caprira.

S egy pillanatra szeme elé ugrott a fotózó nő képe is. Mintha tegnap őt látta volna itt az étteremben.

Hód nem jelent meg azon a találkán, amit Beleznyai őrnagy előírt. Igaz, úgy egyeztek meg, hogy csak akkor jöjjön, ha ez a munkát nem zavarja. Kitztek még egy biztonsági dátumot is, ha az első találkozás nem jöhet létre, akkor másnap is beszámolhat Hód az észrevételeiről, sőt fedőszöveggel telefonálhat és írhat is. Beleznyai úgy gondolta, hogy mire visszaér a központba, a megüszult találkozás után, már ott várja a telefonüzenet. Ezért azonnal elkérte a rögzítőről lemásolt szövegeket. A titkárnője azonban közölte, hogy a papírok már Bana ezredesnél vannak. Ő is keres valamit, s azonnal át kellett adni az egész paksamétát. Beleznyai megköszönte az információt, csak a szájának enyhe rándulásából érzékelhette az, aki ismerte, hogy türelmetlen.

- Rendben van - mondta. - Ha lehet, kérje vissza. Látni szeretném.

Talán még le sem ült az íróasztalához, már szólt a titkárnő, hogy az ezredes várja.

Bana Dénes mosolyogva kínálta helyet.

- Hiába kirándult, ugye? Beleznyai bólintott.

- Hiába. - De már tudta, hogy Hódtól valóban érkezett üzenet, hisz a parancsnok csak onnan tudhatta, hogy ő fölsölegesen álldogált a Párizsi udvar bejárata előtt. S ez kétszeresen is dühítette. Nemcsak azért, mert hiába várakozott, hanem azért is, mert ő nem szerette, ha ilyen forgalmas helyet jelöl ki a találkát. Sokkal erősebben kell figyelni, mintha egy elhagyatott helyen várakoznának, sok az ember, esetleg későn vesznek észre, hogy nemkívánatos kísérő is érkezett a találkára, és sorolhatna még tovább. De Hód csak a maga feje után megy. Csupa forgalmas helyet jelöl meg.

Igaz, van ennek a megoldásnak is előnye, de Beleznyai szereti az egyértelműt, a zavarmentes, tiszta helyzeteket.

- Itt van Hód jelentése - nyújtott át egy papírlapot Bana Dénes az őrnagyak.

Három sor állt a papíron. Ez: "Nem mehetek. Holnap sem. A mester kísérőt kér. Csobánkát mentesíteni. Hód."

- Értettem - mondta az őrnagy. - Kívánságát teljesítjük. Bana rejtélyesen mosolygott. Lassan leemelt az iratsomó tetejéről még egy lapot.

- Nézze meg, őrnagy elvtárs, ezt is... Beleznyai elvette a lapot, s rápillantott.

- Ez is Hód?

- Igen. Egy félórja érkezett. Az őrnagy hangosan olvasta.

- Az új hely DX-5. Ma 23 óra. Fontos. Hód.

Bana leült Beleznyai mellé.

- Olvasta, lelkünkre köti, hogy fontos... Jó, mi? Nehogy az a szenilis parancsnok, azt gondolja, hogy ő csak úgy összevissza üzenget...

Beleznyai kutatva nézte Bana arcát. Nem tudta, hogy komolyan beszél, vagy csak tréfál. Ahogyan Hóddal kapcsolatosan mindig.

- Hát, őrnagy elvtárs, a főhadnagy úr magához rendelte... Az úr szólította, mennie kell...

Beleznyai felfedezte parancsnok szemében a huncutkás mosolyt. Persze, tréfál.

- Megyek, ezredes elvtárs. Mit csinálhatnék?

Bana még megengedte magának, hogy enyhült hangon, szinte jóakaratóúan mondja.

- Rúgja farba helyettem a fiút... S ez is fontos - tette még hozzá nevetve. Aztán megkérdezte. - Tud

valami újat?

- Nem sokat. Hódnál a kulcs.

- Mint mindig. És eldugja. Figyelje meg, most is majd úgy kell belőle kiszednie mindent, mintha őt valamiféle gyanúsítottak tartanánk az ügyben... Bár úgy látszik, most bajban lehet... Valami lényegeset akar kérni, erre utal a szöveg... Csak okosan, őrnagy elvtárs.

- Megpróbálom, ezredes elvtárs.

- Ha pedig máris elszúrt valamit a fiú, én vágom nyakon.

- Megmondom neki.

- Helyes... Keresse meg az alezredes elvtársat, és egyezkedjen vele a szokásos dolgokban... A mesterre pedig - fogta meg az őrnagy karját Bana - állítsanak valakit.

- És Csobánka?

- Félig... Tegyük félig eleget a fiúnak...

- Értettem.

- Mikor indul?

- Hatkor... Gondolom, elég este hatkor.

- A szokásos kíséret...

- Természetesen, ezredes elvtárs.

- Jól van... Ha itt lenne az alezredes elvtárs, néhány ügyet még tárgyalnánk, de lement lövöldözni. Hadd szórakozzék... Jó utat!

Beleznay felállt.

- Köszönöm, ezredes elvtárs!

Bana visszaült az íróasztalához, egy térképet vett elő a fiókból, kiterítette, elsimította. Betűk, számok voltak pirossal írva a térképre. Az egyik jelölt részt nagytóval vizsgálta.

- Mi a fenét akarhatnak ezek itt?

12

Kümmel korán reggel távozott a szállodából. Néhány semmitmondó megjegyzést tett a portán az időjárásról, a melegről, s mellékesen közölte, hogy Harkányra megy fürdeni.

- Ilyenkor a vízben a legjobb...

A portás udvariasan bólogatott, kiállította a számlát, Kümmel fizetett, legyalogolt a szálloda előtti parkolóba, körüljárta a Skodáját, megtörülte az ablakait, beindította a motort, felcsapta a csomagtér fedelét, s annak védelmében tüzetesen körülnézett. Nem csalódott. Két erkélyről is figyelték minden mozdulatát. Az egyikén Marco állt. A másikon ingujjban egy magas fiatalember.

- Kinyalhatjátok a... - morogta Kümmel, beült az autóba, és elrobogott a belváros felé. A Széchenyi téren nem talált parkolóhelyet, pedig úgy tervezte, beül reggelizni a Nádor kávéházba, elolvassa az újságokat, elszív egy cigarettát, s csak azután indul el valamerre, hogy Marco kívánságának megfelelően

megváltoztassa hitleri külsejét. Végül megunta a keringést az egyirányú kis utcákon, felhajtott a Mecsekbe. A tv-toronymnál Komló felé fordult, s a legelső pihenőhelyen, az erdő szélén megállt. Néhány percig üldögélt még az autóban, arról akart meggyőződni, forgalmas-e az az út, sűrűn követik-e egymást a kocsik. Úgy találta, a kis műveletéhez alkalmas ez a hely. Elővette a táskáját, kinyitotta, s hosszabb ideig bámult a tükörbe. Később beletűrt a hajába, hátra simította. A kicsike bajuszát megtoldotta a két mutatóujjával, s bólintott. Helyes, nem vágja le a bajuszt, hanem meghosszabbítja. Olyanra, amilyen Ferenc Jóskának volt. De ehhez illő, sűrű szemöldököt is ragaszt.

A táskájából kiszedte a kellékeket, még egyszer tüzetesen körülnézett, s elkezdte a munkát. Könnyedén csinálta, szinte kedvtelve. Még füttyürészett is hozzá.

- Fogadni mernék, hogy nem ismer majd rám az a nagyokos digó... Az a helyzet - folytatta a csendes monológját -, hogy mindenki azt hiszi magáról, hogy ő a legokosabb... - Nevetve tette hozzá. - Pedig az én vagyok...

Kümmel életpályája nem igazán bizonyította ezt a megállapítását. Színésznek készült, de kevéske tehetsége miatt hamar otthagya a színpadot.

Mellőztek az értelmiségi származásom miatt - szokta mondogatni, pedig valóban azt sem tudta, ki volt az apja. Az anyja csak annyit árult el róla, hogy "valami katona". Lehetett az tiszt is, akár főhadnagy is - vigasztalagta magát Kümmel -, s az már értelmiségi... A színészet után egy cirkuszhoz szegődött. Takarítónak. Ha szerencséje volt, beállhatott a nyitó és záró menetbe, ilyenkor piros frakkot húzott, fehérre mázolta az arcát, hatalmas bohócszájat festett magának, s kalapjával integetett a közönségnek. Külföldön is járt a társulattal. Egyszer Krakóban kereste meg egy magyarul jól beszélő férfi.

- Turcsányi István vagyok - mutatkozott be. Kümmel is mormogott valami nevet, leültek inni az egyik főtéri borozóban. Így kezdődött, s pár nap múltán Kormosból már Kümmel lett, pénzt kapott, Magyarországon kereskedelmi ellenőrként járta a vidéket, főképpen azokat a helyeket, ahol kaszárnyák, vegyi gyárak épültek. Nem csinálhatta sokáig. Később egészen újfajta feladatokat kapott. De már a harmadik megbízásába belebukott. S mivel félelmében mindent elmondott, amit munkájukról, a csoportról tudott, az illetékesek úgy viselkedtek, mintha sohasem derült volna az ő titkaira fény. Kormos, vagyis Kümmel akkor úgy tudta, hogy a "fűszeresek" közül később is csupán Szabó Lajost ültették le, őt sem ilyen kényes ügy miatt, hanem mert leütötte a Bárányka utcai Közért pénztárosát, amikor a napi bevételt vitte a postára. Délután hat órakor. Egy villamosmegállóban, a várakozó utasok szeme láttára.

- Elszállt a józan esze... Pedig volt pénze elég...

Azóta Kümmel újabb és újabb feladatokat kapott Turcsányitól, kisebb pénzeket is. Néha titokzatos telefonok hívták találkára, egy-egy civil ruhás nyomozó üldögélt vele valamelyik presszó sötét sarkában, suttogva beszélgettek, mintha meghitt barátok lennének. Bár biztonságosnak mutatkozott a helyzete, mégis többször felriadt álmából, félve hallgatózott, nem nyitja-e valaki lakása ajtajának biztonsági zárját. Igazán akkor rémült meg, amikor Turcsányit halva találta. Arra gondolt, hogy egyszer ő is így végzi majd...

- Lakást kellene változtatnom... Ha vége lesz ennek az akciónak, meg is teszem...

Elégedetten nézegette megváltozott arcát a tükörben.

- Azzá válhatok, akivé akarok - mosolygott. Később azon nevetgélt, hogy olyan külsőt is varázsolhatott volna magának, ahogyan Marco néz ki. Micsoda meglepetés lenne! Marcót megütné a guta!

Az éhségtől korgott a gyomra. Visszaautózott a toronyhoz, beült a presszóba, de csak tortaszeletet tudtak hozni. Megevett két csokoládésat, kólát ivott rá, s bámulgatta a hatalmas fákat, a felhőtlen eget. Küzdött ellene, de elálmosodott. Kért még egy kávé, megitta, arra számított, hogy felélénkül. De nem.

Behunyta a szemét. Lisa arca tolakodott elő a sötétségből. Hallotta a hangját is. Ahogyan tegnap este csevegett.

- Ismertem már ezt a nőt régebben is?

A válasz eldöntésére nem volt ideje, mert hallotta, hogy egy autó fékez a torony előtti parkolóban. Az órájára pillantott. Pontosan tíz óra volt.

- Na, ez a Marco úr...

Felállt, lebandukolt a lépcsőn.

Marco az autójában ült, a térképet nézegette. Amikor észrevette Kümmelt, indult is tovább. Ő is a Komlóra vezető úton.

Kümmel helyeslően bólintott. De nem ült azonnal az autóba. Kisétált a város felé vezető út végére, s hosszan álldogált, mintha várt volna valakit. De egyetlen autó sem mutatkozott. Motorberregést sem lehetett hallani.

Kümmel sóhajtott, megfordult, visszament a parkolóba, s indult Marco után. Az olasz úr ugyanott állt meg, ahol Kümmel maszkírozta magát. Amikor a Skoda az autója mögé kanyarodott, leplezetlen csodálkozással meredt rá.

- Ha nem ismerem az autóját - csóválta a fejét -, nem tudom, hogy maga az, Kümmel úr.

- Ön parancsolta, nem? - diadalmaskodott Kümmel. - Tessék, ez aztán nem hasonlít Hitlerre...

Marco elismerően mondta.

- Magától aztán valóban félnie kell az embernek...

Kümmel magabiztosan mosolygott.

- Jól aludt, uram? Marco bólintott.

- Semmi probléma. - Aztán hozzátette. - Eddig...

- Ezentúl is nyugodtan aludhat majd...

- De nem ma! - emelte fel figyelmeztetően az ujját Marco. - Ma nem... Majd holnap...

- Igaz...

Marco körülnézett, az egyik fa alá húzta Kümmelt.

- Még egyszer kérdezem: biztos abban az emberben?

- Igen, uram... Tűzbe teszem a kezem érte.

- Tudja, hogy ebből akár halálos ítélet is lehet...

- Ne tessék ijesztgetni, Marco úr...

- Csak figyelmeztetem. Mert most még mondhatjuk, hogy...

- Nem kell, uram. Ez az én emberem.

Marco bólintott.

- Akkor rendben... Induljon... Majd én követem... Ha elfordulok egy mellékútra, maga csak hajtson tovább.

- Értem, uram. Fő a biztonság.

- És még valami! Az emberért csak maga megy. Beülteti a kocsiba, s odahozza, ahol én várok... De nem állnak meg, hanem autóznak tovább. Legalább egy fél órát kell majd valamelyik parkolóban várniuk...

- Ez is rendben.

- Akkor induljon. Sok szerencsét.

Kümmel nem köszönte meg a jókívánságot, hátra sem nézett, beszállt az autóba, s elviharzott. Később Marco is a kölcsönvett Ladához lépegetett, megrugdosta a kerekeket, cigarettára gyújtott, s indult Komló felé az erdőben kanyargó, sűrű betonúton. Nem figyelte a megtett kilométereket, s így fordulhatott elő, hogy a város hirtelen előbukkant az egyik kanyar után.

- Stop! Stop!

De nem állt meg. Vissza akart fordulni, keresnie kellett egy bekötőutat, hogy majd onnan faroljon vissza. Talált is egy utacskát, ráhajtott, aztán bűgva, csikorogva megfordult, s indult vissza a hegyekbe.

Amikor megállt az egyik pihenőhelyen, már esett az eső. Hirtelen jött nyári zápor volt. Úgy csattogott az autó tetején, mintha türelmetlen szellemek kopogtak volna. Vagy legalábbis madarak. Mint amikor csőrükkel verdesik az ablakpárkányt, kapkodják a kiszórt magokat. Marcót nem mérgeztette az eső. Egykedvűen vette tudomásul, mint lényegtelen körülményt. Az is volt. Talán tíz percig tartott, csak a hegyek oldaláról lerohanó patakocskák árulkodtak róla. Aztán ők is elapadtak. Erősen kezdett sütni a nap. Marco hátrabillentette az ülést, elfeküdt benne, mintha repülőgépen utazna. Behunyta a szemét. Nem volt álmos, csak jól esett így, mozdulatlanul, félig ülve, félig feküdvé elengednie magát, az izmait és a gondolatait is. Csak akkor nyitotta ki a szemét, ha néha-néha egy autó elhaladt mellette. S nyugodtan várakozott tovább.

Amikor feltűnt Kümmel kocsija, megigazította az ülést, ráhajolt a volánra, s úgy figyelte az autót. Ketten ültek benne. Marco arcán átsuhant valamiféle elégedett mosoly, visszadőlt az ülés hátlapjára. Az órájára nézett.

- Fél óra...

Nem várta ki a fél órát. Talán még a negyedét sem.

Kümmel és a társa alig pár percnnyire üldögélt az erdő szélén. Marco továbbhajtott, bekormányozta a Ladát egy terebélyes fa alá, kiszállt, s visszagyalogolt Kümmelékhöz.

A harmadik férfi fiatal volt, alig több mint harmincéves. Marco végigmérte fejtől a talpáig, s csak utána nyújtott neki kezét.

- Tud olaszul?

- Nem - válaszolta a férfi -, de németül... A barátom azt mondta, hogy ön kiválóan beszél németül... Én meg itteni német vagyok...

- Hallom a kiejtésén - nevetett Marco.

Kümmel is vigyorgott, a fiatalember széttárta a karjai.

- Ez is jobb, mint semmi...

Marco megveregette a hátát.

- Semmi baj... Semmi baj...

- Ha lenne is, ez van - válaszolt, és bemutatkozott, Eugén...

Marco morgott valamit, talán a nevét. Aztán megkérdezte.

- Minden rendben?

- Igen, uram - felelte Kümmel. - Minden... Annyira minden, hogy... - Egy hátizsákra mutatott.

- Ez az? - kérdezte Marco. - Valóban az?

- Az, uram... Eugén barátunk már tegnap éjszaka megszerezte... Három házra is elég lenne...

Marco a hátizsákhoz lépett, kibontotta, s belenézett.

- Jó... Nem tűnt fel senkinek?

- Nem - bizonygatta Eugén. - Ha hatszor ennyit elhozok, az sem...

- Nem őrzik?

A fiatalember felnevetett.

- De... Tegnap éjszaka, például, én...

Marco is nevetett.

- Így már helyes...

Eugén letérdelt, s visszacsomózta a hátizsákot.

- Holnap kettőkor kezdek - mondta. - Kettőkor... Addigra vissza kell érnem...

- Visszaér - mondta csendesen Marco, s a zsebében lapuló revolverhez nyúlt. Önkéntelen mozdulat volt, amikor megérintette a fegyver agyát, ki is kapta a kezét a zsebéből. - Visszaér - erősítette meg újra.

- A ruha a kocsiban van - közölte Kümmel. - Oxigénpalack is... Minden, ami kell.

Marco újra megveregette Eugén karját.

- Maga egy főnyeremény... Én mondom, főnyeremény...

- Ez attól függ - mondta jelentőségteljesen a fiatalember. Marco megértette, azonnal válaszolt is.

- Attól nem fog... Ha végeztünk, leszámolom a kezébe...

- Annyit? - nem mondta ki az összeget.

- Annyit... Legyen nyugodt.

Eugén bólintott.

- Akkor több kérdésem nincsen... Tessék velem rendelkezni. Marco benézett Kümmel Skodájába.

- Takarják le... Van pokrócuk?

- Van, uram... - mondta sietve Kümmel. - Azonnal betakarom... Eddig még nem volt idő rá... Vagyis - zavartan elhallgatott, mert rádöbbsent, hogy rossz a védekezés, hisz itt állnak már legalább tíz perce, a hátizsákot is csak véletlenül tették ki, mert az úton Eugén tartotta az ölében.

Marco úgy tett, mintha elfogadta volna a választ, s intett, hogy csinálják, helyezzenek el mindent rendesen.

- Nem szeretném, ha... Értik, ugye?

- Igen, persze...

Kümmel lerángatta a pokrócot a hátsó ülésről, s ráborította a felszerelésre. Visszatették a hátizsákot is.

- Így biztonságos? - kérdezte Marco.

- Az, uram, az... Semmi baj nem lehet - válaszolt Eugén. - Ne tessék félni.

Marco magához intette Kümmelt.

- Most már ne engedje el a fiút... Maradjanak együtt... Ebédeltesse meg, bár... Vegyen valami ennivalót, nem kell étteremben együtt mutatkozniuk,.. S induljanak el, minél messzebbre innen...

Térképet vett elő, ujjával követte az egyik út rajzát.

- Talán itt... - mutatott az egyik útkereszteződésre. - Itt találkozunk... Tizenegykor... Ha szerencsénk lesz, sütni fog a hold...

Kümmel egyetértően bólintott.

- Rendben lesz, uram...

- Helyes. De ellenőrizzen mindent. Kudarccal nem lehet.

Eugén az autó mellett állt. Amikor látta, hogy befejezték a beszélgetést, ő is közelebb lépett. Marco búcsúzasképpen megkérdezte tőle.

- Ismeri a terepet? Úgy hallottam, maga ismerős arrafelé.

- Igen. Ott gyerekeskedtem.

- S azóta nem is volt ott?

- Dehogynem... Most májusban is... Nagypámnak van ott egy kunyhója... Oda járok.

Marco biztatóan mosolygott.

- Helyes... Nagyon helyes... Akkor hát... A viszontlátásra! Beült az autójába. Mielőtt begyújtotta volna a motort, még visszaszólt.

- Persze... Nekünk nemcsak pénzünk van... Fegyverünk is...

Mutatóujjával, mintha pisztolycsöve lett volna, Eugénra célzott.

13

Szabó dühében a fogát csikorgatta. S elszántan nézett a sötétségbe vesző autó után.

- Nem, ezt nem úszd meg!

Káromkodott, szidta a világot, de a saját agyát is.

- Beszoptam, mint valami csecsemő a cuclit! Elindult Budapest felé.

Néhány méter után meggondolta magát.

- Vissza a házhoz! Ezt a rohadékot megtalálom holnap is... Megfordult, és indult Csobánkára. Lassan hajtott, nem akart

még egyszer a rendőrökkel találkozni. Gondolt arra is, hogy el kell dugnia az autót, mert ha újra látja a kocsit a járőr, gyanússá válhat. Hiába figyelt azonban jobbra-balra, nem talált jobb helyet a parkolásra, mint ahol már egyszer állt, a gázos mellékutcában, egy omladozó deszkakerítés mellett.

- Talán jó lesz... Kell valami jó szerszám... Ami esetleg helyettesíti a pisztolyt is - morogta magában.

A zseblámpája fényénél kiválasztott egy nagy csavarhúzó meg egy csavarkulcsot.

- Ha verekedni kell...

Az útról motorberregést hallott. Eloltotta a lámpát, s beült a kocsiba. Néhány másodperc múltán egy autó imbolygó fénye vetődött a házak falára. Szabó azt hitte, hogy a rendőrök, de aztán látta, hogy sokkal kisebb kocsi bukdácsol ki a faluból. Megvárta, amíg ennek is eltűnik a fénye az éjszakában. Kiszállt, gondosan lezárta az ajtókat, s elindult az ismerős ösvényen Turcsányi háza felé.

Többször megállt, körülnézett s hallgatózott.

Olyan érzése volt, hogy valaki figyel.

Talán a félúton járt, amikor nagyot szusszantva úgy határozott, nem megy tovább. Nincs értelme a kockázatadásnak. Ha volt valami a házban, azt már elvitte a kísértet... Hogy dögölne meg... De csak néhány lépést tett visszafelé, újra megállt. Arra gondolt, ha most nem nézi át a házat, később már nem érdemes. Így is kevés a remény. Hisz a rendőrök is jártak ott. Bár ők nem tudták, mit keressenek. Ő pedig tudja... Meg a kísértet... Ők ketten... És ha a kísértet nem találta meg?

- Ez mindig hülye volt...

Újra elindult, fel a hegyre. A rejtélyesen hajlongó sötét bokrok között, a szélről recsegő ágú fák alatt. Kezében a csavarkulcsot szorongatta. Néha hadonászott is vele, mintha valakivel vívna. Beleizzadt a nagy hadakozásba.

- Ha nem vitte volna el a pisztolyomat...

Úgy gondolta, leül néhány percre valamelyik bokor mellé, és figyel a házat, nem mozdul-e valami. De letett a szándékáról. És ha valaki a háta mögé lopózik?

Kicsoda?

Átmászott a kerítésen. A házhoz óvatoskodott.

A csavarkulcsot erősen markolta.

Mintha a házban valaki nevetett volna.

Várt. Minden idegszálával figyelt. A nevetés nem ismétlődött.

- Semmi - nyugtatta meg magát. - A végén még bedilizek... Nincs itt senki. És nem követ senki. Csak ez a rohadt szél...

A hold ekkor eltűnt. Olyan sötét lett, mintha valaki fekete függönyt húzott volna az égboltra. Gyászlepelt.

Szabó a ház falához lapult. Legalább a háta biztonságban van. Felnézett az égboltra, de csillagot sem látott. Aztán eszébe jutott, hogy gyerekkorában mit mondott neki az apja.

- Ha nem látsz a sötétben, fiam, hunyd be a szemedet, pár pillanatig tartsd zárva, aztán ha kinyitod...

Persze. A még feketébb világból kitekinteni a sötétbe... Behunyta a szemét.

S valóban, amikor kinyitotta, valamicskével többet látott.

- Na, akkor gyerünk...

A ház ajtaja előtt megállt, a kertet vizsgálgatta, aztán rávilágított a zárra. Megdöbbenve látta, hogy a rendőrség pecsétjét, amióta itt járt, valaki széttörte.

Lassan lenyomta a kilincset. Vállával kicsit megtaszította az ajtót. Engedett.

Szabó habozott, hogy belépjen-e a szobába. Messzire, oldalt tartotta magától az elemklámpát, hogy megtevéssze azt, aki esetleg rá-les. Bevilágított a szobába. Először gyorsan végigpásztázta az egész szobát, aztán visszakarta a fényt az egyik fotelhoz. Mintha valaki ült volna benne. Nem tévedett. Egy nő. Felhúzott lábbal kuporgott a mély fotelban.

Szabó visszaugrott a teraszra, kikapcsolta a lámpát is.

De a nő utánaszólt.

- Gyere be, Lajos... Csak én vagyok.

Szabó megismerte a hangját.

- Te? - kérdezte meglepetten.

- Én.

- Hogy kerülsz te ide?

- Jöttem utánad.

Szabó újra bekapcsolta az elemklámpát, rávilágított a nőre, látta, hogy a kezében nincsen semmi, belépett a szobába, bezárta maga mögött az ajtót. A kis asztali lámpához lépett, s halványka világosságot csinált. A nő nem mozdult.

- Minek jöttél?

- Tilos?

- Az.

A nő elnevette magát, nyújtózott és felállt. Magda volt. Az orvosnő.

- Nekem semmi sem tilos - mondta nyomatékkal. - Nekem semmi. És nem fogsz kihagyni a jó üzletekből. A feleséged vagyok, nem?

Az orvosnő valóban Szabó felesége volt. Jogilag. Mert egyébként... Szabó még akkor vette feleségül, amikor nagyon jól ment az üzlet, sok pénzt kapott kintől a szolgálataiért. Magda kifejezetten szép nő volt, persze nem orvos. Manőken. Szakmája szerint kozmetikus. Innen ragadt rá, hogy orvos. Bőrkuruzsló - ezt Szabó találta ki, de az éjszakai életben csak úgy hívták: Bőrász. Nem tudni, hogy a borászból alkotta-e valaki ezt a nevet, vagy a bőrből és az ászból. Szabó már az esküvő előtt tudta, hogy Magdi az ágyban nem nő. Férfi. De nem bánta, érdekesnek találta a helyzetet, egy-egy lányt mindig be lehetett dugni harmadiknak az ágyba. Később mégis elváltak útjaik. Nemcsak azért, mert Szabó úgy látta jónak, hogy valahogyan börtönbe kell kerülnie, már előbb meglazult a kapcsolat. Magdi örökölt valahonnan, vett magának egy lakást, nyitott egy kis szalont, aminek csak a neve volt kozmetikai. Rövidesen a leszbikus teremtések találkahelyévé vált. Jól jövedelmezett. De ahogyan múltak az évek, Magdi vonzó külseje is változott. Mire Szabó kijött a börtönből, már a szalon sem működött. A régi jó életből csak a lakás maradt meg, meg egy kicsike autó. A gazdagság elszállt. Elvitte a pezsgő, a ruha és a fiatal lányserég. A nyaklánc, amit Magdi Sárának adott, az sem volt arany. Csak arannyal futtatott olasz áru. Szabó sohasem bízott meg a feleségében. Üzleti kapcsolatairól jóformán semmit sem beszélt neki, de Magdi valahogyan sok mindenre rájött. Szabót bosszantotta, hogy a nő okosabb, mint ő. Kicsit félt is tőle, igyekezett mindig a kedvébe járni. Sárát is azért parancsolta hozzá.

- Te törted fel a pecsétet? - kérdezte Szabó.

- Én...

- Ebből baj lehet.

- Micsoda baj? Ki tudja, hogy itt voltunk? És ha rájönnek is? Kérem, mi már feltörve találtuk... Jöttünk a barátunkat meglátogatni... Ennyi. Ezért nem fognak felakasztani. - Aztán nevetve, nyomatékkal hozzátette. - Ezért nem...

Szabó nem válaszolt. Arra gondolt, talán jó is, hogy nincsen egyedül.

- Hol hagytad a Polskit?

- A faluban.

- Csobánkán, persze. Mert láttalak, amikor elhúztál az orrom előtt Pomázon.

- Láttál?

- Láttalak. Fél órája sincs. Itt a hulla? - kérdezte halkán. Magdi zavartan rázta a fejét.

- Nem tudom. Én is csak most jöttem. Éppen hogy leültem ebbe a fotelba...

Szabó óvatosan, mintha alvó ember lenne a házban, a hálószoza felé ment.

- Ott volt - mutatott a szoba felé.

Turcsányi tetemét már elszállították. Az ágynemű véres volt. Látszott az is, hogy a rendőrség is dolgozott, helyszínelte a szobákban. A fotelokat, asztalkákat eltologatták, valamit rajzoltak is a szőnyegre.

Magda megkérdezte.

- Mit keresünk? Tulajdonképpen mit keresünk?

Szabó nem akarta megmondani, mégis kicsúszott a száján.

- Dollárt...

- Aha... Sokat?

- Talán...

Magda visszaült a fotelba, keresztbe tette a lábát. Derült arccal mondta.

- Azt a dollárt, amit Turcsányi keresett nálad, amikor leütött... Vagyis a kísértete...

- Lószart! Kísértet!

- Sára állítja, hogy...

- Mondom, hogy lószart! Az nem volt sem Turcsányi, sem a kísértete. Az... - Nem folytatta. Nem mondta meg, ki volt. - Gyere, nézzünk át módszeresen újra mindent...

- Már átnézték a rendőrök...

- Lehet. Ha már itt vagy, segíts...

- Felezünk?

- A pénz eredetileg is az enyém lenne...

- Persze - húzta el a szót gúnyosan a nő. - Persze, hogy a tied...

Szabó lemondóan legyintett.

- Előbb találjuk meg...

- Előbb egyezzünk meg!

- Jó - válaszolt türelmetlenül Szabó. - A fele a tied! De mindjárt hajnalodik... Lássunk hozzá!

Szabó abban ringatta magát, hogy valahol a padló alatt van egy rejtékhely, csak fel kell hajtani a szőnyeget, s kiemelni néhány parkettalécet, és máris ott a sok pénz. És ott a rendőrök sem találhatták meg. Lehetséges, hogy valamit elásott a madarak temetőjében is ez a gazember Turcsányi, de talán még itt a házban is van valami. Esetleg a nagyobbik rész... Letérdelt, felhajtotta a szőnyeget, s lassan kopogtatni kezdte a parkettát.

Magda a fiókban turkált. Apró cetliket dobált a földre, noteszokat nézegetett, számlákat olvasgatott. Az egyik fiók mélyén azonban egy térképre akadt. Magyarország. Kisimította. Aztán halkán, de határozottan rászólt Szabóra.

- Hagyd a keresést. Én már megtaláltam.

- Hol?

- Itt... Nézd meg. Szépen bejelölte. Szabó a térképre bámult.

- Ilyen messzire vitte volna a pénzt?

- Akkor miért jelölte meg a helyet? Viccből?

- Nem viccből... Ott áru lehet... Nem kell hozzá nagy ész. Majd mi lefoglaljuk.

Magda nevetett.

- Szépen mondtad.

Szabó azt tervezte, hogy megfigyeli Kormost, felmegy a lakására, s addig kutat, amíg meg nem találja a pénzt. Úgy gondolta ugyanis, hogy Kormos vitte el az orra elől a dollárokat. Valahonnan kiszagolta, hogy Turcsányi halott, s megelőzte Szabót.

- Sohasem szerettem ezt a pacákat - erősítette Magda Szabót. - Olyan, mint a róka. Nincs egy becsületes pillantása sem.

Kormos Albertfálván lakott. Egyedül, akárcsak Turcsányi. Vagyis nem teljesen egyedül. Négy kutyája volt. Azok morogtak, ugattak, vicsorítottak, ha valaki csak elment a kerítés mellett. Szidták is érte Kormost. A járókelők sokszor sivitottak ijedükben, amikor gyanútlanul mentek a járdán, és valamelyik nagy kutya hirtelen a kerítéshez ugrott.

- A fene a gazdát - ez volt a legenyhébb reakálás.

A szomszédok azonban tudták, hogy szinte felfoghatatlan módon, természetellenesen, a kutyák nem szereték Kormost, pedig ő mindent megtett, hogy kedvükbe járjon. Ugatták, lelapultak előtte a földre, mintha ugrani készülnének. Nem bántották, de azt sem túrték, hogy hozzájuk nyúljon. De ez sem pontosan így volt. Mert az egyik kutya, mint valami stréber, kedveskedve simult Kormoshoz, nyalogatta a kezét, a cipőjét, két lábra állva belecsimpaszkodott a ruhájába. De ezt meg Kormos nem szerette. Lenézte az érzelmeiért, s csak úgy nevezte, te leprafészek... Ez a kutya soha egy lépést sem tett, ha valaki megállt a kapuban, míg a többiek igyekeztek elüzni, ez meg sem mozdult. Mintha eleget tett volna minden kötelességének a nyalással. Kormos ezt is észrevette. Utálta is érte. Vendégeinek úgy mutatta be: "Ez pedig csak a lelki életével törődik..."

Szabót is idegesítették a kutyák. Másnap, amikor megállt a ház előtt, a járda szélén, a kutyák azonnal üvöltő kórusba kezdtek.

Dél előtt volt, ez a nap is melegnek ígérkezett, bár néhány felhő fel-feltűnt az égbolton. Az álló autóban, sütötte a nap is, trópusi hőség izzasztotta Szabót és Magdát. Újsággal legyezgették magukat.

- Vesztegetjük itt az időket - próbálta meggyőzni Szabót Magda. - Már régen úton kellene lennünk...

Éjszaka volt, amikor eljöttek Csobánkáról. Szabó azt hitte, Magda hazamegy, de a kis kocsit hűségesen követte az övét. Sára meglepetten ült fel az ágyában, amikor kettesben léptek be.

- Már alszom - nyafogta. Inkább Magdának szólt ezt, mint Szabónak.

- Aludj - válaszolt Szabó. Aludj. De költse fel hét órakor.

S elég durván megmondta, hová rúg Sárának, ha nem teszi meg. Magda álldogált egy kis ideig, aztán Szabót megelőzve bement a fürdőszobába, lezuhanyozott, s bebújt Sára mellé. De csak a mellére vonta, s hagyta aludni.

Reggelizés közben Szabó kijelentette.

- Ma egy kis dolgunk van Magdával... Holnap pedig vidékre megyünk.

- Holnap? - kérdezte Magda.

- Igen. Holnap.

Magda vitatkozni akart, de Sárára nézett, s nem szólt.

- Én is megyek kirándulni? - kérdezte Sára.

- Nem. Nem jössz. - Kicsit később hozzátette. - Egyedül megyek. És az is lehet, hogy csak később jövök haza.

Sára Magdára nézett.

- Te eljössz hozzám? Vagy én menjek?

Magda nagyot fűjt.

- Majd még meglátom... - Aztán élesen, szinte támadóan hozzátette. - Csak nem képzeled, hogy mindig a szoknyádon ülök?!

Sára hallgatott. Megérezte, hogy ezek ketten mennek valahová... S őt nem akarják vinni... Durcásan, a csésze széléhez ütögetve a kanalat, kavargatta a teáját. De nem szólt.

Elsőként Magda köszönt el. Nem mondta, hogy mikor találkoznak újra. Fél óra sem telt el, elment Szabó is. Sára nézte az ablakból, látta, hogy beszáll az autójába, s lassan, szinte alig haladva kigördült az utcából. Tudta, hogy Magda autója a sarkon áll... Annyira sértve érezte magát, hogy leszaladt a lépcsőn, elsietett a sarokig. Úgy volt, ahogy gondolta. Ott állt a kis Polski. Üresen. Mérgében nagyot vágott a tetejére. Egy járókelő meg is fenyegette.

- Nono! Megmondom a gazdájának!

Szabó felvette a sarkon Magdát, s indultak Albertfalvára. A Tétényi úti kórház előtt haladtak, amikor Magda megkérdezte.

- Tulajdonképpen miért megyünk Kormoshoz?

- Visszaadjuk a látogatást.

Már néhány perce hallgatták a kutyaugatást, amikor Szabó megjegyezte.

- Nincsen itthon... Erre az üvöltésre ki kellene néznie... Az autóját sem látom... Ötszázéves sárga Skoda...

- Akkor?

- Akkor bemegyünk... Az a jó, ha nincsen itthon.

- És a kutyák?

- A kutyák? - kérdezte elgondolkozva Szabó. - Igen, a kutyák... Visszamegyünk a bevásárlóközpontba és veszünk nekik husikát. Amíg zabálnak, beszélünk...

- Hagyni kellene ezt az egészet - jegyezte meg Magda, de igen kevés meggyőződéssel. Mert magában már ő is elfogadta, hogy egy ilyen látogatásnak lehetnek hasznos tapasztalatai.

Szabó az üzletben először kolbászt akart venni, de Magda, aki már próbálkozott kutyatartással, lebeszélte.

- Marhahúst vegyél, az a szuper!

- Kár ez a Kormos belébe - jegyezte meg Szabó, persze nagyon jól tudta, hogy nem Kormos eszi meg a húst.

- Kár - helyeselt Magda, furcsa módon az ő tudatában is úgy jelentkezett, mintha Kormos és a kutyái azonosak lennének.

A kutyák megmorogták a húst. Nem nyúltak hozzá. Csak az a bizonyos egyetlen kivétel. Ő megvárta, amíg a többiek kicsit hátrább húzódnak, aztán lassú, fáradtnak tűnő lépésekkel a húshoz botorkált. És enni kezdte. Ő evett, a többiek morogtak.

- Most mi legyen? - kérdezte Magda.

Szabó megnyomta a kapu csengőjét. Egyszer, kétszer. S nagy csodálkozására a kutyák elhallgattak. Magda nevetett.

- Ide legálisan be lehet menni!

Szabó könnyűszerrel kinyitotta a kaput, a kutyák utat engedtek. A ház első bejáratát olyan erősen zárta be Kormos, hogy azt nem tudták kinyitni, s nagyon nem is buzgólkodhattak, hisz fényes nappal volt. Megkerülték a házat, a hátsó ajtót Szabó vállal benyomta. A ház furcsa beosztású volt, mintha vonallal választották volna ketté a közepén. Vékonyka, egyenes folyosócska vezetett a hátsó bejáratától az utca felőli ajtóig. Jobbra, balra sötétszürkére festett ajtók nyíltak. Szabónak a börtönt juttatták az eszébe. Beóvakodtak az egyik szobába, ez is kicsi volt, akár egy cella. De mindjárt itt két dolgot is találtak. A komód legfelső fiókjában egy pisztoly lapult. Nejlomba volt csavarva. Hátul egy betétkönyv. Az egyik postára szólt. Szabó belelapozott, s meglepetten füttyentett. Turcsányi István névre állították ki. Alatta a személyi igazolvány száma. Az összeg pedig... Ötezer forint... Kivét 45 ezer forint...

- Nézd - mutatta Magdának Szabó.

Magda elvette a könyvecskét, az ablakhoz vitte, a világosság felé fordította, s úgy nézegette.

- Ez igen... Itt a pecsét... Tegnap délután 16 órakor...

- Nagyon igyekezett a fiú...

Szabó kicsomagolta a pisztolyt is. Lassan forgatta a kezében, úgy nézegette.

- Na, öregem - heherészett - idekerültél...

Kihúzta a tárat, hüvelykujjával kipöccintette a golyókat. Közben számolt.

- Nem lőtt vele... Megvan mind.

Betöltötte a tárat, a revolvert a zsebébe rakta. Magda lépett hozzá, ő is egy betétkönyvet mutatott.

- Még egy könyv.

Szabó elvette, kinyitotta.

- Mintha a másikat másolták volna... Ötvenezer... De tegnap kivettek belőle negyvenötezet... Kutassunk tovább... Hátha lesz még könyv... - Könyvet mondott Szabó, de ő már a pénzre gondolt. A tegnap összegyűjtött pénzre. Ha szerencsénk lesz, azt is megtalálják. Csak újabb könyvek kerültek elő. Pénz nem.

Szabó egymásra rakosgatta a könyveket. Mind névre szóló volt, más-más postahivatalban. Mindegyikbe ötvenezer forintot tett be Turcsányi, s mindegyikből negyvenötezet vettek ki tegnap.

- Ezeket az összegeket csak Turcsányi vehette fel - mészázott el Szabó. - Csak Turcsányi, személyazonossággal...

Magda már kiszórta a szekrényből a fehérneműt, tovább túrt a polcokon.

- Akkor mégiscsak él a kísértet - mondta, aztán nevetve javította ki magát. - Vagyis nem él... De létezik...

- Ahogy mondd. Létezik. Vagy létezett. De én betöröm a pofáját.

A kutyák vonítottak, ugatták annak a szobának az ablakát, ahol Szabóék dolgoztak. Magda az ablakhoz lépett, félrehúzta a függönyt, s kutatva nézett ki.

- Azt hittem, jött valaki. De csak bennünket ugatnak. Eddig tartott a jóindulatuk.

Szabó nem törődött a kutyákkal.

- Valahol itt van a pénz is...

Leült az egyik fotelba, s mérgesen csapott a levegőbe.

- A fene! Hiába kutattam Csobánkán is!

- Mi van? - kérdezte Magda.

- Folytassuk. Talán a másik szobában.

Mindent felforgattak. Eleinte még rendesen visszapakoltak a szekrényekbe, később már hagyták a törülközőket, ágyneműt, a konyhában az edényeket, az asztalról lerántott térítőket a padlón.

- Nem kell ezzel vesződni... Nem titokban csináljuk - mormogta Szabó. - Jogunk van hozzá... Mert ez a disznó... Csak kapjam a kezem közé!

Magda a mutatóujjával csendet intett.

- Psz!

Szabó elhallgatott. Csak a tekintete kérdezte: mi van? Magda a nyitott ajtó mögé húzta Szabót.

- Valaki járkal itt...

Szabó elővette a revolvert. Mind a ketten a falhoz lapultak. De csak a kutyák ugatása hallatszott.

- Ezek a dögök...

- Psz! A szomszéd szobában...

Most már Szabó is hallotta. A léptek közeledtek a kis folyosón. Aztán a küszöbön megállt valaki. Szabóék nem láthatták, mert eltakarta az ajtó. Várták, hogy belép. De nem. Álldogált egy kis ideig, aztán indult vissza a folyosón. Szabó utána akart osonni, hogy megtudja, ki volt az, de Magda visszahúzta.

- Ne... Majd az ablakból meglessük...

Szabó újra indulni akart.

- Hagyjál... Ő már tudja, hogy kik vagyunk...

- Nem látott.

- Minket nem - suttogta Szabó. - Az autót igen...

Szabó előbb kikukucskált, aztán kilépett a folyosóra. A pisztolyt lövésre készen tartotta. A kutyák vadul ugattak.

Szabó hiába járta végig a szobákat, nézett ki az udvarra, nem látott senkit.

Mire visszatért, Magdát a földön fekvé találta. Szinte élettelenül.

Legszívesebben elfutott volna, ki az udvarra, az utcára, s az autóval elviharzni messzire... de mintha lecövekelték volna. Csak állt és nézte a nőt. Valaki törülközőt tekert a nyakára, lehet, hogy meg is fojtotta. Szabó lassan magához tért. Belépett a szobába.

Ebben a pillanatban a huzat bevágta az ajtót.

Szabó riadtan fordult hátra. Elsütötte a pisztolyát is. De csak a becsukódott ajtót találta.

Hallgatózott még kis ideig. Az ajtóban levő kulcsra meredt, s megfordította a zárban.

Magda mellé térdelt. Lecsavarta nyakáról a törülközőt, érezte, hogy nem fulladt meg. Nyomogatta a mellkasát, hátha segíti a lélegzést. S valóban, nemsokára kinyitotta szemét a nő. Szabóra nézett. Alig hallhatóan mondta.

- Turcsányi volt...

14

Bár Beleznay őrnagy csak éjszaka érkezett vissza Budapestre, reggel hat órakor már az íróasztala mellett ült. Egy listát állított össze, szerepelt ezen teherautó, vontató, emelőgép, kötél és még sok minden más. Gyakran pillantott az órájára, szeretett volna az ezredessel beszélni, de nem akarta nagyon korán zavarni. Éppen ezért meglepődött, amikor villogni kezdett a parancsnoki hívókészüléke.

- Jó reggelt - hallotta Bana hangját. - Tudtam, hogy már itt van...

- Jó reggelt, ezredes elvtárs. Jelentkezem...

- Jó, jó... Jöjjön át hozzám, ha befejezte, amit éppen csinál.

- Azonnal mehetek, ezredes elvtárs.

- Jöjjön.

Beleznay őrnagy zsebre gyűrte a listát tartalmazó papirost, megigazította a nyakkendőjét, megfésülködött, s elindult Banához. A titkári szoba még árva volt, lehet, hogy Terike otthon csak abban a percben kászálódott ki az ágyából. Az ezredes a tárgyalóasztal mellett ült, tollat tartott a kezében, azzal mutatott az egyik székre.

- Foglaljon helyet.

- Köszönöm.

- Létrejött a találka? - kérdezte Bana.

- Igen...

- És rendben minden?

- Úgy gondolom, igen - bólintott Beleznay.

- Hát akkor, halljam, mit mesélt a barátunk.

Beleznay széttárta a kezét.

- Semmit, ezredes elvtárs. Az igazság az, hogy semmit.

- Ugrat? - kérdezte Bana mérgesen.

- Nem, ezredes elvtárs...

- Hát akkor?

Az őrnagy egy borítékot vett elő a zsebéből, s átnyújtotta az ezredesnek.

- Jelentem, a beszélgetésre nem volt mód... De ezt sikerült átadnia.

Az ezredes bosszúsan vette el a levelet.

- Direkt csinálja - mondta -, meggyőződésem, hogy direkt levelezik velünk, azért, hogy ne tudjunk belelátni abba, amit tervez...

Beleznay nem szólt. Nem osztotta a főnöke véleményét, de azt is tudta, hogy ez a duzzogás nem komoly, hisz az ezredes is az eredményt értékeli, s ez Hód működéséből még soha sem maradt ki.

Bana a papírlapot nézegette.

- Van, amit értek - közölte csendesen -, de ez például micsoda?

Az őrnagy megnézte a szót, amire az ezredes bökött.

- Ezt én sem tudom - mondta. - Ezt még soha sem használtuk. Legalábbis én nem tudok róla.

Bana mozdulatán látszott, hogy legszívesebben összegyűrné a papirost, de csak sziszegve mondta.

- Már új kódot is kitalál... Törjék rajta a fejüket ezek a vénemberek itt a központban...

Beleznay már többször hallotta az utóbbi időben a főnökétől, hogy vénnek tartja magát. S leginkább azóta, hogy az anyósa meghalt. Beszélgettek is erről Pintér alezredessel. Ő próbálgatta úgy magyarázni, hogy ez egy természetes pszichés jelenség, hisz amíg valaki együtt él egy nála idősebb nemzedék tagjával, addig ő még fiatal. De ha már ő a legidősebb a családban... Hozzájárulhat ehhez az is, hogy az ezredes felesége nem bírja a magányt, és talán arra beszél rá a férjét, hogy menjen nyugdíjba. És még valami: aki évtizedekig él ilyen nagy felelősséggel a vállán, az bizony elfárad... Ám arról, hogy Bana vén lenne már erre a posztra, csak ő beszél, senki más.

- Megfejtjük, ezredes elvtárs. - Aztán még hozzátette mosolyogva, szinte szelíden. - Nem jár túl az eszünkön ez a... ez a kölyök.

- Na, igen... - legyintett Bana is. - De elég rejtvényvel vagyunk mi ellátva, nem szükséges, hogy a főhadnagy is velünk szórakozzék. Ami pedig az üzenet érthető részét illeti, intézkedjék.

- Értettem, ezredes elvtárs. Távozhatok?

Bana visszanyomta a székre a felállni készülő őrnagyot.

- Nyugi, nyugi... Három megjegyzésem van még.

- Igenis, ezredes elvtárs.

Bana a tollal egyet koppintott az asztalon.

- Egy. A műszaki részét úgy csinálják, hogy ne csődítsenek oda senkit, tehát kerülni a feltűnést.

- Értettem.

- Kettő. - Most kettőt koppintott a tollal az asztalon. - Számítani kell arra, hogy nem hülyéssel állunk szemben. Lehetséges, hogy nekik is van valami cselük. Ezért az egyik csoportot Pintér elvtárs vezesse, a másikat pedig ön, őrmagy elvtárs.

- Értettem.

- Majd én szólok Bélának, és üljenek össze délelőtt.

- Igenis, ezredes elvtárs.

- A koordináció... Nos, majd én itt leszek... És a harmadik -újra kopogott az asztalon - pedig arra vonatkozik, hogy - a levélre mutatott - ezt a jelet... Ha megfejtik, szeretném tudni, mi az.

- Értettem, ezredes elvtárs. Azonnal közölni fogják Barta százados elvtársék... Bár az üzenet így is teljesen érthető...

Bana a fejét rázta.

- Nem. Amíg valami nem tiszta, addig... Hasonlítsák össze más jelekkel Bartáék, hátha csak elírta ez a jó firma...

Beleznay lassan felállt. Bana intett, hogy mehet, de aztán utána szólott.

- Tudja, őrmagy elvtárs, fiatalabb koromban most azt a parancsot adtam volna, hogy mindennel várni addig, amíg nem ismertük meg a kód jelentését. Ez lenne most is a logikus. Csakhogy... Ezt Balassa főhadnagy írta... És ezt is számításba kell venni... Majd adok én neki, csak végezzünk ezzel az ügyel... Ha valami van, itt találunk. Vizsgálásra, jó munkát!

Beleznay visszament a szobájába. Kivette a zsebéből a listát, újra átnézte. Közben a főnökére gondolt. Az igaz, nagyon igaz, hogy pár évvel ezelőtt még ő is kiutazott volna a helyszínre, nem üldögélné a szobájában... Lehetséges, hogy mégiscsak múlnak az évek?

Alig gondolta ezt végig, villogni kezdett a telefonja. Bana volt. Csak ennyit mondott.

- Megfejtettem a jelet.

15

Lisa és Vincenzo Pécs nevezetességeivel ismerkedett. Az idegenvezető jól beszélt olaszul, látszott, örül, hogy végre valakivel társaloghat, szinte be nem állt a szája. Csak akkor tartott pillanatnyi szünetet, amikor mélyet szívott a pipájából. Dicsérte az olasz városokat, áradozott Firenzéről, Nápolyról, s még dalolt is: Küldök néked egy nápolyi dalt... Furcsán hangzott a rekedtes torokból. Széles gesztusokkal kísérte a szöveget, szinte átszellemült az idős férfi. Talán túl a hetvenen is... Lisa és Vincenzo mosolygott rajta, de sétáltak vele az egyik múzeumból a másikba, az egyik templomból a másikba. Az idegenvezető magyarázott, ha látta, hogy valamelyikük nem eléggé figyel, megfogta a karját, rántott rajta egyet-kettőt.

- Ezt hallgassa meg... Ez aztán igazán érdekes.

Lisa találta fel magát. Az egyik templomban leült a padra, aztán le is térdelt. Mintha imádkozna. Ez

megettette a hatását, az idegenvezető hátrább húzódott, s türelmesen várakozott. Vincenzo is felismerte a lehetőséget, ő is letérdelt, s szólt az idős úrnak.

- Tíz percet szeretnénk...

- Tessék csak, tessék - suttogta, s ő is beült az utolsó sorba, hátradőlt a padon, s behunyta a szemét. Amikor Lisa visszapillantott, olyan érzése támadt, hogy alszik.

- Nem kellene inni valamit? - kérdezte Vincenzo.

- Meg kellene szökni - nevetgélt Lisa, de maradtak térdepelve, kezüket összekulcsolva, mintha imádkoznának.

Később Lisa a könyökével meglökte Vincenzót.

- Gyerünk...

Vincenzo kilépett a padsorból, térdet hajtott, keresztet vetett, s lábujjhegyen settenkedett el az idegenvezető mellett. De az, mintha megcsípték volna, felugrott, megrázta a fejét, s máris beszélni kezdett.

- Olaszok ritkán látnak török templomot... Itt van egy minaret is... Igaz, nem a legmagasabb, de minaret...

Ellentmondást nem tűrően sietett előre, meg-megállt, s intett, kövessék.

- Mindjárt odaérünk...

Vincenzo az óráját nézte.

- Ennyi már elég... Többre nem érünk rá... Majd holnap... De az idegenvezető nem tágitott.

- Még ezt, uram... Ezt muszáj megnézni...

Elbaktattak a dzsámihoz. Az idegenvezető kiselőadást tartott Pécs török korszakáról, magyarázta a képeket, a szépen faragott imaszéket, a szőnyegeket. Vincenzo megakasztotta az előadást.

- Sajnos, uram, nincsen több időnk...

Az idős úr elhallgatott. Aláíratott Vincenzóval egy papirost, kikísérte őket a dzsámiból.

- Remélem, hogy holnap... El kellene látogatniuk Szigetvárra. Ott halt meg az egyik legnagyobb török császár...

- Jó, majd holnap - Lisa biztatóan mosolygott. A férfi mélyen meghajolva szorította meg a kezét. S ekkor Lisa gyorsan megkérdezte. - Nem akar velünk ebédelni?

Vincenzo döbbenten nézett Lisára. Elment ennek az esze? Az idegenvezető azonban szabadkozott.

- Nem, nem akarok terhükre lenni... Bár tudok itt egy olyan éttermet, amelyben olaszos ételeket is főznek... Maszek... Vagyis nem állami... Hát, nem bánom, menjünk el oda. Nagyon köszönöm, asszonyom, igazán nem is mertem remélni...

Vincenzo szinte magánkívül lépegetett velük, mérgében az ajkát rágta. Egy kis vendéglő előtt álltak meg.

- Ez az... Az idegenvezető előrement, hangosan köszönt.

- Vendégeket hoztam! Olaszok! Nagyon szimpatikus házaspár! Valami olasz ételt, pizzát vagy másféle tésztát kérnénk. És sört.

Vincenzo lassan megnyugodott. Végül is mindegy, hogy hol ebédelnek. A kiszolgálás gyors volt, az étel pedig jó.

S valahonnan felhő szaladt a város fölé, esni kezdett, nagy pötytyők lepték el az utcákat, de csak a névjegyét hagyta ott a felhő, igazi zuhatag nem kerekedett belőle.

Lisa és Vincenzo taxiba ült, visszavitették magukat a szállodához. Már a taxiban veszekedni kezdte. Vincenzo szidta Lisát, felrótta neki, hogy meghívta az idegenvezetőt, amikor alig várták, hogy megszabaduljanak tőle. Lisa csak annyit válaszolt.

- Ez volt a legjobb...

Amikor elküldték a taxit, Lisa megfogta Vincenzo karját.

- Te valóban nem vettél észre semmit?

- Micsodát?

- Az idegenvezetőnél. Semmit?

Vincenzo a vállát vonogatta.

- Mit kellett volna észrevennem?

- A revolverét...

- A revolverét? - kérdezte megrökönyödve.

- Igen. Amikor búcsúzásnál kezet fogtunk, meghajolt, a vászonzakója előrebillent, és a belső zsebében...

- Biztos ez?

- Igen. Amikor leültünk a vendéglőben, úgy helyezkedtem, hogy véletlenül a vállammal a zakójához érjek, mintha nem lenne elég hely arra, hogy a székemhez bemenjek... Nem tévedtem. Biztos, hogy nem.

Vincenzo hitetlenül rázogatta a fejét.

- Ez az öreg? Meg akarsz ijeszteni?

- Ijeszteni? '

Vincenzo Lisa arcát vizsgálta. Ha így van, akkor máris megbuktak. De akkor valaki elárulta őket. Kümmel jutott az eszébe. Ő lehetett. Csakis ő. Nem véletlenül bizalmatlan Marco...

- Gyere a kocsihoz - intett Lisának.

Az autóban igen meleg volt, kinyitották mind a két ajtót, járja át a levegő. De csak pillanatokig várt Vincenzo, leült az első ülésre, s magára csapta az ajtókat. A kesztyűtartóban matatott, valami kattant, mélyebben nyúlt be a tartóba, s egy dobozkát húzott ki. Felpattintotta. Egy pisztoly volt a fekete dobozban. Apró, szinte játékszer. Egyetlen mozdulattal kinyomta belőle a tárat. Megfordította. Csak rápillantott, aztán hátradőlt az ülésen.

A tár üres volt.

Valaki kiszedte belőle a golyókat. Vincenzo előtt elsötétült a világ.

- Végünk van...

Valahonnan messziről hallotta Lisa hangját.

- Mit mondtál?

Intett, hogy semmit. Lassan magához tért, a pisztolyt visszarejtette a kesztyűtartó mögötti titkos rekeszbe, kiszállt az autóból.

- Teljesen átizzadtam - motyogta -, nagy a meleg benn... Nem csoda, sütötte a nap egész délelőtt...

Nem szólt a pisztolyról Lisának. Ezt már megtanulta az évek során, hogy az ügynökök ugyan egymásra vannak utalva, de mindig az nyerhet, aki nem bízik meg mindenben a társában... Azt azonban elhatározta, ha lehet, gyorsan elhagyja Magyarországot. Ha még lehet. S ettől a pillanattól kezdve csak az járt a fejében, hogyan rázhatja le Lisát. Azt vizsgálgatta, melyik lenne a legcélszerűbb útja a menekülésnek. Az, hogy az öregembernek volt-e pisztolya, nem is foglalkoztatta, de az igen, hogy valaki felfedezte az ő rejtékhelyét, kiürítette a tárat. Ez már bizonyosság.

- Hány órákor találkozunk Marcóval? - kérdezte, pedig nagyon jól tudta a választ.

- Kilenckor... Fenn a hegyen... Gondolod, hogy...

- Hogy?

- Ha odamegyünk, esetleg elvezetjük hozzá a... - Nem mondta ki, hogy a rendőrséget.

Vincenzo azonban hálásan nézett Lisára. Igen, ez a jó ötlet! Azt kell mondani Olaszországban, ha valaha is haza tud menni, azért hagyta ott Marcót, mert a találkozásuk egyenlő lett volna a lebukással. Ezt megérthetik. És így még dicséretre is számíthat, nem a parancsszegőkre kirótt megtorlással.

- Igen, ezt nagyon meg kell fontolni - mondta Lisának, s gondosan bezárta az autó ajtaját.

- A fegyvered? - kérdezte Lisa.

- Semmi... És - mondta később, s elgondolkodva vizsgálgatta az eget - az is lehet, hogy te tévedtél... Én nem láttam fegyvert az öregnél.

- Pedig volt. A belső zsebében.

Vincenzo nevetve legyintett.

- A pipáját tapogattad... Hidd el, hogy a pipáját.

- Nem. Az pisztoly volt. Nem pipa.

Vincenzo elindult a szálloda bejárata felé. Lisa néhány lépéssel mögötte követte. Nézte a férfi széles hátát, hosszú nyakát, fekete haját. S ő is arra gondolt, menekülni kellene. Ha másképpen nem megy, Vincenzo nélkül. Bár már megszokta a fiút, tulajdonképpen jól összecsiszolódtak. S ami nagyon tetszett Lisának, hogy Vincenzo napjában többször is zuhanyozott, hacsak tehetne inget váltott, a vendéglőben is a világosság felé tartva mindig megvizsgálta a poharakat, a szállodában szóvá tette, ha naponta nem cserélték ki a lepedőt, a huzatokat.

- Pedig szicíliai...

De Lisát most megzavarta ez a pipa-ügy. Miért erősítgeti, hogy pipa volt? Csak azért, hogy őt megnyugtassa? A szobában megkérdezte.

- Komolyan mondtad a pipát?

- Igen.

Lisa gúnyosan nevetett.

- Azt hiszed, hogy én ezt elhiszem?

- Azt. Mert... Ha pisztoly lett volna, észreveszem. Hidd el, észreveszem. - Kemény hangon tette hozzá. - Pisztolyt nem láttam.

- És pipát?

- Pipát, igen!

Lisa nem szól, bement a fürdőszobába, magára zárta az ajtót. Úgy tett, mintha a WC-t használná, néhányszor meghúzta az öblítő zsinórját. A táskájából kivette az útlevelét, belelapozott, megszámolta a pénzét is.

- Vonatjegyet váltok. Zágrábig. Csak ügyesen! - biztatta saját magát. - Talán a vonat a legbiztonságosabb.

Amikor kilépett a fürdőszobából, szeme Vincenzót kereste. A férfi azonban eltűnt.

Lisa kirohant az erkélyre. Ráhajolt a korlátra, minél messzebb szeretett volna látni, Vincenzo nem érhetett talán még a parkolóig sem. Hiába várta, hogy majd felbukkan. Egy lélek sem járt a napsütötte utcán.

- Hová mehetett?

Várt még két-három percig, aztán hirtelen elhatározással a kis bőröndjébe beledobálta néhány ruhadarabját, gyors mozdulatokkal kirúszolta a száját, cipőt váltott.

- Vincenzo megszökött - mondta félhangosan. Nem kérdésként. Inkább már megállapításként.

Vincenzo azonban nem szökött meg. Szeretett volna eltűnni, le is ment a recepcióba, hogy kifizeti a számlát, nehogy emiatt keressék, de megdöbbenéssel látta, hogy Marco ül a hallban, üdítőt iszik, s a hosszú szívószálat pörgette az ujjai között. Vincenzo téblábolt az újságos állvány előtt, kivett egy képeslapot, belenézett, aztán visszatette a helyére. Érezte, hogy Marco minden mozdulatát figyeli.

Coca-Colát kért, leült az egyik asztalkához, s belekortyolt az italba, így teltek a percek. Később Marco intett, menjen vissza a szobába.

A folyosón találkozott Lisa és Vincenzo. A nő kezében kis bőrönd. Ijedten állt meg, zavartan motyogott valamit, Vincenzo azonban karon fogta, és gyorsan visszahúzza a szobába.

- Itt van Marco... Mindjárt jön.

Lisa lerúgta a cipőjét, a bőröndöt visszatette a szekrénybe. Hálásan tekintett Vincenzóra, hogy nem kérdezett semmit.

Marco hármat koppintott az ajtóra, s feleletet sem várva benyitott. De ujját azonnal a szájához tette, jelezte, hogy csend legyen. Az egyik fotelhez lépett, s leült. Az ajtó felé fülelt. Később megszólalt.

- Semmi baj... Jött valaki utánam a folyosón, nem akartam, hogy hallja, olaszul beszélünk... De már elhaladt.

Kioldotta a nyakkendőjét, megtörölte arcát a zsebkendőjével.

- Tessék, öblítse le az arcát... Jó hideg a víz... - szívélyeskedett Lisa. Előzékenyen még a fürdőszoba ajtaját is kinyitotta. Marco azonban nemet intett.

- Sohasem hittem volna, hogy itt is ilyen kánikula lehet - mondta nevetve. - Az ember azt hiszi, Nápolyban meleg van, itt északon meg hideg.

Lisa és Vincenzo kötelességszerűen nevetett. Mintha jó tréfát hallottak volna.

- Úgy gondoltam - folytatta Marco -, eljövök értetek... Az az igazság, hogy nem tudtam kilencig mivel agyoncsapni az időt... A szobám ablakából láttam, hogy megjöttetek.

Lisa jelentőségteljesen Vincenzóra nézett, szemében félelem tükröződött. Talán Marco még a

gondolataikat is megfigyelte?

Vincenzo a rádióval babrált. Hátat fordított Marconak.

Lisa sörért nyúlt a hűtőszekrénybe. Le akarta venni a kupakját, de zavarában nem találta a nyitót. Marco nyúlt az üvegért. A nyitó előtte feküdt a kis tálcán.

- Nem is tudtam, hogy sörözöl - mondta.

- A meleg miatt...

Marco töltött.

- Parancsolj... Én a habos italok közül csak a pezsgőt szeretem...

Megvárta, amíg Lisa megissza a sört. Vincenzo is megfordult. Ő is a nőt nézte. Amikor Lisa letette a poharat, Marco a zsebébe nyúlt. Aztán egyenként apró pisztolygolyókat tett az asztalra.

Vincenzo meredten nézte.

A lövedékeket az ő fegyveréből szedték ki.

Amikor Marco sorbaállította mind a tizenkettőt, szelíd mosollyal végigmérte őket, aztán felállt.

Az ajtóból szólt vissza.

- Kilenckor a tv-toronymál...

Becsukta maga mögött az ajtót. De újra benyitott. Vincenzóra mutatott.

- Nincs a bűvárruhád a kocsiban... Ne feledkezz el róla!

16

Sárának nem számoltak be arról, hogy mi történt Kormos házában. Csak annyit mondtak, hogy Magda rosszul lett, pihennie kell. Teát itattak vele és sok kávé.

Szabó elkérte tőle a kis Polski kulcsát.

- Minek az neked? - kérdezte halkán Magda.

- A térkép miatt. Te tetted el. Ha te nem is tudsz velem jönni, én holnap megyek. Mindenkit meg kell előznünk.

- Add ide a táskámat!

Magda belekotort a táskájába, de nem találta meg a kulcsot. Kiborította a táska egész tartalmát, de a kulcsok nem kerültek meg. Jelentőségteljesen nézett Szabóra.

- Valaki ellopta...

- Másik nincsen?

- Csak az ajtóhoz.

- És az, hol van?

- A kocsiban.

Szabó idegesen felnevetett.

- A nagy francot! Pedig kellene a térkép... De majd megoldom valahogyan...

Körbejárta a szobát, mintha a bútoroktól kérne tanácsot. Aztán megállt Magda előtt.

- Mindjárt jövök... És nehogy megint ide pofátlankodjon az a kísértet... Vágjátok belé a kést...

Sára eddig szótlánul figyelte a jelenetet. Amikor Szabó bezárta maga után az ajtót, megkérdezte Magdát.

- Ne haragudj... De ti eddig nem tegeztétek egymást...

- Na és? - kérdezte durva hangon Magda. - Most tegezzük. Sára elhúzódott Magda mellől. Megérezte, hogy Szabó és Magda között nem új a kapcsolat. Csak őt nem avatták be. Az orvosnőnek máskor is szállíthatott lányt Szabó. Még a börtön előtt. Először csak erre gondolt Sára, kicsit meg is nyugodott, később azonban újra és újra visszacsengett a fülébe a térkép, a kirándulás, meg hogy Szabó egyedül is elmegy. Remegni kezdett a gyomra az idegességtől, sőt egyre erőteljesebben árasztotta el a sértődöttség. De uralkodott magán.

- Hová mentek holnap? - kérdezte kedveskedve.

Magda lassan emelte rá a tekintetét.

- Sehová.

- És a térkép?

- Milyen térkép?

- Hát az, amiről Lajos beszélt.

- Majd elmondja ő, ha akarja.

Sára nagyon meggyőzően jelentette ki.

- Ő soha.

- Akkor meg... Hagyj nekem békét ezekkel... - Magda a fal felé fordult, ezzel jelezte, hogy a beszélgetésnek vége.

De Sára nem hagyta abba.

- Mit itt jól megvoltunk ketten - mondta lappangó indulattal a hangjában.

Magda visszafordult.

- Kis hülye! Kell is nekem a te Lajosod! - Egészen más modorban folytatta. - Nekem te kellesz, kis aranybogárka... Az üzlet, az üzlet... A szerelem egészen más... Érted, drága szívem?

Sára habozott a válasszal. Végül annyit mondott.

- Jó... Csak ne legyen belőle valami baj...

Mire Szabó visszatért, Magda már a fotelban ült, s bár elég gyakran krákogott, semmi más nem mutatta, hogy valami baja lenne.

- Szereztem egy térképet - mondta Szabó. Kiterítette az asztalon. - Gyere, próbáljunk meg rátalálni a helyre.

Magda Sárára mutatott.

- Őt is nagyon érdekli a térkép.

Szabó a lányra nézett. Aztán ellentmondást nem tűrő hangon parancsolta.

- Menj ki a konyhába! Készíts vacsorát!

Sára lassan emelkedett fel a fotelból. Arca egészen átváltozott. Megszégyenítve érezte magát, keze is ökölbe szorult. Ezt észrevette Szabó is.

- Nem kell minden szarban benne lenned! - mondta kicsit lágyabban. - Az a jó, ha az ember minél kevesebbet tud... Na, menjél szépen! - Látta, hogy a lányban oldódik a görcs. - És ki fog nekem csomagot küldeni a síttre, mi? Ha sikerül, neked éppen olyan jó lesz, mint nekünk... Valami jó kaját csinálj, mert marha éhes vagyok... - A lány még az ajtót nyitotta, amikor még hozzátette. - Így is sokkal többet tudsz, mint amennyit tudhatnál... Sára visszafordult.

- Én nem láttam, nem hallottam semmit... - Csobánkára gondolt.

Mert már akkor is megfordult a fejében, esetleg kényelmetlen lehet Szabónak, hogy ő tudja, ki ölte meg Turcsányit. Ha valóban meghalt... S annyi esze neki is van, hogy rájöjjön, leginkább az a tanú néma, amelyik nem él...

Amikor Sára kiment, Magda kérés nélkül is beszámolt a beszélgetésükről. Szabó nem tulajdonított nagy jelentőséget neki.

- Majd én elintézem... Vagy te az ágyban... Jó lány ez... Nem fog pofázni... Fontosabb ennél - mondta Szabó -, hogy megtaláljuk a helyet... És most már nagyon sürgős, hisz ha a kocsid kulcsát ellopták, keres is benne valaki valamit... És ez a valaki Kormos, és az a valami...

- A térkép.

- Így igaz.

A térkép fölé hajoltak.

- Ez itt Miskolc... - mondta lassan Szabó. - Azon a térképen is szerepelt... Ez a tó...

Magda behunyta a szemét, s úgy beszélt.

- Ne a térképet nézzük, képzeljük el... Idézzük vissza... Előbb idézzük vissza... S aztán keresgéljünk...

Amikor Sára néhány perc múltán megállt az ajtóban, eléggé érthetetlennek, sőt kissé komikusnak is találta a képet. Magda és Szabó hátradőlve a fotelban, behunyt szemmel ült, állukat előre tartva, meredten nézték a semmit.

- Valami baj van? - kérdezte halkán. Szabó ingerülten válaszolt.

- Eridj a fenébe!

- Azért kérdezem, mert...

- Mondom, hogy kuss!

Sára visszament a konyhába. Szabó még morgott valamit, de nem nyitotta ki a szemét. Magda azonban mosolyogni kezdett.

- Azt hiszem, én jól látom a térképet... Azt hiszem...

Szabó elégedetten bólogatott.

- Akkor jó... Mert engem megzavart ez a... És megtalálod az igazi térképen is?

Újra a térkép fölé hajoltak. Magda rövid keresgélés után rábökött egy kékes-zöldes területre.

- Ez az.

- Ez?

- Igen...

- Lehetséges, lehetséges - mondogatta Szabó. - De ez mocsár...

- Az.

- És itt hogyan találjuk meg? Az eredeti rajzon pontosan jelölték, így meg átkutathatjuk az egész területet... És még akkor sem biztos a siker - csupa aggodalom szötte át Szabónak nem csak a szövegét, hanem a hanghordozását is.

Magda vidámabb volt.

- Megtaláljuk. Ott megtaláljuk, ne félj te attól!

Szabó rosszkedvűen böngészte a térképet.

- Nem is szólva arról - mondta csendesen -, hogy nagyon sokáig tart, míg rábukkanhatunk. Feltűnő lesz...

- Ha te nem jössz - mondta határozott hangon Magda -, én akkor is megyek! - Mosolyogva tette hozzá. - Lehet, hogy neked van pénzed, de én olyan szegény vagyok, mint...

- A templom madara - folytatta Szabó.

- Egere - javította ki Magda. - Bár a madara sem lehet valami gazdag... Tehát?

- Mi tehát? Csak nem képzelted, hogy egyedül engedlek... Megyek. Ha már közös az üzlet, közös a kockáztatás is.

- Ez bölcs mondás volt - gúnyolódott Magda, aki nagyon jól ismerte Szabót. Nehezen határoz el valamit, de ha elkezdte, rendszerint végigcsinálja. Ha csak meg nem ijed. Mert bármilyen furcsa, ez a sokat kockáztató férfi gyorsan esik pánikba.

- Most enni kell, aludni, és holnap indulunk! - Most már határozottan csengett Szabó hangja is, aki megérezte, hogy azonnal át kell vennie a parancsnokságot, mert egyébként Magda a fejére nő. - És valami felszerelés is kell... Na, azt majd én azonnal elintézem... De előbb együnk, mert valóban nagyon éhes vagyok.

Magda szolgálatkészen felállt, s kiment a konyhába, hogy segítsen Sárának. Szabó néhány pillanatig várt, s amikor már hangokat hallott a konyhából, beszélgetni kezdett a két nő, magához rántotta Magda táskáját, és gyorsan átvizsgálta. Még a pénztárcáját is kinyitotta, egy belső rekeszben dollárokat talált, nem sokat, de azért elégedetten mosolygott.

A táska alján valami keménységet érzett. Gyorsan körbetapogatta. Egy rejtett rész... De hol lehet belenyúlni? Addig forgatta a táskát, amíg megtalálta az igen ügyesen elhelyezett tépőzáras nyílást. Kívülről, a táska fenekén. Feltépte, ujjával belekotort. Egy kulcsot húzott ki. Autókulcs volt. A kis Polskié. A kulccsal együtt egy százdolláros széle is kibukkant a nyíláson. A duplafenekű táskában szépen elsimítva dollárok feküdtek.

Legalább ezer... Honnan van ennek a nőnek?

Visszaegyengette a bankjegyeket, visszacsúsztatta a kulcsot is.

- Még a saját feleségében sem bízhat meg az ember - motyogta. Nagyon ügyelt arra, hogy úgy tegye vissza a fotelba a táskát, ahogyan Magda hagyta ott. Még a zárat is csak annyira húzta be, amilyen hosszúságban Magda hagyta. Mégis, amikor a nő visszajött a konyhából, első kérdése ez volt.

- Mit kerestél a táskámban?

Szabó arca pirosra vált, nagyot nyelt meglepetésében.

- A pénzedet néztem - mondta zavartan. - Tudnom kell, mennyi pénzünk van.

- Miért nem kérdeztél meg? - Magda hangja éles volt, támadó.

- Mert úgy sem mondtál volna igazat - Szabó már mosolygott. Gyorsan leküzdötte a zavarát. - Márpedig pénz kell.

Magda végighúzta a zárat a táskáján.

- Van egy kis jelem - gúnyolódva oktatta Szabót -, erre gondolhattál volna... Csak ránézek a táskámra, s látom, hogy valaki belenyúlált... Ügyesebbnek kell lenni, kisleányom...

Szabó nem reagált. Az ablakhoz állt, s ott próbálta eldönteni magában, hogy ilyen előzmény után, közös akciót csinálhat-e a feleségével. Hisz nyilvánvaló, hogy az autókulcsot nem lopta el Kormos. Tehát az igazi térkép is a kis Polskiban rejtőzik. Csak az a kérdés, hogy valóban helyesen jelölte-e meg az asszony az új térképen azt a bizonyos pontot... Világos, összegezte gondolatait, hogy Magda egyedül szeretné az üzlet hasznát lefölözni, de úgy látszik, egyedül nem tudja megszerezni, segítőtárs kell hozzá... Ez ellentmond viszont annak, hogy dugdossa a térképet, hisz előbb-utóbb úgyis nyilvánvalóvá lesz, ha rossz helyen keresgélnek. Milyen baklövést követett el akkor, amikor hagyta, hogy a térképet Magda tegye el. Micsoda elővigyázatlanság! De az éjszaka majd... A kis Polski itt áll a sarkon... A kulcs pedig... Rá kell vennie Sárát, hogy csináljon nagy programot Magdának, merüljenek ki mind a ketten, s alukáljanak... S akkor ő majd utánanéző a dolgoknak.

- Kevés a pénzünk - fordult vissza az ablaktól. - Sok minden kell. Nem tudunk békává változni... - nevetett.

- Láttad, nekem sincs! Szerezz valahonnan!

- Mit főztetek? - kérdezte Szabó. A hangja, a nézése, az egész arca megváltozott. - Sára, jöjjön már a kaja! Ilyen sokáig még a börtönben sem kellett várni - tette hozzá. - Húzták a kondért a cirkli elé, a szobagazda már ott állt a csajkákkal, s adogatta be. Néha egészen tűrhetően főztek... Remélem, nem kóstolom meg még egyszer... Persze, másoknak csomagot is küldött a feleségük...

- De azoknak pénzt is hagyott a férjük - vágta rá Magda. Szabó a képet nézegette a falon, s egészen ellágyult hangon folytatta.

- Az egyik cellatárs, valami úrifíú, mindig kerek sajtokat kapott a csomagban... Irigyeltük érte. Pedig kínálta, de a börtönilem, mert van ilyen is, csak egy-egy falatot engedélyezett.... Aztán szegény fiú hetekig kínlódott, amikor megtudta az egyik beszélő, hogy a feleségének meg a gyerekeknek alig van otthon kajájuk, neki meg ilyen sajtokat küldenek... Ez az, amit nem lehet elfelejteni... - Magda enyhe krakogással fogadta az érzelmes szöveget. Szabó sóhajtott. - Ha valaki ezt értem megtenné, bizony isten, visszamennék néhány évre...

- Hülye - mondta röviden Magda.

Szabó legyintett.

- Lehet... Lehet, hogy hülye vagyok. De akkor is, az én szememben ez a nő a világ legtisztességesebb, legrendesebb asszonya... Egyikötök sem ér fel a kisujjaimig sem!

- Nem is tudtam, hogy te egy ilyen izé ember vagy... - nevetett Magda, s magyarázni akarta az izét, de nem találta meg a megfelelő szót. - Olyan vagy, mint... Puha... Inkább - derült fel az arca - inkább, öregszel... Igen, öregszel!

Szabó nagyon gonosznak érezte Magdát. Furcsa, hogy ő ítélkezik, de viszolygott a nőtől. Fel is állt, kiment a konyhába, pedig Sára már behozta az ételt.

- Valóban disszidálni kellene... Itthagyni ezt az egész bűdös életet...

Leült a hokedlire. Hátát a csempézett falnak vetette. S arra gondolt, hogy soha sem jut eszébe: esetleg el is foghatnák gyilkosságért. Mert egyszer minden kiderül... De maga sem érti, ezzel miért nem számol, talán mert nem tartja bűnnek, hogy elintézte Turcsányit...

- Egy disznóval kevesebb...

Sára jött ki érte.

- Kihül...

- Jó... Megyek... De csak egyszer, egyszer egy percre hagynátok magára az embert!

Magda már evett. Főtt kolbászt tett az asztalra Sára, tormát egy kis üvegben. Szabó első kérdése az volt.

- Mustár?

Valamikor nagyokat zabált egy-egy hentesüzletben a jó illatú főtt kolbászból, de ott mustárt tettek a papírra. Egyszer, amikor beleharapott a kolbászba, a vele szemben eszegető Turcsányi új ruhájára spriccelt a zsíros lé... Hogy káromkodott az a disznó!

Sört ittak a kolbászra, bekapcsolták a televíziót, Sára nagyokat ásított. Magda Sárát nézte. Szabó felajánlotta, lemegy sétálni, feküdjenek le. A választ nem várta meg, felállt s elindult. Kulcsra zárta maga után az ajtót. Az utcán körbejárta a kis Polskit, próbálgatta a zárat. De nem engedett.

- Majd, öregem, majd...

Leült a parkban egy padra. Onnan nézte, mikor oltják el a villanyt a lakásban. S amikor kihunyt a világosság, felállt, nagyot nyújtózkodott.

Ekkor azonban két férfi lépett elő a sötétből.

17

Aznap éjszaka sütött a hold. Sárga, titokzatos fénnel árasztotta el a fákat, furcsa árnyakat rajzolt az utakra. Vincenzo és Lisa kicsit csüggedten követte Marco kocsiját, ők nem is tudták, hová mennek, csak autóztak be, az ország belsejébe. Az egyik városka közepén megállította őket a rendőr, elkérte Vincenzo igazolványát, aztán vissza is adta. Mutatta, hogy Lisán nincsen biztonsági öv. Megvárta, amíg a lány bekapcsolja, tisztelgett, s intett, mehetnek tovább. Ők egymásra néztek, s egyszerre sóhajtottak. Messzebb Marco is megállt, s megvárta, amíg a rendőrök visszahúzódnak a kocsijukba. Ha tovább foglalkozik velük a rendőr, talán Marco megijed, elszelel, s akkor ők mondhatták volna... De ez álom. Menni kell tovább. Marcót az sem érdekelte, hogy az idegenvezetőnél pisztoly volt, pedig Vincenzo sem hivatkozott a pipára. Úgy tett, mintha meg sem hallotta volna. Vincenzo sem hozta szóba, hogy Lisa menekülni próbált. Mintha nem is látta volna a kezében a bőröndöt. Lisa ezt nagyon furcsának találta és gyanakvóvá tette. Kinek dolgoznak ezek? És tulajdonképpen miért jöttek Magyarországra? Ezt hangosan is megkérdezte.

- Te tudod, hogy miért vagyunk itt?

- Nem... De a pénzből, amit előre kaptunk, megítélheted, hogy valami fontos...

- Biztos, hogy nem tudod, vagy csak nem akarod elárulni? Vincenzo nem válaszolt azonnal. Később mondta, igen csendesen.

- Mi, Lisa, egy hajóban vergődünk... Én pontosan annyit tudok, mint te... Én inkább azon töröm a fejemet, a sötétben hogyan láthatták a rendőrök, hogy nem kapcsolta be az övet... Bár lehet, hogy csak amolyan rutinellenőrzés volt...

Hosszabb hallgatás következett. Az autó surrogva szaladt az úton, fényszórói megvilágították Marco Ladájának hátsó ablakát. Szemben jövő forgalom jóformán nem is volt.

- Mit mondott Marco - kérdezte Lisa -, miért szedte ki a golyókat a tárból?

Vincenzo vállat vont.

- Nem kérdeztem.

- Nem? - csodálkozott a lány.

- Nem. Az ő dolga. Most ő a vezér. Lehet, hogy meg sem mondta volna.

Talán már több is mint egy órát haladtak, amikor Marco bekormányozta autóját az egyik pihenőhelyre. Már állt ott egy kocsi. Sárga Skoda volt. Vincenzo kötelességszerűen követte főnökét.

Kümmel szaladt az autókhoz. Először Marco előtt nyitott ajtót, aztán Lisát segítette ki. A Skodára egy magas férfi támaszkodott.

- Mit akartak a rendőrök? - Ez volt Marco első kérdése.

- A biztonsági öv - válaszolt Vincenzo. - Lisa nem kapcsolta be.

Marco megállt Lisa előtt. Indulatosan, sziszegve mondta, ha nem ilyen a helyzet, biztosan kiabált volna.

- Mi vagy te, csecsemő?! Még egy ilyen hiba, és megnézheted magad otthon! Ilyen elemi baromság! Felíratátok magatokat!

Lisa ijedten nézte Marcót, aki mérgében nagyot rúgott az autó egyik kerekébe, aztán megfordult, s beült a Ladába. A többiek tanácstalanul álldogáltak, de mivel Marco nem mozdult, mindenki visszaült a helyére.

- Lehet, hogy várunk még valakit? - kérdezte inkább önmagától Vincenzo. - Nem tudom, mit kell csinálnunk, de már így is sokan vagyunk... Egész hadsereg.

De nem vártak senkit. Félóra telt el, amikor Marco újra kiszállt. Intette, hogy menjenek a kocsijához. Már elpárolgott a mérge, ezt bizonyította csendes, nyugodt hangja.

- Innen már nagyon óvatosan megyünk... - Zseblámpájával az autó orrára terített térképre világított. Eddig a községig Vincenzóék mennek elől. A település után az első adandó helyen megállnak. Pontosan egy fél órát. Mi közben elhaladunk. Itt... Micsoda nevű falvak vannak ebben az országban!... Itt, ennél a kimondhatatlannál, engedem előre magukat... És akkor maguk végigmennek... Én megvárlak titeket - mutatott Vincenzóra -, később megelőzlek, s jöttök utánam. Értettétek?

Mindnyájan bólogattak. Lisa fordított, a fiatalember, Eugén és Kümmel is olaszul mondta az igent: si, si. S csak akkor mutatott Marco Eugénre.

- Az úr segít nekünk...

A fiatalember szertartásosan meghajtotta magát.

- Igyekszem...

Vincenzo még álldogált, azt hitte, végre megtudhatja, mi lesz a feladat. Marco azonban rászólt.

- Mire vársz? Indulás! Minden időre megy!

Amikor Vincenzóék elindultak, Marco Kümmelhez lépett.

- Ha valami országúti ellenőrzés lenne, mondjátok, hogy a fiatalúr nagypapájához mentek horgászni... De nem szabad időt vesztegetnünk, mert maguk nem is tudják, milyen rövid egy éjszaka...

Kümmel észrevette, hogy Marco, valószínűleg szinte önkéntelenül, a zakója alá nyúlt. Oda, ahol a pisztolya lógott. A Skodában mondta is Eugénnek.

- A fegyvere után kapkod... Nem akar ez bennünket kinyírni? Eugén nem szólt.

Minden a terv szerint történt. Senki nem állította meg őket, a váltások jól sikerültek. Amikor újra együtt állt a három autó, Marco rendelkezett.

- Pakoljanak ki... Te is, Vincenzo. Aztán az autók szétválnak... A Lada marad itt... Maguk menjenek oda a füzeshez.

- Álcázzuk az autót? - kérdezte Eugén. Marco nevetve rázta a fejét.

- Nem... Az lenne igazán feltűnő. Csak álljanak le.

- És mi? Mi hová menjünk? - érdeklődött Vincenzo.

- Menjetek vissza a betonúthoz... Gyorsan, uraim! Nincsen időnk!

Az autókból kipakolták a csomagokat, aztán elindultak. A kijelölt helyek nem voltak messze, tíz perc múltán már újra együtt hallgatta a társaság Marcót.

- Mi, négyen - mutatott a férfiakra -, lemegyünk a tóhoz. Lisa itt marad. Ha valaki közeledik, akkor... Tudsz valami állathangot utánozni? Esetleg egy madarat...

Lisa a szájához tette a tenyerét, s éles, szaggatott hangot kiáltott a sötétbe.

- Ez jó lesz? - kérdezte.

- Jó. De milyen madár ez?

- Semmilyen. De azt lehet hinni, hogy az.

Mindnyájan nevettek. Igaz, vibráló, ideges nevetés volt, tele izgalommal.

- Ha robbantanunk kell, dörrenni fog. Nem nagyon, mert a víz elnyeli. De akkor - Figyelmeztette Marco Lisát - nagyon ügyelj! Mert utána még szükségünk van néhány percre... És még valami. Ha a veszély elmúlt, csinálj valami más hangot.

- Jó - felelte készségesen Lisa. - Mutassam?

- Ne! Elég volt az előbbi!

- Pedig ez még jobb lett volna... Gyerekkorunkban annyi ilyen hangot tudtunk...

- Elhiszem - mondta Marco. - Elhiszem...

Lisa egészen felvillanyozódott. Csak rajta nem látszott az izgalom.

- Sohasem tudjuk, hogy minek mikor vesszük hasznát. Pedig a tanító néni annak idején majdnem beleőrült ezekbe a hangokba.

- Nem szeretném hallani - mondta Marco szárazon, s intett a többieknek, hogy induljanak.

Elöl Eugén ment, ő cipelte a hátizsákban levő robbanóanyagot, mögötte Kümmel, ő is csomagot vitt, az egyik bűvárruhát, a másikat Vincenzo. Marco zárta a sort, az egyik kezében meritőhálót szorongatott, a másikban a pisztolyát. A hold világította az utat, kanyarogtak a bokrok között, Eugén határozottan vezette őket az ösvényen. Egyszer csak megállt.

- Mi van? - kérdezte Marco.

- Semmi. Csak - mondta németül - egy perc, és a vízhez érünk.

- Helyes... Akkor menjünk.

- Egy pillanat!

Eugén lehajolt, s a cipőjét fűzőgette. Le is vette a lábáról, s rázogatni kezdte.

- Belement valami... Töri a lábamat.

Megvárták, amíg újra felhúzza, s indultak tovább. De most már Marco lépdelt a fiatalember után. Néha-néha hátranézett, s intett a másik kettőnek.

- Ne maradjatok le!

Az az egy perc, amit Eugén ígért, öt is lett. De egyszerre csak ott ringott előttük a tó. S most valóban ezüstös volt a hold fényénél.

- Ez az a hely - mondta halkán Eugén. - Tessék, itt a kis stég is... Vagyis inkább már csak a helye...

- Helyes, nagyon helyes - bólogatott Marco, aztán pisztolyát visszatette a zsebébe, elemlámpát vett elő, egy kis papirost simítgatott ki a térdén, forgatta, nézegette. Aztán kikapcsolta a lámpát, a stéghez ment, s a vízre mutatott, de messzebbre, be a tó közepe felé. - Ott lesz. Öltözzenek, és keressék meg!

- Mit? - kérdezte gyorsan Vincenzo. Marco bólintott.

- Hát, igen... Egy vasládát keressenek!

- Tele kinccsel?

- Persze. Csupa gyémánt. Meg a negyven rabló...

- Nem értem - nyögte Vincenzo.

- Semmi baj... A lényeg, hogy megtaláljátok, s ha lehet, ki kell emelni. De öltözz már!

Vincenzo és Eugén gyors mozdulattal kicsomagolta a bűvárruhát, leültek a földre, s úgy rángatták magukra. Közben Marco állandóan sürgette őket.

- Ne piszmozgjanak! Gyerünk már! Mindjárt hajnalodik!

A két férfi lassan ereszkedett a vízbe. Néhány pillanatig még lehetett látni lámpájuk fényét, aztán eltűntek.

Marco az órára nézett. Leült az egyik korhadt gerendára, fejét a tenyerébe hajtotta, percekig pihent így.

- Elemészi az ember saját magát azért a rohadt pénzért - dünnyögte, s újra vizsgálgatni kezdte a vizet. Később, mintha lépteket hallott volna a háta mögött. Hirtelen megfordult, a pisztolyát is csőre töltötte. De a lépések nem ismétlődtek. - Valami állat lehetett... Lisa sem jelzett, pedig csak onnan lehet ide jutni...

Kümmel is a földön kuporgott, de ő erősítette, hogy semmit sem hallott.

- Ki járna erre ilyenkor? - kérdezte. S hogy még mondjon valamit, hozzátette. - Nagyon jó lenne, ha

nem kellene robbantani.

Marco bólogatott. S mintha összefüggne a robbantással, megkérdezte.

- Ennek az Eugénnek van gyereke?

Kümmel mérlegelte, hogy mit mondjon, s csak néhány pillanat múltán válaszolt.

- Van... Legalább három...

- Kár...

- Tessék? - Kümmel úgy tett, mintha nem értette volna. - Mit mondott, Marco úr?

Marco legyintett.

- Semmit. - De később csendesen, szinte csak saját magának azt mondta. - Egy nagy könyvben mindenkinek beleírták a sorsát. Mindenkinek. És azt ki kerülheti el?

18

Szabó Lajos hosszú ideig kínlódva tagadta, hogy ő ölte meg Turcsányit. Bár tudta, hogy nem sok értelmű van. Megtalálták a zsebében a revolvert, a fegyverszakértői vélemény is egyértelmű volt. Szabó azonban azt is megtanulta a börtönben, hogy az utolsó pillanatig tagadni kell, egyrészt ezzel is telik az idő, másrészt néha a rendőrség csak blöfföl, esetleg azt a látszatot kelti, hogy mindent tud, pedig csak feltételezéseik vannak. Az egyik rendőrtiszt mondta neki még a rablás kapcsán: az a véleménye, hogy a gyanúsítottat tisztelni kell. Miért? Tette fel saját magának a kérdést, s válaszolt is rá. A tudást tisztelni kell. Márpedig a gyanúsított tud legtöbbet az ügyről... Jót nevetett saját elmésségén. Csakhogy most nem a Tolnai utcában van... És ez nagyon zavarta Szabót. Ez más szintű hely. A cella is "úrjobb", az örök is "diszkrétebbek". S ha sétálni viszik, egyedül járják körbe-körbe egy sárgás műanyag tetővel fedett kis udvaron, vagy ahogyan ő elnevezte, a "karámban". Az örök, ha kihallgatásra kísérik, a folyosó minden fordulójában fütttyentenek, nehogy találkozzanak valakivel. Eddig ugyan még csak a gyilkosságról faggatták, de Szabó nagyon jól tudta, más is van a dologban. Egyszer például a kihallgató asztalán egy csomó fűszer volt. A tiszt ugyan egykettőre eltette az íróasztala fiókjába, de Szabó nagyon is jól tudta, ez nem volt véletlen. A legrosszabbnak azonban azt tartotta, hogy nem tud a védekezésére, az újabb és újabb mesék kitalálására összpontosítani, mert mindig az jár a fejében, hogy ki köpte be. Már Sárát is gyanúsította, de aztán ezt elvetette. A feleségéről viszont el tudta képzelni. Magda annyira pénzéhes, hogy könnyen megvásárolható. És a legtöbb jel is erre mutatott. A térképpel, a kulccsal kapcsolatos hercehurca, a megjelenése Turcsányi nyaralójában. Lehetett volna még Kormos is, de neki nem állt érdekében. És akkor saját magát is fel kellett jelentenie, hisz tudhatta, hogy Szabó nem fog hallgatni, ha egyszer fehéren-feketén bizonyítanak. Márpedig nagyon közel ez az óra. A kihallgató tiszt akkor ilyen kedves, amikor már mindent tud. De ő nem adja könnyen. Kődösít, amíg lehet. Csakhogy a gyilkosság komoly dolog. És már a második kihallgatása után az járt a fejében, hogy taktikát változtat. Azt mondja, önvédelemből ölte meg Turcsányit, mert megtudott róla néhány komoly dolgot, még egy kis zsarolást is elvállalhat, Turcsányi meg le akarta lőni... És ez nagyon hasonlít is az igazsághoz. De akkor meg felteszik a kérdést: honnan tudta meg, hogy Turcsányi melyik szervezet tagja? Kitől? Hiába, csupa csapda. Valami jót kellene kitalálni... Bár a börtönt már sem így, sem úgy nem ússza meg. Mehet vissza, és most már sokévi büntetéssel, várhatja a kerek sajtót...

Amikor újra kihallgatásra vezették, elhatározta, hogy előadja a zsarolási mesét. Mert a kérdésre egyszerű választ talált. Magától Turcsányitól tudja az ügyet, mert Turcsányi őt is be akarta szervezni. Ha nem hiszik, kérdezzék meg ettől a rohadt disznótól, reméli, hogy a pokolban fojtogatják a nyakát, mint

ahogyan ő tette a madarakkal.

Ezt a kihallgatást nem az addig faggatózó tiszt vezette. És valójában nem is kérdezett. Elővett egy papirost, s felolvasta Szabó életrajzát. Ebben szerepelt a beszerzése, az adatok továbbítása, az okmányok másolása, még az is, hogy miért követte el fényes nappal a rablást. Néhány mondat szólt a feleségéről, sőt Sáráról is. A kiselőadás végén a tiszt felállt, összehajtogatta a papirost, zsebre dugta.

- Ha valamit nem jól mondtam, tévesztettem, vagy valami fontos kimaradt, jelentkezzék az őrnél. Elmehet.

Ez úgy hangzott, mintha valóban elmehetne, ki az épületből, haza Sárához. Egy pillanatra meg is hökkent Szabó, de aztán megérezte az ő szorítását a karján.

- Gyerünk.

Ez a kihallgatás arra jó volt, hogy Szabó fejéből kiverte azt, hogy a feljelentőt keresse. Annyira pontosak voltak az adatok, hogy azt sem Magda, sem Kormos nem tudhatta. Talán egyedül Turcsányi. De ő meg halott. Amikor leült az ágyára, a kísértetre gondolt. Lehet, hogy mégis vannak kísértetek? Vízet ivott, megdörzsölte a halántékát, kihúzta a cipőjéből a lábát.

- Meghülyül az ember - mondogatta -, meghülyül...

Micsoda marhaság! Turcsányi kísértet lesz azért, hogy kiváltsa a takarékból a pénzeit és Kormosnak adja... Aztán eljön a lakásra, keresgél valamit, őt leüti, később meg Magdát... És még arra is van ideje, hogy megírja az életrajzomat... Egy frászt! Turcsányi valahol a hullaházban fekszik. És valaki az ő képében szemétkedik. És ez a valaki... Ez a valaki, ehhez nem kell nagy ész, Kormos. Csakhogy Kormos nem tud ennyi mindent róla...

Csak később gondolt rá, hogy lehettek Turcsányinak feljegyzései. S amilyen hülye volt egész életében, minden "fűszeresről" megörökítette a lényeges dolgokat. Ezt találhatta meg a rendőrség. De hol? Mert ő is átkutatta a lakást. Igaz, mindig csak sietve, felületesen. S őt elsősorban a dollárok izgatták. Az is igaz viszont, hogy a takarékbetétkönyvek sem kerültek a kezébe, Kormos pedig megtalálta.

- Én vagyok a hibás - bólogatott. - Mindig betojok.

Végül is azt a változatot fogadta el, hogy megtalálták Turcsányi feljegyzéseit. Akkor viszont a többi "fűszeres" is itt ül már valahol a szomszéd cellákban. De közöttük az ő helyzete a legsúlyosabb, hisz csak őt vádolják gyilkossággal is. Ami igaz, igaz, amíg kérték, továbbították nekik katonai meg ipari megfigyeléseket is, de az utóbbi években átállították a szervezetet lopásra. Iratokat, dokumentumokat kellett megszerezniük a bírósági és más állami irattárakból, levéltárakból. Ezek az iratok régiak voltak, háborús bűnösökről felvett jegyzőkönyvek, katonai igazolások. Nagyon jól kerestek vele. Turcsányi ebből építette a csobánkai villáját. Ők ezt mentesítő akcióknak nevezték. Egyszer azonban az éjjeliőr rájuk nyitott. Lövöldözés is volt. Szabó azt hitte, eltalálta az őrt, ezért aztán még aznap délben letartóztattatta magát, vagyis a börtönbe menekült. Kár volt. Mint ahogyan később kiderült, az őrt nem érte lövés, csak elájult a félelemtől.

- Mindig betojok - ismételte meg Szabó. - Pedig meg kellene várnunk a fejleményeket... Most is... Valami jó taktika kellene...

De már nem nagyon hitt a jó taktikában sem. Sétált a cellában, az ajtótól az ablakig. Később beszólt az őrnél, hogy lefeküdhet.

Csak félálomban forgolódott, pedig számolt is, hogy elaltassa magát. Hajnaltájban azonban nyílt a cella ajtaja.

- Keljen fel! - mondta az őrnél. - Felkísérik kihallgatásra.

Előbb Vincenzo bukkant fel a vízből, kicsit később Eugén. Kimásztak a partra. Úgy festettek, mintha az alvilágból jöttek volna: fekete bűváruhájuk, hatalmas talpuk, homlokukon csillanó lámpájuk a sötétben szinte félelmetes volt.

- Nem találtunk semmit - jelentette ki Eugén. Vincenzo kinyitotta a ruháját.

- Hal sincs, nemhogy láda.

Marco nem szólt. Újra elővette a kis cédulát, forgatta, nézegette.

- Nem tévedtünk... Igaz, Kümmel úr? Kümmel elkérte a cetlit, ő is vizsgálta.

- Ez az.

Marco egy térképet teregetett szét. Magához intette Eugént is.

- Uram, ön ismerős itt. Nincsen egy másik hasonló tó? A fiatalember a fejét rázta.

- Itt mocsár volt, meg van is... Lehet, hogy egy-egy összefüggő vízterületet találunk még... De a stég... Biztos, hogy ez az.

Marco nem sokat gondolkodott.

- Akkor, uraim, újra vízbe! Itt kell lennie a ládának... - Azt már csak gondolta: hacsak valaki már előttük fel nem derítette. Elkéstek volna?

A két férfi újra eltűnt a víz alatt. Marco Kümmelhez fordult.

- Lehet, hogy kotorták ezt a tavat. Csinálnak itt ilyet? Kümmel mosolygott.

- Szoktak... De itt? Nem hiszem. Ha ide rejtették, akkor annak itt kell lennie. Én így gondolom.

Marco már nem volt egészen magabiztos.

- Majd meglátjuk... Hová megy? - Kümmel után szólt, aki lassan visszafelé indult az ösvényen.

- Ne haragudjon, uram, de...

- Értem... Nem vagyok finnyás. És itt ugyanis mindenütt víz van.

Kümmel felemelt kézzel tiltakozott.

- Nem... Nem, uram... Végül is kultúremberek vagyunk... És nekem nem csak a vizet kell szaporítanom...

- Az izgalomtól. Megértem, de...

Kümmel eltűnt a bokrok között. Egy ideig még lehetett hallani hol jár, aztán csend lett. Marco pár percig türelmesen várt. S aztán hirtelen beborította az érzés: egyedül van. Füttyöngetni kezdett, s pissegett. De válasz nem érkezett. S közben a hold is felhők mögé szaladt, néhány pillanatra meg-megvilágította a tájat, aztán újra és újra sötét lett. Marco hol a bokrokat figyelte, hol a vizet. Hátha mozdul valamelyik. Felállt, néhány lépést ő is tett vissza az ösvényen, a pisztolyát csőre töltötte.

- Kümmel! Uram!

Válasz nem érkezett. Megállt. S nyugtatni kezdte magát.

- Nem kell idegeskedni... Majd Lisa jelez, ha van valami... Visszakuporodott a helyére. De a revolverét kézben tartotta. Aztán lépéseket hallott.

Marco megtörülte az arcát, megkönnyebbülten fordult az ösvény felé.

- Erre, Kümmel úr! De nem Kümmel volt.

Egy idegen férfi. Határozott léptekkel közeledett. S olaszul szólalt meg.

- Buona sera, signore.

Mielőtt Marco tiltakozhatott volna, melléje telepedett.

- Mit tetszik itt csinálgatni? - kérdezte halkán.

Marco azzal foglalatzkodott, hogy a pisztolyát úgy rejtse el: minden pillanatban löni tudjon, ha kell.

- Halászkunk... Ön olasz?

A férfi újra csak nagyon halkán válaszolt.

- Nem, uram... Én nem vagyok olasz... De az igaz, hogy szeretem az olaszokat... Nem mindegyiket...

Marco óvatosan, szinte milliméterről milliméterre emelte lőhelyzetbe a pisztolyát.

- A lányokat szereti, nemde? Az olasz lányok nagyon szépek...

- Ez igaz, de azt sem szeretném, ha önnek baja lenne - ezt is fojtott hangon mondta az idegen, s mintha megölelné, átnyúlt Marco vállán, s megszorította a pisztolyt szorongató karját. - Ezért jobban tenné, ha a fegyvert... Itt - mutatott a bokrokra - mindenütt figyelnek bennünket. Rendőrök... Nem sok értelme lenne a lövöldözésnek...

Marco talán nem is tudta, hogy mit csinál. Felugrott, s rálőtt a férfira, aztán beugrott a bokrok közé, s hatalmas iramban csörtetett az ingoványban, maga sem tudta, merre. Néha megfordult, s a stég felé lőtt, vagy legalábbis azt hitte, arra. Később, amikor már tudatosult benne, hogy menekül, abbahagyta a lövöldözést, rádöbrent, hogy ezzel ő maga irányítja az üldözőit. Ha egyáltalán üldözik. Mert senki sem követte a vad vágtajában, hiába fülelt, semmi neszt nem hallott.

- Lehet, hogy egyedül volt... Öt meg lelöttem... Miért kellett elszaladnom?!

Megállt, hogy tájékozódjon.

Az éjszaka már tűnőben volt, látni még nem lehetett, érezni már igen, nyugtalankodtak a madarak, egy-kettő felrikoltott, felszállt, aztán visszahullott a fészkére. Mint az álmos ember, aki még öt perc alvást engedélyez magának.

- Ha felbukkan a nap, végem... És Vincenzo? És a többiek? Az autó jó lenne... Merre lehet az országút?

Elindult az egyik irányba. Talán tíz lépést sem tett, amikor vizet látott maga előtt. Egy patakot. S meglepetésre, mintha valaki odakészítette volna, egy csónak is lapult a sás között. Marco nem mérlegelt. Beszállt a csónakba, ellökte a parttól, a patak lassan úsztatta valahová. Marco lehúzódott a csónak fenekére, éppen csak a feje látszódott ki, figyelt, nehogy a nagy szerencséből valami szerencsétlenség legyen.

Pedig számára ezt jelentette a csónak.

Kevéske ringatózás után ugyanis beúszott Marcóval a tóba, ott is a sodrást követve, egészen a stégig. Hiába lapult a csónak aljára, nem volt menekvés. S mivel akkor már sokan álldogáltak a parton, lövöldözni sem volt érdemes.

Az olaszul beszélő férfi nyújtotta neki a kezét.

- Tessék jönni... Kár volt ezért a futásért...

20

Bana Dénes ezredes az akciót értékelő megbeszélést vezette, amikor jelentette a titkárnő, hogy a felesége megérkezett.

- Kicsoda? - kérdezte, tele hitetlenséggel a hangjában. Hosszú évtizedek alatt egyetlen egyszer sem látogatta meg a felesége a hivatalában, s ezt magában mindig nagy elismeréssel nyugtázta. - Kérdezze meg, mit akar. Dolgozunk! - tette hozzá kissé ingerült hangon.

Felállt az asztal mellől, Pintér alezredeshez lépett.

- A feleségem idejött...

- Nem tilos.

- De akkor is... - Az ezredes szeme Balassa főhadnagy kis vigyort rejtő arcára tévedt, ez még jobban bosszantotta. - A sok nőtlen senkiházi...

Az értekezlet résztvevői kuncogni kezdtek.

- Jó, jó, ez nem kabaré... Öt perc szünet... De nézem az órát! És ez vonatkozik Balassa elvtársra is!

A főhadnagy meghajolt.

- Értettem.

Amikor a férfiak kimentek a szobából, Bana szólt, hogy engedjék be a feleségét.

- Nincs már itt, ezredes elvtárs - felelte a titkárnő.

- Hogyan?

- Elrohant... Közvetítettem, amit mondani tetszett, és...

- És?

- Azt mondta, hogy nem lehet az ezredes elvtársra számítani... Merthogy megbeszélték... És ő jól emlékszik az időpontra.

Valóban, talán egy héttel ezelőtt egész este szekírozta a felesége, hogy találkozzanak, mert néhány ruhadarabot szeretne venni. Lehet, hogy ezt az időpontot ígérte... De miért kell ő ehhez a vásárláshoz, eddig megvett mindent nélküle... Jó kis veszekedés lesz este otthon...

- Szóljon az elvtársaknak, hogy vége az öt percnak. Valóban kurta öt perc volt.

Bana nyugalmat erőltetett magára, azzal mentegette a feleségét és önmagát is, hogy mindenkinek a saját dolga a legfontosabb.

- Folytassuk... Nos, ha igaz, Balassa elvtársé a szó. Tessék, Hód!

- Ha megengedi ezredes elvtárs, először azt mondanám el, hogy azt a bizonyos ládát, amit én Vincenzo úrral a tó fenekének iszapjában keresgéltem, Vincenzo is látta. Ezredes elvtárs, az értekezlet előtt kérdezte tőlem, hogyan lehet az, hogy Vincenzo úgy tett, mintha nem látná. Őszintén szólva, ezt csak találgatni tudom. De javasolnám, hogy vegyük fel a kihallgatás kérdései közé. Szerintem Vincenzo úr

annyira szeretett volna már túllenni az egészen, hogy ő valóban azért imádkozott, ne lásson semmit, mert akkor hamarabb autózhat Itáliába...

Bana bólogatott. Megkövetelte, hogy az ilyen megbeszéléseken mindenki a saját látószögéből mondja el a történeteket, még akkor is, ha a tények már világosságot derítettek mindenre, Nemegyszer fordult elő, hogy az ilyen ismétlések egyike-másika igen értékes következtetésre juttatta őket.

- Gyávának tartja ezt az urat?

- Nem tetszik haragudni, ha egy félig kialakult véleményemet mondom?

- Tegye.

- Én az olaszokat, az igazi olaszokat nem tartom jó ügynököknek. Túlságosan az érzelmeik befolyásolják őket. Azt nem tudom, hogy ez gyávaság-e... Ha megemlítjük nekik a mamájukat, sírni kezdenek... Ha rájuk jön a happaré, ordítóznak...

- Jó, ne fokozza... Értjük. De ne a végén kezdje.

- Elnézést kérek, ezredes elvtárs. Kezdem az elején.

Balassát szerették a tisztársai, nem csak azért, mert merész, bátor és nem utolsósorban okos felderítő volt, hanem azért is, mert minden huncutságban főszerepet vállalt, sőt többnyire ezeket is ő találta ki. A legutóbbi szilveszteri mulatságon például nőnek maszkírozta magát, s úgy viselkedett, hogy sok felderítő sem jött rá a trükkre...

- Kaptuk a jelzést kintről, hogy jönnek Marcóék. Akkor még azt hittük, s erről beszéltünk is, hogy Vincenzo ügyes ember, hisz szegény Sárga Galamb kezéből kiverte a fényképezőgépet Sorrentó-ban, és a filmet is eltüntette. De igazat állíthat a hölgy is és Vincenzo is, ők nem tudták, miért jönnek ide, erről még Kormos úr is többet tudott.

- Mit tudott Kormos?

- Az igazat. Hogy valaki nagyon fél attól, hogy megtalálják egy bizonyos ládát, amit a menekülő Gestapo rejtett a mocsárba, s az abban levő iratok alapján őt is bíróság elé állítják, hiába hetvenéves már. Nem is szólva arról, hogy az eredetére is fény derül... Sok pénzt kínált, ha a ládában levő különítménynaplót átadják neki, vagy megsemmisítik... És Kormos úr még azt is tudta, hogy egy vázlatot kap Marco barátunk Nyugat-Berlinben egy úrtól, aki részt vett a láda elsüllyesztésében, sőt akkor le is rajzoltatták vele a helyszínt. Ezt is tudta. És még nagyon sok mindent.

- Például?

- Az igazi térkép Turcsányi úrnál volt elrejtve. Ezért ment fel Marco kérésére Csobánkára. De akkor már holtan találta Turcsányit. És ami eddig kérdés volt, illetve senki sem hitte el Szabó Lajos Sárájának, sem pedig a feleségének, hogyan jelenhetett meg újra és újra Turcsányi, az ma már nem titok. Kormos úr ugyanis ma reggel nekem néhány furcsa dolgot elmondott...

Bana elégedetten dőlt hátra a székében, kedélyeskedve mondta.

- Na, végre, valami újat is hallunk.

- Turcsányi nem támadt fél. De engedjen meg egy megjegyzést ezredes elvtárs, ha feltámadna, ne vegye ezt kegyeleltetésnek senki, én azért ellátnám a baját. Becsapott bennünket is, mint ahogyan mindenkit.

- Vissza a témához, ezt majd később.

- A rendőrség, Szabó és még ki tudja hányan végigkutatták Turcsányi nyaralóját, rejtekhelyet kerestek, mert azt gondolták, találnak ott valamit. Erre a rejtekhelyre kizárólag Kormos úr talált rá. Ő is

csak azért, mert segédkezett a ház építésénél, s akkor említette neki Turcsányi, hogy a legbiztosabb lenne egy rejték hely a plafonban... Hát ez az évekkel ezelőtti megjegyzés jutott eszébe. S a csillár jótékony takarása alatt meg is találta a kis ajtókat, a rejték helyen több ezer dollárt, és nyolc névre szóló takarékbetétkönyvet. Erről természetesen nem számolt be nekem. Ellenben csinált egy Turcsányi-fejert magának, még az első éjszaka elvitte a személyi igazolványát, s ezzel mint Turcsányi kiváltogatta a pénzeket. Aztán mint Turcsányi, visszalopta az igazolványt a csobánkai nyaralóba, nehogy a rendőrség gyanút fogjon. Így mondta. Pechére többször találkozott Szabóval. Aki szintén a pénz után kutatott, s emiatt is ölte meg Turcsányit. Kormos úr volt tehát a kísértet. Ma reggelig erről nem szólt nekem. Most rémülten álldogált itt a kapu előtt. Megtudta ugyanis, hogy Szabó már itt vendégeskedik...

- Ehhez a rémült kísértethez - mondta komolyan Bana - lenne még néhány kérdésünk... Például: mikor vitte el a személyi igazolványt, a gyilkosság felfedezése előtt vagy után? És mikor vitte vissza? És a mi szerveink ezt miért nem vették észre?

Balassa főhadnagy kicsit zavartan válaszolt.

- Ezredes elvtárs, én... Én tudnék ezekre válaszolni, mert... Bana felemelte az ujját.

- Ne! Hívja be holnap reggelre, és hallgassák ki rendesen! Érti? Nem a borozóban! Itt.

- Értettem, ezredes elvtárs!

- Helyes. Akkor folytassa!

- Kormos, vagyis a szervezeti nevén Kümmel, hagyott egy fals térképet Turcsányi nyaralójában. Ezt már én kértem tőle. Azért, hogy Szabóék arra a helyre menjenek végsősoron, ahol Szabóné, a leszbikus Magda be is futott az alezredes elvtársék karjába.

- És ahol úgy megijedt, hogy csodákat művelt a kis Polskijával. Isten bizony, alig tudtuk utolérni. A smucigságára fizetett rá. Elfogyott a benzinje! De végig szaladt előlünk, a Hámori-tótól majdnem Egerig azon a kanyargós úton. Pedig - csóválta a fejét az alezredes - a nyakát is törhette volna... Hiába állítottam le az üldöző kocsit, hisz kényelmesen várhattuk Felnémetnél, mégis rohant, csak rohant... Aztán, amikor leállt a motor, kiszállt és begyalogolt az erdőbe. Később lehiggadt, visszajött az autójához. Ott aztán azzal kezdte: ő nem csinált semmit. Valójában...

Bana, ha zavarban volt, a fülét vakargatta. Most is. Szerette volna ugyanis leállítani az alezredes beszámolóját, attól félt, hogy belemelegszik, s mellékvágányra fut majd az egész megbeszélés. Pintér Béla viszont azért hagyta abba a mondandóját, mert Banára nézett. S ő már jól ismerte... Az ezredes, hogy a formáságot megtartsa, még rákérdezett.

- Vagyis?

Pintér rövid mosollyal válaszolt.

- Vagyis ez a nő ebben az ügyben egyáltalán nem főszereplő. Csak a kínálkozó lehetőséget szerette volna kihasználni.

- Én is úgy gondolom - helyeselt Bana Dénes, és engesztelésül cigarettával kínálta helyettesét. - Akkor talán Hód elvtárs, ha lenne szíves folytatni...

Amikor az ezredes Hód elvtársnak szólította Balassa főhadnagyot, már tudhatta mindenki, a főhadnagynak nyert ügye van.

- Jó lett volna megszerezni és lemásolni a térképhez tartozó kiegészítő vázlatot, de ez az én bűnöm, nem találtam meg Marco úrnál. Egyébként is ez a Marco igen fura alak, óvatos, bizalmatlan, például megfigyeltem, hogy Vincenzo fegyverének lövedékeit minden nap megszámlolta. Egyszer nem is volt ideje visszarakni, olyan hirtelen jelent meg taxival Lisa és Vincenzo...

- Ön szerint, főhadnagy elvtárs, mit jelent az, hogy kraj?

- Kraj?

- Igen. Valaki küldött nekünk egy levelet, s ezt írta benne. Kraj... Mintha Göre Gábor biggyesztette volna a mondat végére: ömafő. Vagyis: ögye mög a főne.

Balassa főhadnagy Pintér tekintetét kereste. Ő szokott ilyenkor sügni a fiatal tisztnek. De most az ő arcán is tanáctalanság rezdült. Csak Beleznay mosolygott rejtelmesen.

- Nem tudom, ezredes elvtárs... Bana Hód elé tolt a saját szövegét.

- Ez az. Nos?

Balassa belepirult a látványba.

- Tisztelettel kérek elnézést, ezredes elvtárs... Ez egy nagy hülyeség... Ez karaj...

Az értekezleten mindenki kuncogott.

- Rántott? - kérdezte az ezredes. - Nem tudtam, hogy a gasztronómiában is ennyire otthon van...

- Nem találtam jobb hasonlatot, minthogy ez az egész terep... A földhányás úgy határolja, mint egy nagy karajt a csont... Viszont jelezni szerettem volna, hol lehet rejtőzni... Szégyellem, ezredes elvtárs.

Bana derűsen legyintett.

- Végül megfejtettük. Amint észre is vette.

- Igen - mondta kissé vontatottan a főhadnagy.

- Volt valami baj? - kérdezett azonnal az ezredes.

- Nem. Csak... Éppen a karaj tövében majdnem fuccsba kerültünk.

- Mi történt?

- Ezredes elvtárs, tisztelettel jegyzem meg, hogy az őrszemek megengedhetetlen módon, már a kitűzött időpont után is közlekedtek. Ha nincs jó fülem, utolértük volna a fűzesben az egyik elvtársat... De szerencsére kibomlott a cipőfűzőm...

Az ezredes felírt valamit egy cédulára, s Beleznay elé tolt. Az őrnagy bólintott. Nem kétséges, hogy mit tartalmazott az írás.

- És volt még valami, ami nem tetszett - folytatta a főhadnagy.

- No, mondja csak...

- Ezredes elvtárs, nem tartottam szerencsésnek, hogy éjszaka megállították Vincenzóék autóját. Tudom, hogy kis készülécecskét tettek Vincenzo igazolványába, de nem volt rá szükség, viszont a kockázat! Nagy baj is lehetett volna. Csak Marco már akkor nem használta az eszét... És még valami, ezredes elvtárs, tisztelettel kérem, ha lehet, a pécsi öreg urat küldjük már nyugdíjba... Éppen csak nem a fegyverével mutogatta a várost...

Az ezredes nevetett.

- Köszönjük az észrevételeit... Valóban, köszönjük... És a munkát is... A robbanóanyag?

- Itt rostokol a bűnjelek között. Amikor Marco rálőtt az őrnagy elvtársra, azt hiszem, beletrafált a csomagba. Még szerencse, hogy csak festett fahasábok... Ha igazi!

- Lehettem volna égi felderítő - mosolygott Beleznay, aki nagyon ritkán engedett meg magának még

ilyen szelíd megjegyzést is.

Bana cigarettára gyújtott, kínálni akarta az őrnagyot, de még idejében ráeszmélt, hogy nem dohányzik. Pintér azonban elkérte a dobozt.

- Ne sajnáld tőlünk...

Az ezredes megvárta, amíg rágyújtanak, ő is hosszan szívott a dohányból, aztán Beleznayhoz fordult.

- Tehát az öreg Pécssett, pontosan megcsinálta, amit kértünk. Ügyes... Dicsérjék meg, őrnagy elvtárs... A nyugdíjazás pedig -fordult Hódhoz - még korai... Nem hiszem, hogy idősebb nyolcvannál... Na, de, hogy a főhadnagy elvtárs is értse... Azt akartuk, hogy a társaságnak legalább az egyik tagja távozzon az országból... Ezt kérte Sárga Galamb is... Ugye, nem kell magyarázni, miért...

Hód meghajította a fejét.

- Ezt nem kombináltam... Elnézést, ezredes elvtárs. Bana asztalán villogott a készülék.

- Tessék.

- A felesége a vonalban, ezredes elvtárs.

Bana hátrasimította a fejét. Önironikusan mondta.

- Ezt meg én nem kombináltam...

De sokkal többet nem is mondott a telefonba sem. Csak annyit lehetett hallani, hogy igen... , igen... , igen... Szervusz. Amikor letette a kagylót, Pintérre nézett, enyhe grimaszt vágott.

- Mit csinálsz ma este?

- Amit kell...

- Nálunk vacsorázol... Azt kell...

- Ha kell, akkor... Nincs mit tenni...

- Lesz más vendég is.

- Kicsoda?

Bana nem válaszolt. Beleznayhoz fordult.

- Tessék folytatni a kihallgatásokat... És nagyon gondosan kell értékelni a hegesztett láda tartalmát... Mert ebben az ügyben nem az a lényeg, hogy ezek a jó olaszok a vendégeink, hanem az, amit a feljegyzések tartalmaznak... Gondolom, ezzel nem mondtam újat... Viszont azt nem szeretném, hogy...

Nem mondta, hogy mit nem szeretne, ki-ki másképpen fejezte be a mondatot.

- Délutánra kérem az eddigi jegyzőkönyveket. Jó étvágyat! Balassa elvtárs, maradjon egy pillanatra!

Bana Pintért a karjánál fogva az ablakhoz irányította. S ott súgta meg.

- Ildi már megint talált valakit neked... Egy menyasszonyjelöltet...

- Ajjaj!

- Mindenképpen szeretne valami hasznosat csinálni... Ne haragudj...

- Ugyan! És legalább fiatal?

- Az... De úgy gondoltam, meghívjuk Hódot is... Megérdemli a fiú... Mármint a vacsorát... A lány meg látja, hogy milyen különbség van egy alezredes meg egy főhadnagy között...

Nevettek.

Az ezredes Balassához fordult.

A főhadnagy azonban megelőzte.

- Köszönöm a meghívást, ezredes elvtárs. Természetesen ott leszek.

- Erre meg hogyan derített fényt?

- Mi sem egyszerűbb... A legősibb felderítő eszközt használtam.

- És az mi?

- A fülem, ezredes elvtárs.

Vége